

எண்பெருங்குன்றம்

முனைவர் வெ. வேதாசலம்

B. Alkumaran
5/1/2010

எண்பெருங்குன்றம்

(சமணம் வளர்த்த குன்றங்கள்)

RIKABDASS JUGRAJ

21, East Avani Moola Street

MADURAI - 625 001

முனைவர். வெ. வேதாசலம், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.,
மதுரை.

சாஸ்தா பப்ளிகேசன்ஸ்

217, வ.உ.சி. நகர் முதல் தெரு, பி.பி.சாவடி,
மதுரை - 16.

முதற்பதிப்பு – கி.பி. 2000

© வெ.வேதாசலம்

விலை : ரூ. 60.00

அச்சிட்டோர் :

விஜய் ஆப்செட் பிரிண்ட்டர்ஸ்,

61/1C, டி.பி.ரோடு, மகப்பூப்பாளையம்.

மதுரை – 16. 603464

அணிந்துரை

முனைவர் கு.சேதுராமன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி.,

பேராசிரியர், கலை வரலாற்றுத்துறை,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்.

வைதீக சமயங்களுக்கு எதிராக இந்தியாவில் தோன்றிய பழமையான இரு முக்கிய சமயங்கள் சமணமும் பௌத்தமும் ஆகும். பௌத்தசமயம் அது தோன்றிய பூமியில் வேர்விட்டுப் பரவாமல் அண்டை நாடுகளில் எல்லாம் அரசோச்சி, இன்றும் அங்கு செல்வாக்குடன் இருந்துவருகிறது. சமணசமயமோ பாரத பூமியின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் பரவிப் பன்னெடுங்காலமாகப் புகழுடன் இருந்து வருகிறது. இன்றும் இந்தியாவில் சமணசமயம் பலபிரிவினாரிடத்தில் செல்வாக்குடன் பின்பற்றப்பட்டு வருவது இச்சமயமரபிற்கு இந்தியாவில் கிடைத்த வெற்றியைக் காட்டுகிறது. ஆதிநாதர் முதல் மகாவீரர் ஈறாக இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றி இச்சமயத்தினை வளர்த்ததாக சமணசமயத்தவர்கள் கருதுகின்றனர். இவர்களில் பார்கவநாதரையும் (கி.மு. 817-717) மகாவீரரையும் (கி.மு. 599-527) வரலாற்றாசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.

அனைத்துப்பிரிவினரையும் கவர்ந்த மகாவீரர் உலகவாழ்வு நீங்கி நிர்வாண நிலையை அடையத் துறவுவாழ்வைப் பெரிதும், வலியுறுத்தினார். சமணர்கள் பிறவுயிர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தலைத் தவிர்த்தனர். புலால் உண்ணுதலை வெறுத்தனர். பிறசமயத்தவர்கள் இவர்களிடமிருந்தே புலால் உண்ணாமைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்திருக்க வேண்டும். இவ்வுலக வாழ்விலிருந்து விடுபடவும் அகிம்சை அறத்தைப் பின்பற்றி ஊர்களுக்கு வெளியே ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த மலைகளில் அமைந்திருந்த இயற்கையான குகைத்தளங்களில் சமணத்துறவிகள் வாழ்ந்தனர். இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று ஆங்காங்கே இருந்த குன்றுகளில் கல்விச் சாலைகள் அமைத்து பல மாணவர்களை உருவாக்கினர். மழைக்காலங்களில் குன்றுகளில் தங்கி கோடைகாலங்களில் ஊர்ப் பகுதிகளுக்குச் சென்று அறமுரைத்தனர்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அசோகர் பௌத்த சமயத்தைப் பரப்ப தம் அதிகாரிகளைத் தெற்கு நோக்கி அனுப்பிய காலத்திற்கு முன்பாகவே சமணம் தென்னாட்டிற்கு வந்துவிட்டது என்று கருதுகின்றனர். உச்சைனியிலிருந்த அசோகனது பேரனான சம்பிரதி என்பவன் சமணமுனிவர்களுக்கு ஆதரவளித்து, தென்னாட்டிலும் சமணம் வளர்வதற்குத் துணைபுரிந்துள்ளான். தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதியான பாண்டி நாட்டில் சமணமுனிவர்கள் பல குன்றுகளில் இருந்த இயற்கையான குகைத் தளங்களையே முதன்முதலில் தங்களது இருப்பிடங்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். சமணர்களின் இருக்கைகளும் கல்வெட்டுகளும் தீர்த்தங்கரர் உருவங்களும் பாண்டிய நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் கிடைத்திருக்கின்றன. இது இந்நாட்டில் அச்சமயம் கொண்டிருந்த செல்வாக்கை உணர்த்துகிறது.

சைவ வைணவ தலங்கள் என இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் திருப்பரங்குன்றம், அழகர்மலை போன்ற இடங்களிலெல்லாம் சமண சமயம் அச்சமயங்களுக்கு முன்பாக ஊடுருவியிருந்ததைக் கல்வெட்டுகள் வாயிலாக

அறியமுடிகின்றது. மதுரை நகரைச் சுற்றி சமணமலை, நாகமலை, பெருமாள்மலை, கொங்கர்புளியங்குளம், ஆனைமலை, திருப்பரங்குன்றம், அழகர்மலை போன்ற பல இடங்களிலும் சமணத்துறவிகளின் இருக்கைகள், சிற்பங்கள், கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. சிறிதுகாலம் சமயப் பூசல்கள் இருந்தன என்பது உண்மையாயிருப்பினும் கி.பி. 8-9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மன்னர்கள் சமணத்துறவிகளை ஆதரித்தனர் என்பதற்குச் சமணமலை உச்சியில் உள்ள கல்வெட்டும் உத்தமபாளையம் மலையில் உள்ள கல்வெட்டும் இன்னப்பிறவும் சான்று பகர்கின்றன. அவர்களது வளர்ச்சி கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தடையின்றிச் சென்றது. சமணத்துறவிகள் சமணத்தொண்டையும் தமிழ் இலக்கியத்தொண்டையும் இணைந்து செய்தனர். இதன் காரணமாக பல சமணப்பள்ளிகள் தோன்றின. அவை பல இடங்களில் செல்வாக்குடன் விளங்கிவந்துள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக சமணமலைப் பள்ளி இருந்துள்ளது. இப்பள்ளி சிரவணபெளகொளாவிலிருந்த துறவிகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது.

பாண்டிய நாட்டில் சமணம் என்னும் மிகப்பரந்த ஆராய்ச்சியில் தன்னைப் பெரிதும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் தொல்லியல் அறிஞர் ஸ்ரீனவார். வெ.வேதாசலம் அவர்கள் முதற்கட்டமாக 'எண்பெருங்குன்றம்' என்னும் இந்நூலை அறிஞர்தம் பார்வைக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளார். இதன் முதல் இயல் சமணரின் புனிதத்தலங்களாக விளங்கிய எண்பெருங்குன்றங்கள் எவை எவை என்பதை அடையாளம் காட்டுகின்றது. முதன்மைச் சான்றுகளின் அடிப்படையிலும் ஒப்பீட்டு முறையிலும் இக்குன்றங்கள் அடையாளம் காணப்படுகின்றன. இன்று அழிந்து போயுள்ள குறண்டிப் பள்ளியின் வரலாற்றை, ஆசிரியர், பள்ளிமடம், கழுமுகலை, உத்தமபாளையம், சமணமலை போன்ற இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுச் செய்திகள் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். வைணவர்கள் கோயில் என்றாலே திருவரங்கம் என்பது போல் பள்ளி என்றாலே குறண்டி திருக்காட்டாம்பள்ளி என்னும் சிறப்புப்பெற்ற இத்தலத்தின் வரலாறு இந்நூலாசிரியரின் ஆய்வின் வெளிப்பாடாகும்.

இந்நூலின் இரண்டாவது இயல் திருவுருவகம் என்று பெயர் பெற்று சமணமலையில் செயல்பட்ட மாதேவிப்பெரும்பள்ளி பற்றிய புதிய வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கொண்டுள்ளது. இங்குள்ள கல்வெட்டுகளைப் பலர் ஆராய்ந்தறிந்திருந்த போதும் இந்நூலாசிரியர் அவற்றை மீளாய்வு செய்து முன்னர் விடப்பட்ட, தவறாக வாசிக்கப்பட்டவற்றை நேர்கண்டு சரியாக வாசித்தறிந்து இவ்வரலாற்றைப் படைத்திருப்பது சமணசமய வரலாறு மற்றும் கலை பற்றி பின்னாளில் ஆய்வு செய்வோருக்குப் பெருங்கொடையாக அமைந்திருக்கின்றது என்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்க ஒன்றாகும். இந்நூலில், ஆசிரியர் தாம் வாசித்த கல்வெட்டுகளின் மூலத்தையும் கொடுத்துள்ளார். இங்கு அவர் கொடுத்துள்ள வரைபடங்கள் சமணக் குகைத்தளங்களைக் காண விழைவோருக்குப் பேருதவியாய் அமையும். புனைப்படங்கள் எப்படி எடுக்கப்பட வேண்டும், நூலின் கருத்துக்களோடு எவ்வாறு புனைப்படங்கள் இணைந்து செல்வது போல் அமைக்கப்படவேண்டும் என்ற அவரின் திறமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இச்சிறந்த நூலைத் தொடர்ந்து பாண்டிய நாட்டில் சமணம் என்ற நூலைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு விரைவில் தந்திடுவார் என்ற நம்பிக்கையோடு ஆசிரியரின் நற்பணியைப் போற்றி வாழ்த்துகின்றேன்.

கு. சேதுராம.

முன்னுரை

இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இந்தியாவில் தோன்றிய தொன்மையான சமயம் சமணசமயம். வடநாட்டில் எழுந்த இச்சமயம் தமிழ் நாட்டிற்கு கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பாக வந்துவிட்டது. தமிழர் வாழ்வில் ஆழமாகக்கலந்து இன்றும் வாழ்கின்ற சமயமாக நிற்கிறது. இச்சமயம் தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கியம், முதலியவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் மக்களின் நாகரிகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளது. தமிழகத்தில் அறத்தைப் போற்றிய பாண்டியரின் தலைநகரமான மதுரை மாநகரிலும் அதனைச் சூழ்ந்த குன்றங்களிலும் இது முதன்முதலில் காலூன்றியது. தென்னிந்தியாவில் சமணம் தொடர்பான மிகப்பழமையான கல்வெட்டுச் சான்றுகள், பிற தொல்லியல் சான்றுகள் மற்றும் இலக்கியச் சான்றுகள் மதுரைப் பகுதியில்தான் அதிக அளவில் கிடைக்கின்றன. இதனால்தான் பாண்டியநாடும் மதுரைப் பெருநகரும் தமிழ்நாட்டுச் சமணசமயத்தவரின் தாயகமாக விளங்கின என்று தொல்லியல், வரலாற்று ஆய்வாளர்களும் ஜீவபந்து T.S. ஸ்ரீபால் போன்ற சமணச் சான்றோர்களும் கருதுகின்றனர்.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள முக்கிய நகரங்களைச் சுற்றிலும் பெருவழிகளிலும் அமைந்த சிறிய குன்றங்களே வரலாற்றின் தொடக்ககாலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் சமணர்களின் சமய மையங்களாக இருந்தன. இத்தகு குன்றங்கள் மதுரையைச் சுற்றிப் பதினேழு இடங்களில் உள்ளன. இவற்றுள்ளும் “எண்பெருங்குன்றம்” என்று அழைக்கப்பட்ட எட்டுக் குன்றங்கள், முதன்மை வாய்ந்த தலையாய சிறப்புப் பெற்றவையாய் இடைக்கால சமணசமய வரலாற்றில் இருந்துள்ளன. இவற்றைத் தமது பிறப்பை அறுக்கும் பெருங்குன்றங்களாக சமணர்கள் கருதினர். பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க உதவும் புணை(தெப்பம்) என்று இவற்றிற்குப் பெயரும் இட்டனர். இக்குன்றங்கள் பலவற்றில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் கி.பி. எட்டு, ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளும் அக்காலத்தினைச் சார்ந்த கலைச்சிறப்பு வாய்ந்த தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. சமண சமயவரலாற்றோடு, சமணக்கலை வரலாற்றினையும் பாண்டிய நாட்டு அரசியல் வரலாற்றையும் தமிழ் எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியினையும் அறிந்து கொள்வதற்கு அரிய சான்றுகள் இக்குன்றங்களில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. சமணர்களின் உறைவிடமாகவும் வழிபாட்டுத் தலமாகவும் கல்விக் கூடமாகவும் நாடி வந்தோரின் உள்ளப் பிணி, உடற்பிணி ஆகியவற்றை ஒருங்கே, போக்கும் புனிததலங்களாகவும் இவை அமைந்திருந்தன. இவற்றைக் கோவேந்தன் முதல் குடிமகன் வரை ஆதரிவுளித்துப் போற்றிக் காத்துள்ளனர். இது போன்று பல கருத்துக்களை இந்நூலின் “எண்பெருங்குன்றம்” என்ற முதல் கட்டுரை எடுத்துக்

கூறுகிறது. மேலும் எண்பெருங்குன்றம் எவை என்பதையும் அவற்றின் வரலாற்றையும் காலமுறைப்படித் தொல்லியல் சான்றுகளோடு ஆராய்கிறது.

“திருவுருவகம்-மாதேவிப்பெரும்பள்ளி” என்ற இரண்டாவது கட்டுரை, எண்பெருங்குன்றங்களில் ஒன்றாக விளங்கிய திருவுருவகம் என்று அழைக்கப்பட்ட மதுரைக்கு அருகிலுள்ள சமணமலை தலம் பற்றியது. சமணமலை பற்றிய இவ்வாய்வு எண்பெருங்குன்றங்களின் தன்மையை அறிந்து கொள்வதற்கும் சமணசமயத்தின் காலவாரியானப் போக்கினையும் மாற்றங்களையும் புரிந்துகொள்வதற்கும் உதவுகிறது. இவற்றிற்குரிய அரிய சான்றுகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட கருவூலமாக சமணமலை விளங்குகிறது. கி.மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை நீண்ட வரலாற்றை இது கொண்டுள்ளது. சமணர்களின் உறைவிடமாக மட்டுமல்லாமல் வழிபாட்டுத் தலமாகவும் சமணச்சான்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் நிறைந்த சமணசமயக் கல்லூரியாகவும் இத்தலம் திகழ்ந்துள்ளது. தென்னிந்தியாவில் புகழ்பெற்று விளங்கும் சிரவணபெளகோளாவோடு இப்பள்ளி தொடர்பு கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்து வந்த சமணமுனிவர்களின் செயல் பற்றித் தெரிவிக்கும் கன்னடக் கல்வெட்டு ஒன்றும் இக்குன்றத்தில் உள்ளமை இதன் பெருமையைப் பறைசாற்றுகிறது. தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் இக்குன்றத்திற்கு மக்கள் வந்து பல அறச்செயல்களைச் செய்துள்ளதை இங்குள்ள பிராமி, வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. எண்பெருங்குன்றங்களில் இக்குன்றத்தின் வரலாறு மட்டும் ஒருபாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்ற முறையில் முழுமையாகத் தருவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. களஆய்வு செய்து, கல்வெட்டுகள் திருத்தமுற மீண்டும் படிக்கப்பெற்று அதிகளவில் புகைப்படங்களுடன் புதிய செய்திகளோடு விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலாக்கத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த பலருக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குன்றங்களுக்கு மீளாய்வு செய்ய என் போன்றோரை அழைத்துச் சென்று அங்குள்ள தமிழ்பிராமிக்கல்வெட்டுகளை நன்முறையில் படிக்க வழிகாட்டி அவற்றிற்குத் திருந்திய நல்லவாசிப்பினைக் கிடைக்கச் செய்தவர் எனது தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டு ஆசான் திரு.ஐராவதம் மகாதேவன் ஆவார். இந்நூலுக்குத் தக்க அணிந்துரை அளித்துப் பெருமைப்படுத்தியவர் அருமை நண்பர் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக கலை வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் கு.சேதுராமன். அவர் களஆய்வின்போது பலமுறை என்னுடன் வந்து பெருந்துணை புரிந்தவர். அருப்புக்கோட்டை தேவாங்கர் கலைக்கல்லூரி தேர்வுநிலை விரிவுரையாளர் திருமதி. அ.கலாவதி இந்நூலின் அச்சுப்படிக்களைத் திருத்தம் செய்தார். இந்நூலிலுள்ள சமணக்குன்றங்களின் அமைவிடம் குறித்து

வரைபடம் தயாரிக்க மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக புவியியல்துறை பேராசிரியர் முனைவர் K.இலட்சுமி உறுதுணைபுரிந்தார்.

இந்நூல் வெளிவருவதற்கும் அச்சேறுவதற்கும் அருந்துணை புரிந்தவர் பலராவார். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் மதுரை தமிழ்ச் சமணச் சங்கத்தினர். இந்நூல் அச்சேற பெரும்பொருள் அளித்ததோடு பலரிடம் பொருள் திரட்டிக் கொடுத்து ஊக்கம் தந்த இனிய அருளாளர் பேராசிரியர் டாக்டர் கனக. அஜீததாஸ். அவருக்கு மனமுவந்து பொருள் அளித்தவர்கள் பேராசிரியர் ஜெ.ஸ்ரீசந்திரன் (வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை), நெல்லியாங்குளம் கனகசாந்தி நாயினார், சுனந்தாம்மாள், திருமதி. கேமசரி அஜீததாஸ் ஆகியோர் ஆவார்கள். இந்நூலினை நல்ல முறையில் அச்சிட்டு நூலாக்கிய மதுரை விஜய் கம்ப்யூட்டர்ஸ் நிறுவனத்திற்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

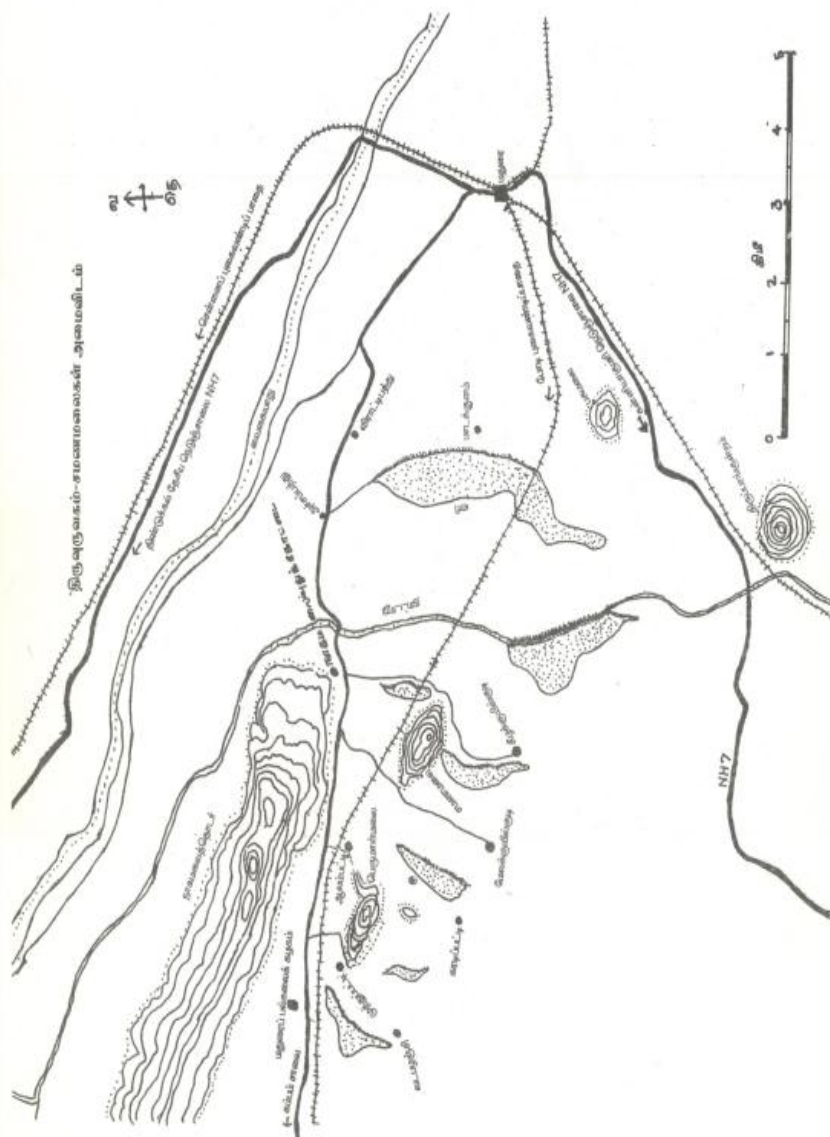
சமணமலையின் பெருமையை சமணசமய உலகத்திற்கும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும் எடுத்துக்கூறி நூல் வாயிலாக அறிமுகம் செய்தவர் ஜீவபந்து T.S.ஸ்ரீபால் ஆவார். அவரே சமணமலையில் கல்லுடைப்பைத் தடுத்து நிறுத்தியவர். அரசுக்கு அறிவுறுத்தி மத்திய அரசு தொல்லியல் துறையின் வரலாற்றுச் சின்னமாக அறிவிக்கச் செய்து இக்குன்றத்தைக் காத்த பெருந்தகையாளர். அவருக்கு நூற்றாண்டு விழா காணும் இவ்வேளையில் இச்சிறு ஆய்வுநூல் வெளிவருவது பொருத்தமுடையதோடு, அவர் செய்த அறப்பணிகளை நன்றியோடு நினைவு கூர்வதாக அமையும். சமணமலை போன்ற குன்றங்களை, “அறநெறிபிழையாது அன்பும் அடக்கமும் அருள்செறிந்த உள்ளமும் உடையவர்களாய் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் நீதிநூற்களும் படைத்தருளிய அறவோர் பள்ளிகள்” என்று அவர் கருதியது இவ்வேளையில் எண்ணத்தக்கது.

பாண்டிய நாட்டில் எண்பதிற்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் சமணப்பள்ளிகள் இருந்துள்ளன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை அழிந்து போயின. அவ்விடங்களில் இன்று சிதைந்துபோன கல்வெட்டுகளும் வழிபாடற்ற நிலையில் கிடக்கும் தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களும் முனியாண்டியாய் மாறிப்போன தீர்த்தங்கரர் உருவங்களும் எஞ்சியுள்ளன. பாண்டிய நாட்டில் பெருஞ்செல்வாக்குடன் இருந்து அழிந்துபோன இத்தலங்களைப் பற்றிய விரிவான நூல் ஒன்றும் இந்நூலாசிரியரால் எழுதப்பட்டு வெளிவருகிறது. அதற்கு முன்னுரையாக இந்நூல் முந்தி வருகிறது. அழிந்தும் மறந்தும் போன வரலாற்று உண்மைகளைத் தேடித் தமிழ்வரலாற்று உலகிற்கு அளிக்கவேண்டியது ஒரு நேர்மையான தொல்லியல் ஆய்வாளரின் கடமை என்ற உணர்வோடு எழுதப்பட்ட சிறுமுயற்சி இந்நூல். அறிஞர் உலகமும் பிறரும் இதனை ஏற்றுப்போற்றுவர் என எண்ணுகிறேன்.

ஆக்கியோன்
வெ. வேதாசலம்

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	i-ii
முன்னுரை	iii-v
1. எண்பெருங்குன்றம்	1-20
புகைப்படங்கள்	21-52
2. சமணமலை – திருவுருவகம் மாதேவிப் பெரும்பள்ளி	53-82
கல்வெட்டுகள்	83-87

1. எண்பெருங்குன்றம்

பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரை மாநகரும் அதனைச் சார்ந்த பகுதிகளும் சமணசமயத்தின் ஊற்றாய் தொன்றுதொட்டு விளங்கி வந்துள்ளன. இரண்டாயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பாண்டியமன்னரின் ஆதரவுடன் இப்பகுதியில் சமணம் நிலைபெற்றுவிட்டது. இதனை மதுரையைச் சுற்றியுள்ள சிறிய குன்றங்களிலுள்ள குகைத்தளத்துப் பள்ளிகளில் காணப்படும் தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. தென்னிந்தியாவிலேயே சமணசமயத் துறவிகள் பற்றித் தெரிவிக்கும் பழமையான கல்வெட்டுகள் மதுரையைச் சூழ்ந்த குன்றுகளிலேயே காணப்படுகின்றன.

சங்ககால மலைப்பள்ளிகள்

இக்குன்றுகளிலுள்ள இயற்கையான குகைத்தளங்களைச் சமண முனிவர்கள் உறைவதற்கு உரியமுறையில் உருவாக்கிக் கொடுத்தோர் பற்றி இக்கல்வெட்டுகள் பேசுகின்றன. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், செல்வவளம் 'டைத்த பெருவணிகர்கள், வணிகர் குழுவினர், ஊர்த்தலைவர்கள் போன்ற பலர் செந்நெறியில் ஒழுகிய சமணமுனிவர்களுக்கும் அவர்களது சீடர்களுக்கும் இக்குன்றங்களில் உறைவிடம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளனர். இம்மலைப் பள்ளிகளில் இருந்த குகைத்தளத்தில் வளவளப்பான கற்படுக்கைகள் உருவாக்கப்பட்டன. அவற்றின் முன்புறம் மழைநீர் குகைத்தளத்தின் உள்ளே நுழையாதவாறு தாழ்வாரங்களும் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன என்பது இப்பள்ளிகளின் அமைப்பை ஆராய்வார்க்குப் புலப்படும்.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தினைச் சார்ந்த மலைப்பள்ளிகள் மதுரையைச் சுற்றியுள்ள கீழ்க்கண்ட இடங்களில் இருந்துள்ளன.¹

1. திருப்பரங்குன்றம்
2. சமணமலை
3. கொங்கர்புளியங்குளம்
4. விக் கிரமங்கலம்
5. அணைப்பட்டி

6. ஆனைமலை
7. மீனாட்சிபுரம் (மாங்குளம்)
8. அரிட்டாபட்டி
9. அழகர்மலை
10. கருங்காலக்குடி
11. கீழவளவு
12. திருவாதவூர்
13. குன்னத்தூர் (வரிச்சியூர்)
14. திருமலை

இவை மதுரையை நோக்கிச் செல்லும் பெருவழிகளில் உள்ளன. சமண முனிவர்கள் மழைக்காலத்தில் இங்கு தங்கி, கோடைக்காலத்தில் மதுரையில் கூடிய மக்களிடையே தமது கொள்கைகளை எடுத்துக் கூறுவதற்கு ஏற்றமுறையில் அமைந்துள்ளன. சமணமுனிவரிடத்து ஈடுபாடு கொண்ட மதுரை நகரத்து வணிகர் சிலர் அழகர்மலையில் சமணமுனிவர்களுக்கு உறைவிடத்தை உருவாக்கித் தந்துள்ளனர்.² மதுரையைச் சார்ந்த சமணமுனிவர் அத்திரன் என்பவருக்கு உதயன் என்பவன் அணைப்பட்டி அருகிலுள்ள சித்தர்மலையில் உறைவிடம் அமைத்துத் தந்துள்ளான். இதனை அங்குள்ள கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு கூறுகின்றது.³ இதில் சமணமுனிவர் 'அமணன்' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றார். தமிழ்நாட்டில் சமணரைக் குறிக்க அமணன் என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ள மிகப்பழமையான கல்வெட்டு இதுவேயாகும்.

சங்ககாலத்துச் சமணமுனிவர்கள்

மதுரை மாநகரிலேயே சங்ககாலத்தில் மலைப்பள்ளி போன்று செயற்கையான முறையில் உருவாக்கப்பட்ட பள்ளி ஒன்று இருந்துள்ளதைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் புகழ்ந்து கூறும் மதுரைக்காஞ்சி என்ற சங்கப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது. சங்ககாலத்தில் மதுரைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த சமணமுனிவர்களின் குணங்களை மதுரைக் காஞ்சி மிகச்சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.⁴ சமணமுனிவர்கள் மூன்று காலங்களையும் நன்குணர்ந்தவர்களாக விளங்கினர். வானுலகம், நிலுலகம் புற்றி அறிந்திருந்தனர். சான்றாண்மை மிக்க கொள்கைகளையும் விரதங்களையும் கொண்டு அவற்றால் சோர்வடையாத உடம்பினைப் பெற்றிருந்தனர். அனைத்து

அறிவையும் பெற்று அடக்கமுடன் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் கல்லைப் பொலிந்தாற்போன்று அமைந்த சிறிய வாயுடைய கமண்டலங்களை உறியிலே தொங்கவிட்டுத் திரிந்தனர். இத்தகு சிறப்புவாய்ந்த குணங்களைக் கொண்ட சமணமுனிவர்களை, மதுரையில் இல்லறத்தினை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த சமணர்கள் (சாவகர்) மணம்மிகு மலர்கள், நறுமணமிக்க புகையுடன் வந்து வழிபட்டனர் என்று மதுரைக்காஞ்சி தெரிவிக்கின்றது. உயர்ந்த அறவாழ்வு மேற்கொண்ட சமணமுனிவர்களைக் கண்ணுற்ற அரசர்களும் செல்வந்தர்களும் வணிகர்களும் மதுரையைச் சூழ்ந்த குன்றங்களில் அவர்களுக்கு உறைவிடங்கள் அமைத்துக் கொடுப்பதைப் பெருந்தர்மமாகக் கருதினர். இதனால்தான் மதுரையைச் சூழ்ந்த குன்றங்களில் மலைப்பள்ளிகள் உருவாயின. தமிழ்நாட்டில் மதுரையும் அதனைச் சூழ்ந்த குன்றுகளும் சமணசமயத்தின் தொன்மையான இருக்கைகளாக மாறி சமணசமயத்தின் ஊற்றாய் வரலாற்றில் திகழ்ந்து வந்துள்ளன.

மலைப்பள்ளிகள் பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாகக் காணமுடியவில்லை. ஆனால் நற்றிணை (பா. 141), அகநானூறு (பா. 132) கலித்தொகை (மருதக்கலி. பா. 28) முதலிய சங்கத் தொகைநூற்களில் ஒருசில பாடல்கள் மலைப்பள்ளிகளில் உறைந்த சமணமுனிவர்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன. நீராடாத உடம்பினை உடைய குன்றுறை தவசியர் பற்றி நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது.⁵ உண்ணாநோன்பு மேற்கொண்டமையால் வாடிய தோற்றத்தோடு நீராடாதமேனியுடைய முனிவர்கள் பற்றி அகநானூறு தெரிவிக்கின்றது.⁶ இவர்கள் சமணமுனிவர்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதை இவர்களது நீராடாத தன்மை, உண்ணாநோன்பு மேற்கொள்ளுதல் போன்ற பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டு தெளிவாகக் கூறலாம்.⁷

சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் மலைப்பள்ளிகள்

சங்ககாலத்தினைத் தொடர்ந்து மதுரையிலும் மதுரையைச் சூழ்ந்த குன்றங்களிலும் சமணசமயம் செல்வாக்குடன் விளங்கி வந்துள்ளதைச் சிலப்பதிகாரம் மூலம் உணரமுடிகின்றது.⁸ அதன் பிறகு கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் சைவ சமணப்பூசலினால் சமணசமயத்திற்கு மதுரைப்பகுதியில் தற்காலிகமாக பின்னடைவு ஏற்பட்டது. ஆனால் எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து மீண்டும் சமணம் மறுமலர்ச்சி அடைந்தது. தொடர்ந்து கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டுவரை மதுரையைச் சூழ்ந்த குன்றங்கள் சமணமுனிவர்கள் வாழ்ந்த புனிதமான குன்றங்களாகவும் சமய மையங்களாகவும் இருந்தன.

இக்குன்றங்கள் சங்ககாலத்தில் சமணமுனிவர்களின் வாழ்விடமாகவும் தவம் செய்யும் அறப்பள்ளிகளாகவும் இருந்து வந்தன. கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இவை சமணமுனிவர்களின் உறைவிடமாக மட்டுமல்லாமல், சமணசமய இல்லறத்தாரின் சிறந்த வழிபாட்டுத் தலங்களாகவும் மாறின. இங்கு சமணத்திருவுருவங்கள் பாதையில் புடைப்புச் சிற்பமாகச் செய்விக்கப்பட்டு வழிபாடு நடத்தப்பட்டன. இல்லறத்தில் ஈடுபட்ட சமணர்கள் பலர் இத்தலங்களுக்கு வந்து வழிபாடு செய்து பல அறக்கொடைகளை அளித்தனர். இக்குன்றங்களில் இருந்த சமணப்பள்ளிகள் சமண சித்தாந்தம் உரைக்கும் இடங்களாகவும் சமணத்துறவிகளை உருவாக்கும் கல்விச்சாலைகளாகவும் மாறின. இவை சமணசமயத்தின் பிரச்சார மையங்களாகவும் விளங்கின. வாழ்வில் அஞ்சி வந்தோர்க்குப் புகலிடமாகவும் இருந்தன. நோயால் வருந்தியோர்க்கு மருத்துவமனைகளாகவும் அறச்சாலைகளாகவும் திகழ்ந்தன. நகர்ப்புற ஆரவாரங்களிலிருந்து ஒதுங்கிய சமணமுனிவர்கள் அமைதி தவழும் சூழ்நிலையில் சிந்திப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் ஏற்ற எழில்மிக்க இயற்கைக் கூடங்களாகவும் விளங்கின. இடைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் சமணர்கள் எழுதிய தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்கள் பல, இவ்விடங்களிலிருந்தே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

எண்பெருங்குன்றம்

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் மதுரையைச் சூழ்ந்த கீழ்க்கண்ட இடங்களில் சமணரது மலைப்பள்ளிகள் புதிதாக உருவாயின.⁹

1. குப்பல்நத்தம் - (திருமங்கலம் வட்டம்)
2. புத்தூர் மலை - (உசிலம்பட்டி வட்டம்)
3. உத்தமபாளையம் - (தேனி மாவட்டம்)

இதனால் முன்பு கூறப்பட்ட பதினான்கு இடங்களோடு இடைக்காலத்தில் உருவான மூன்று இடங்களையும் சேர்ந்து பதினேழு இடங்களில் சமணசமயத்தவரின் மலைப்பள்ளிகள் மதுரையைச் சூழ்ந்து இருந்துள்ளன. கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் மதுரைக்கு வந்த திருஞானசம்பந்தரும் “ஆணைமலை ஆதியாய இடங்களில்” சமணர்கள் வாழ்ந்ததாக தமது மதுரைப் பதிகத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

மதுரையைச் சூழ்ந்திருந்த பதினேழு மலைப்பள்ளிகளில் சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு விக் கிரமங்கலம், அணைப்பட்டி, மீனாட்சிபுரம்,

திருவாதவூர், குன்னத்தூர், திருமலை முதலிய ஆறு இடங்கள் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பு சமணர்களது வழிபாட்டுத் தலங்களாகத் தொடர்ந்து இருந்ததா என்பதில் ஐயப்பாடு உள்ளது. இவற்றில் பிற மலைப்பள்ளிகளைப் போன்று சமணத்திருவுருவங்கள் இடைக்காலத்தில் செய்விக்கப்படவில்லை என்பதால் இவ்வாறு கருதத் தோன்றுகிறது. எஞ்சியுள்ள பதினோருமலைகளில் எட்டுமலைகள் மட்டும் தலைசிறந்த சமணப்பள்ளிகளின் இருப்பிடங்களாகவும் ஏராளமான சமணத்துறவிகளின் வாழ்விடங்களாகவும் இருந்தமையால் அவை கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு சமணர்கள் போற்றும் எண்பெருங்குன்றம் என்று அழைக்கப்படும் வழக்கு தோன்றியுள்ளது எனலாம்.

பெரியபுராணம் “எண்பெருங்குன்றத்தில் எண்ணாயிரம்” சமணர்கள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁰ தக்கயாகப்பரணியிலும் “எண்பெருங் குன்றம்” பற்றிய குறிப்பு வருகிறது.¹¹ நாலடியார் பாடல்கள், எண்பெருங் குன்றத்தில் வாழ்ந்த சமணமுனிவர்கள் எண்ணாயிரவரால் பாடப்பட்டவை என்ற கருத்து நிலவுகிறது.

“எண்பெருங்குன்றத்து எண்ணாயிரம் இருடி
பண்பொருந்தப் பாடிய நானூறும்”

— தனிப்பாடல்

“எண்பெருங் குன்றத்து இருந்தவ முனிவர்
அறம்பொருள் இன்பம் வீடெனும் அவற்றின்
திறம்பிறர் அறியும் திறத்தை நாடி
பண்புற எடுத்துப் பாங்குறப் பகர்ந்த
வெண்பாவியல் எண்ணாயிரம்”

— நாலடியார், அதிகாரவியல் அடைவு

கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் மேற்கோளாகக்காட்டப்பட்ட பாடல் ஒன்றிலேயே முதன்முதலில் எண்பெருங்குன்றம் பிறவியை அறுக்கும் பெருமை வாய்ந்ததாகப் பேசப்படுகிறது.

பரங்குன்று ஒருவகம் பப்பாரம் பள்ளி
யருங்குன்றம் பேராந்தை யானை — இருங்குன்றம்
என்றெட்டு வெற்பும் எடுத்தியம்ப வல்லார்க்குச்
சென்றெட்டு மோபிறவித் தீங்கு.

இப்பாடலில் குறிப்பிடப்படும் மலைகள் சில எவை என்று கண்டறியவியலாத வகையில் அவற்றின் பெயர்கள் தற்போது வழக்கிழந்துவிட்டன. ஆனால் சில மலைகளுக்குரிய பெயர்கள் மட்டும் தற்போதும் அதே பெயரில் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. சில மலைகளின் பெயர்களைக் கல்வெட்டு, இலக்கியம் வாயிலாக இனங்காண முடிகின்றது. இவற்றில் பரங்குன்று என்பது தற்போது திருப்பரங்குன்றம் என்று வழங்கி வருகிறது. ஒருவகம் என்பது மதுரைப்பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்லும் வழியில் அமைந்த சமணமலைக்குரிய பெயர் என்பதை அங்குள்ள பாண்டியர் கல்வெட்டு ஒன்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.¹² யானைமலை தற்போதும் அதே பெயரிலேயே மதுரைக்கு வடக்கே இருந்து வருகிறது. அழகர்மலையின் பழம்பெயரே, இருங்குன்றம் என்பதை இலக்கியம் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.¹³ பள்ளி என்பது பாண்டியநாட்டில் தலைசிறந்து விளங்கிய குறண்டி பள்ளியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். வைணவர்கள் கோயில் என்றால் திருவரங்கத்தினைக் கருதுவது போன்று பாண்டியநாட்டில் சமணர்கள் பள்ளி என்றால் குறண்டிப் பள்ளியையே கருதும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இப்பள்ளி மதுரைக்குத் தென்கிழக்காக இருந்து, முற்றிலுமாக இன்று அழிந்துபோய்விட்டது. கல்வெட்டுகளில் “பராந்தகபர்வதமாயின ஸ்ரீவல்லவப்பெரும்பள்ளி” என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. எஞ்சியுள்ள அருங்குன்றம், பேராந்தைமலை, பப்பாரம், என்ற மூன்று குன்றங்கள் எம்மலைக்குரிய பெயர்களாக இருந்தன என்பதைக் கண்டறிய உறுதியான சான்றுகள் இல்லை. ஊகங்களின் அடிப்படையில் இவற்றைக் கண்டறிய வேண்டியுள்ளது. எதிர்காலத்தில் கிடைக்கும் சான்றுகள்தான் இதற்கு முடிவான விடைதர வேண்டும்.

பிற்காலத்தில் இம்மலைகளிலிருந்து சமணம் மறைந்த நிலையில் இம்மலைகள் எவை என்பது குறித்தும் இம்மலைகளுக்குரிய பெயர்கள் என்ன என்பது பற்றியும் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தக்கயாகப்பரணியின் பழையவுரையில் “யானைமலை, நாகமலை, அணங்கமலை, செப்புமலை..... வெள்ளிமலை” என்று ஐந்துமலைகளின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவ்வுரை எழுதப்பட்ட ஏட்டுச் சுவடி செல்லரித்துப் போனமையால் மூன்றுமலைகளுக்குரிய பெயர்கள் யாவை என்பதை அறிய முடியவில்லை. இவற்றில் யானைமலை, நாகமலை என்ற இரண்டு பெயர்களைத் தவிர பிற பெயர்கள் கற்பனையாய்த் தோன்றுகின்றன.

மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி யானைமலை, நாகமலை, அழகர்மலை, பசுமலை, பரங்குன்று, சித்தர்மலை (அணைப்பட்டி), சமணர்மலை என்று ஏழுமலைகளை எண்பெருங்குன்றங்களைச் சார்ந்தவையாகக் கருதுகின்றார்.¹⁴ இவற்றில் பசுமலையில் சமணர்கள் இருந்தமைக்கான தடையங்கள் இதுவரை கிடைக்காமையால் இதனை எண்பெருங்குன்றங்களில் ஒன்றாகக் கொள்ள இடர்ப்பாடு எழுகிறது. நாகமலைத் தொடரினை ஒட்டியுள்ள கொங்கர்புளியங்குளம் மலைப்பள்ளி சங்ககாலத்திலும் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் சமண சமயச் சான்றுகளைப் பெற்றுள்ளமையால் எண்பெருங்குன்றங்களில் ஒன்றாக அதனைக் கருத இடமுள்ளது. அணைப்பட்டிக்கு அருகிலுள்ள சித்தர்மலையில் சங்ககாலத்துக்குப் பின்னர் சமணர்கள் வாழ்ந்தமைக்கானத் தடையங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. எனவே சித்தர்மலையினைச் சமணர்க்குரிய எட்டு மலைகளில் ஒன்றாகக் கருதமுடியாது.

மதுரைக்கு வடக்கே அமைந்துள்ள அரிட்டாபட்டிமலை சங்ககாலத்திலும் பிற்காலத்திலும் சமணத்தலமாக இருந்துள்ளது. இங்கு உள்ள சமணச் சிற்பத்தின் அடியில் காணப்படும் பத்தாம் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு பிறவியைக் கடக்கவுதவும் புணையாக (தெப்பமாக) இம்மலை விளங்கியது என்பதை உணர்த்துகின்றது. கல்வெட்டில் இது பிணையன்மலை என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. புணையன்மலை என்பதே பிணையன்மலை என வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கவுதவும் மலையாகக் கருதப்பட்ட அரிட்டாபட்டி மலையும் எண்பெருங்குன்றங்களில் ஒன்றாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். மேலுர்க்கு அருகிலுள்ள, சங்ககாலத்திலிருந்தே சிறப்புடன் விளங்கிய, கீழவளவு மலைப்பள்ளியை எண்பெருங்குன்றங்களில் ஒன்றாகக் கருத வாய்ப்புள்ளது. இம்மலையில் கி.பி. 9, 10-ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த சமணத் திருவுருவங்களும் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளும் காணப்படுவது இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இந்நிலையில் பரங்குன்றம், சமணர்மலை (திருவுருவகம்), பள்ளி (குறண்டிமலை), யானைமலை, இருங்குன்றம் (அழகர்மலை) முதலிய ஐந்துமலைகளை எண்பெருங்குன்றங்களாக ஐயமின்றிக் கூறலாம். நாகமலை (கொங்கர்புளியங்குளம் குன்று), அரிட்டாபட்டிமலை (திருப்பிணையன் மலை), கீழவளவுக்குன்று முதலிய மூன்று மலைகளை எண்பெருங்குன்றங்களைச் சார்ந்தவையாகக் கருத வாய்ப்புள்ளது. இக்குன்றங்களைத் தவிர

கருங்காலக்குடி, குப்பல்நத்தம், புத்தூர், உத்தமபாளையம் முதலிய இடங்களிலுள்ள குன்றுகளிலும் கி.பி. 9, 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சமணம் சிறந்து விளங்கியுள்ளது. இதனை உணர்த்தும் முறையில் இக்காலத்தினைச் சார்ந்த தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களும், வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளும் அக்குன்றங்களில் உள்ளன என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும்

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் கருநாடகப் பகுதியிலிருந்து பாண்டியநாடு நோக்கி வந்த சமணசமய அலை பாண்டிய நாட்டிலிருந்து சமணத்தை அழித்து வெளியேற்றிவிட வேண்டும் என்ற சைவர்களின் எண்ணத்திற்குத் தடைபோட்டு வளர்ந்துள்ளது. இதற்குச் சான்றாக எண்பெருங்குன்றங்களில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் பதினோராம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட சமணசமய வளர்ச்சி விளங்குகின்றது. இக்காலத்தினைச் சார்ந்த கல்வெட்டுகள், சமணத்திருவுருவங்கள் இக்குன்றங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உள்ளன. சம்பந்தர் வருகைக்குப்பின்னர் சமணர்கள் தங்களது பின்னடைவிற்குரிய காரணங்களைப் போக்கிக் கொண்டு சமணத்தினை வளர்த்துள்ளனர். சமணத்தில் உருவ வழிபாடு இக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முறையில் இருந்துள்ளது என்பதை எண்பெருங்குன்றங்களிலுள்ள சிற்பங்கள் உணர்த்துகின்றன.

மதுரைப்பகுதியில் சமணம் வளர்வதற்குப் பாண்டிய நாட்டிற்கும் திகம்பர சமணத்தின் மூலசங்கமாக விளங்கிய சிரவணபௌகோளாவிற்கும் இடையேவுள்ள தொடர்புகள் காரணமாக இருந்துள்ளன. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் மதுரையிலிருந்து சிரவணபௌகோளாவிற்குச் சென்ற சமணன் ஒருவன் பாம்பு தீண்டி இறந்துவிடவே அங்கிருந்த சமணமுனிவர்கள் கூடி அவனது உயிர் நற்கதியை அடைய வேண்டும் என்று வழிபாடு செய்ததாகச் சிரவணபௌகோளாவிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கிறது.¹⁵ மதுரைக்கு அருகிலுள்ள குன்றங்களுக்குக் கருநாடகப் பகுதியிலிருந்து சமண முனிவர்கள் வந்துள்ளனர். கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் சிரவணபௌகோளாவிலிருந்து சமணமுனிவர்கள்சிலர் சமணமலைக்கு வந்து தங்கியுள்ளனர்.¹⁶

சமணசமயத்தைத் தங்கள் குலச்சமயமாகக் கொண்ட கங்கநாட்டு அரசரோடு கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் பாண்டியன் முதலாம் இராசசிம்மன்

(கி.பி. 730-767) செய்து கொண்ட மணவறவும் அரசியல் உறவும் தொடர்ந்து திகம்பர சமணம் கருநாடகத்திலிருந்து பாண்டிய நாட்டுக்கு வருவதற்கும் நிலைபெறுவதற்கும் வழிவகுத்தது.¹⁷ இரண்டாம் இராசசிம்மன் எண்ணிறந்த பள்ளிச்சந்தங்களைப் பாண்டிய நாட்டில் தோற்றுவித்ததை அவனது சின்னமனுர் பெரியசெப்பேடு தெரிவிக்கிறது.¹⁸ பராந்தகநெடுஞ்சடையன் (கி.பி. 767-815), ஸ்ரீமாத ஸ்ரீவல்லபன் (கி.பி. 815-862), இரண்டாம் வரகுணன் (கி.பி. 862-885) பராந்தக வீரநாராயணன் (கி.பி. 860-905) போன்ற பாண்டியமன்னர்கள் சமணசமயத்திற்கு ஆதரவளித்துள்ளதைச் சமணமலை, குறண்டி, கமுகுமலை, அய்யம்பாளையம், சித்தன்னவாசல் முதலிய இடங்களிலுள்ள சமணப் பள்ளிகளின் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

மதுரையைச் சுற்றியுள்ள குன்றுகளில் இருந்த சமணப்பள்ளிக்கு அழிவு ஏற்படாமல் அரசரும் நாட்டுச்சபையாரும் நரசிங்கமங்கலத்துப் பிரமதேய சபையாரும் பொற்கோட்டுக் கரணத்தாரும் திணைக்களத்தாரும் காத்துள்ளனர்.¹⁹ அரிட்டாபட்டி சமணத்திருவுருவத்திற்குப் பாதிரிக்குடி ஊரவையினர் காவலாக இருந்தனர்.²⁰ சமணமலைப்பள்ளியின் திருவுருவங்களுக்குக் காவலாக குயிற்குடி ஊரவையினரும், நாட்டாற்றுப்புறத்து நாட்டவையினரும் பள்ளிச்சிவிகையாரும் காவலாக இருந்துள்ளனர்.²¹

பாண்டியநாட்டில் சமணத்தலங்களுக்குப்பலர் பாதுகாப்பு அளித்து வந்த அதேவேளையில் மற்றொருபுறம் சமணர்கள் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்த மலைகளில் சமணம் தொடர்ந்து வளரவிடாமல் தடையேற்படுத்தும் முறையில் சைவ, வைணவர்கள் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். இது படிப்படியே இம்மலைகளில் இருந்த சமணசமயத்தவர்கள் வேறு இடங்களுக்கு இடம் பெயர வழிவகுத்தது. சமணம் இம்மலைகளிலிருந்து மறைவதற்கு இடம் தந்தது. முற்காலப்பாண்டியர் காலத்திலும் பிற்காலப்பாண்டியர்காலத்திலும் சைவ, வைணவர்கள் மறைமுகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் சமணத்திற்கு எதிராக நடந்து கொண்டனர். சங்ககாலத்திலிருந்து சமணர்களின் இருப்பிடமாய் இருந்து வந்த குன்றங்களில் ஒருபுறத்தில் சைவ, வைணவ தெய்வங்களுக்குக் குடைவரைக் கோயில்கள் ஏற்படுத்தி மக்களின் கவனம் இம்மலைகளில் இருந்த சமணத்தின்பால் செல்லவிடாது தடுத்தனர். இம்மலைகளில் சமணர்களின் செல்வாக்கைக் குறைத்தனர். ஆனைமலை, அரிட்டாபட்டி, திருப்பரங்குன்றம், குன்னத்தூர், முதலிய இடங்களில் இம்முறையில் சைவ, வைணவ சமயத்தவரின் குடைவரைக் கோயில்கள் எட்டாம் நூற்றாண்டளவில் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சமணக்கோயில்களை வைதீகச் சமயக்கோயில்களாக மாற்றும் செயலும் அக்காலத்தில் நடைபெற்றுள்ளது. திருப்பரங்குன்றத்தின் பின்புறமிருந்த சமணத் தீர்த்தங்கரார்க்குரிய குடைவரைக் கோயில் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி. 1216-1238) காலத்தில் அவனது பெயரால் சைவக் கோயிலாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தின் இறுதியில் மையமாக விளங்கிவந்த மதுரையைச் சூழ்ந்திருந்த குன்றங்களை, மதுரையை அழிப்பதற்காக சமணர்களால் ஏவிவிடப்பட்ட யானை, நாகம், காளை, பசு என்று கூறும் கட்டுக்கதைகளையும் சைவசமயத்தினர் புனைந்து மக்களிடையே பரப்பினர். இயற்கையாகவே இம்மலைகள் அமைப்பில் யானை, நாகம் போன்று காட்சியளிப்பதை இவற்றைக் கண்டவர் உணர்வார்கள். யானைமலை என்ற பெயர் அம்மலைக்குச் சங்ககாலத்திலிருந்தே இருந்து வரும் பெயராகும். இம்மலையில் எட்டாம் நூற்றாண்டில், கி.பி. 770-ல், பாண்டியன் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் அமைச்சர்களால் நரசிங்கப்பெருமானுக்குக் குடைவரைக்கோயில் ஒன்று எடுக்கப்பட்டுள்ளதை அங்குள்ள கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. இதனை மறந்து நரசிங்கக்கணை பாய்ந்தமையால் சமணர் ஏவிய யானை கல்லாய் மாறி யானைமலை ஆனது என்று பிற்காலப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.²²

குன்றுகள் தரும் வரலாறு

எண்பெருங்குன்றங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகளும் சிற்பங்களும் அவற்றின் வரலாற்றைக் காலவாரியாக அறிந்து கொள்ளத் துணைசெய்யும் அரியசான்றுகளாக இன்றும் விளங்கிவருகின்றன. இவை மதுரையின் நூற்புறத்திலும் அமைந்து பின்வரும் வரலாற்றைத் தருகின்றன.

அழகர்மலை

அழகர்மலைப்பள்ளி மதுரைக்கு வடக்கே சுமார் இருபத்து எட்டு கிலோமீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. அழகர்மலை அடிவாரத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் மேலூர் சாலையில் உள்ள சுந்தரராசன்பட்டி, கிடாரிபட்டிக்கு அருகில் அழகர்மலை மலைப்பள்ளி உள்ளது. அழகர்மலையில் சற்று உயரமான இடத்திலுள்ள இயற்கையான குகைத்தளத்தில் அமைந்துள்ளது. நன்கு வளவளப்பாக தேய்க்கப்பட்ட தரையினையும் சில கற்படுக்கைகளையும் இங்கு காணலாம். இங்கு வற்றாத கணை ஒன்று உள்ளது. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் இக்குகைத்தளம் முனிவர்கள் உறையும் பள்ளியாக மாற்றப்பட்டிருப்பதை இங்குள்ள தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள்

தெரிவிக்கின்றன. கணிநாதன், மதிரை பொன்கொல்லன் ஆதன், அனாகன், மதிரை உப்புவணிகள் வியகன் கணதிகள், பணித வணிகள் நெடுமலன், கொழுவணிகள் இளஞ்சந்தன், வெண்பள்ளி அறுவை வணிகள் போன்ற பலர் இப்பள்ளியை உருவாக்கியிருக்கின்றார்கள்.²³

சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர், கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டளவில், இப்பள்ளியில் தீர்த்தங்கரர் பாறைச்சிற்பம் ஒன்றினை அச்சணந்தி என்ற சமணமுனிவர் செய்வித்ததை அதனடியிலுள்ள வட்டெழுத்துக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது.²⁴

ஆனைமலை

மதுரைக்கு வடக்கே, மதுரையிலிருந்து எட்டுக் கிலோமீட்டர் தொலைவில், திருச்சி செல்லும் நெடுஞ்சாலையின் மேல்புறம் இம்மலை அமைந்துள்ளது. இம்மலையின் தெற்குப்பகுதியில் சற்று உயரமான இடத்திலுள்ள இயற்கையான குகைத்தளத்தில் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சங்ககாலச்சமணப்பள்ளி இருக்கின்றது. இதன் உட்புறம் பல கற்படுக்கைகள் உள்ளன. குகைத்தளத்தின் முகப்பிலுள்ள கல்வெட்டு இதனை உருவாக்கியவன் “எரிஆரிதன் அத்துவாயி அரட்டகாயிபன்” என்று தெரிவிக்கிறது.²⁵ கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இக்கல்வெட்டிலேயே இம்மலை “இவகுன்றம்” (இவம்-யானை) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் மதுரைக்கு வந்த திருஞானசம்பந்தர் ஆனைமலை போன்ற இடங்களில் சமணர்கள் வாழ்ந்ததாக தனது மதுரைப் பதிகத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். கி.பி. ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் ஆனைமலையின் மேல்புறத்தில் நரசிங்கப்பெருமாள் கோவிலுக்குத் தென்புறமுள்ள இயற்கையான குகைத்தளத்திலும் சமணப்பள்ளி ஒன்று சிறப்புடன் இருந்திருக்கின்றது. இதனை இங்குள்ள சமணச்சிற்பங்களின் அடியிலுள்ள இக்காலத்தினைச் சார்ந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. இங்குள்ள சிற்பங்களுக்குக் காவலாகப் புரவுவரிதிணைக்களத்தினர் (வருவாய்த் துறையினர்) பொற்கோட்டுக் கரணத்தார், நரசிங்கமங்கலத்துச் சபையார் இருந்துள்ளனர். முக்குடைக்குக் கீழே அமர்ந்துள்ள தீர்த்தங்கரர் உருவங்களும் தனியாக அமர்ந்த கோலத்தில் காட்சியளிக்கும் இயக்கி அம்பிகாவின் உருவமும் பாறையில் புடைப்புச் சிற்பங்களாக இப்பள்ளியில் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் மீது வெண்கதை பூசப்பட்டு வண்ணம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. தீர்த்தங்கரர் சிற்பம் ஒன்றின் இருபுறமும் அழகிய தாமரை மலர்களும்

கடர்விட்டு எரியும் குத்து விளக்குகளும் ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டிருப்பதை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்பின்னரும் இன்றும் அழியாமல் இருக்கக் காணலாம். இங்குள்ள பார்சுவநாதரின் உருவம் கமுகுமலையிலுள்ள பார்சுவநாதரோடு ஒப்பிடத்தக்க எழில்கோலம் கொண்டதாய்த் திகழ்கிறது.

இங்குள்ள ஒன்பது சமணத்திருவுருவங்களைக் களவழிநாட்டு ஏனாதிநாடி, வெண்புரைச்சாதன் அரையன், வல்லத்திருக்கை நாட்டுக் கொல்லன், பெருவேம்பற்றூர் செழியபாண்டி, வெண்பைக்குடி புதுமை எவியம்பூதி, அச்சணந்தி முனிவர் ஆகியோர் செய்வித்துள்ளனர்.²⁶ ஆனைமலைப் பள்ளியில் இருந்த கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தனித்த நிலையிலுள்ள தீர்த்தங்கரர் கற்சிற்பம் ஒன்று தற்போது கிராம மக்களால் அப்பகுதியில் முனியாண்டியாக வழிபடப்படுகிறது.

அரிட்டாபட்டிமலை

ஆனைமலைக்கு வடக்கே திருச்சி நெடுஞ்சாலையிலுள்ள நரசிங்கமப்பட்டிக்கு வடமேற்கே அரிட்டாபட்டி மலை உள்ளது. இது மதுரையிலிருந்து வடக்காக சுமார் பதினேழு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. இதனைத் தற்போது கழிஞ்சமலை என்று அழைக்கின்றனர். இதன் பழம்பெயர் “திருப்பிணையன்மலை” ஆகும். இம்மலையின் கீழ்ப்புறமுள்ள இயற்கையான குகைத்தளத்தில் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு காணப்படுகிறது.²⁷ “நெல்வேலி சழிவன் அதினன் வெளியன்” என்பவன் இப்பள்ளியை உருவாக்கியதாக இக்கல்வெட்டு கூறுகிறது. இங்குள்ள கற்படுக்கைகள் தற்போது மண்மூடிக் கிடக்கின்றன.

குகைத்தளத்தின் வெளிப்புறம் முக்குடைக்குக் கீழே அர்த்தபரியங்காசனத்தில் அமர்ந்த தீர்த்தங்கரரின் உருவம் ஒன்று பாறையில் புடைப்புச் சிற்பமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இதனை கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் அச்சணந்தி என்ற முனிவர் செய்வித்துள்ளார். திருப்பிணையன்மலையில் இருந்த பொற்கோட்டுக்கரணத்தார் பெயரால் செய்யப்பட்ட இத்திருமேனிக்குப் பாதிரிக்குடி ஊரவையினர் காவலாக இருந்துள்ளதை அதனடியில் பொறிக்கப்பட்ட வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. இத்தீர்த்தங்கரர் உருவத்தின் மீது ஆனைமலையில் காணப்படுவது போன்று வண்ண ஓவியம் அழகுறத் தீட்டப்பட்டு அழியாது விளங்குகிறது.

கீழவளவுமலை

மதுரையிலிருந்து வடக்காக நாற்பத்தைந்து கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. மேலூரிலிருந்து திருப்பத்தூர் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் கீழவளவு என்ற கிராமத்திற்கு முன்பாக இச்சிறிய குன்று உள்ளது. இக்குன்றிலுள்ள பல இயற்கையான குகைத்தளங்கள் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டுவரை சமணப்பள்ளியாக இருந்துள்ளன. இக்குன்றத்தின் நடுவே மலையின் உச்சியில் அமைந்துள்ள குகைத்தளத்துப்பள்ளி, பாண்டியநாட்டில் உள்ள சமணப்பள்ளிகளில் இயற்கை எழில் படைத்த அழகியபள்ளிகளில் ஒன்றாகும்.

இங்குள்ள குகைத்தளத்துக் கற்படுக்கைகள் நன்கு வளவளப்பாகத் தேய்த்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மழைநீர் குகைத்தளத்திற்குள் நுழையாதபடி முகப்பில் புருவம் வெட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இவ்லறத்தை (உபாசகன்) மேற்கொண்ட தொண்டியைச் சார்ந்த இளவன் (இளையன்) இப்பள்ளியை உருவாக்கியிருப்பதை இது கூறுகின்றது.²⁸

இப்பள்ளி முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் சிறந்த வழிபாட்டுத் தலமாகத் திகழ்ந்துள்ளது. குகைத்தளத்தின் முகப்பின் மேல்புறத்தில் சற்று உயரமான இடத்தில் அமர்ந்த நிலையிலுள்ள மூன்று தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் பாறையில் புடைப்புச் சிற்பங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மேலும் குகைத்தளத்தின் கீழ்ப்புறத்தில் வடக்கு நோக்கிய பாறையில் புடைப்புச் சிற்பங்களாக ஆறு தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் உள்ளன. இவற்றில் இரண்டு நின்ற நிலையிலுள்ள பார்க்வநாதர் உருவங்களாகும். இவ்வுருவங்கள் மீது வண்ணவோவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. இவை கி.பி. 9,10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாகும்.

இங்குள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் திருவிளக்கு எரிப்பதற்கும் திருவமுது படைப்பதற்கும் தானம் அளித்ததைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இக்குன்றிலுள்ள திருமேளிகளில் ஒன்றைச் சங்கரன் ஸ்ரீவல்லபன் என்பவன் செய்வித்து அதற்குத் திருவமுது படைப்பதற்காக நாள்தோறும் முந்நாழி அரிசியும் திருநந்தாவிளக்கு எரிப்பதற்காக ஐம்பது ஆடுகளும் அளித்துள்ளான்.²⁹ ஸ்ரீகட்டி, லோகபானுபடாரர் ஆகியோரின் திருப்பணிகள் பற்றி இங்குள்ள கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.³⁰

பரங்குன்று

மதுரைக்கு அருகே தென்மேற்காக திருநெல்வேலி செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் அமைந்துள்ளது. திருப்பரங்குன்றத்தில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை சமணம் இருந்துள்ளது. இக்குன்றத்தின் வடபுறம் மேற்குக் கோடியில் சற்று உயரமான இடத்திலுள்ள இயற்கையான குகைத்தளம் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் சமணப்பள்ளியாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. இதனை உருவாக்கிக் கொடுத்த “அந்துவன்” என்பவன் பெயர் அங்குள்ள கற்படுக்கையில் தமிழ் பிராமி எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டு பொறித்த படுக்கைக்குக் கீழ்ப்புறமுள்ள படுக்கையை கி.பி முதல் நூற்றாண்டில் எருக்காட்டுரைச் சார்ந்த ஈழக்குடும்பிகள் போலாலயன் என்பவன் சமணமுனிவர்களுக்குத் தானமாகச் செய்வித்துள்ளான். இதனை அப்படுக்கையின் பக்கவாட்டிலுள்ள தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.³¹ தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள குகைத்தளத்திற்கு கீழ்ப்புறம் இயற்கையான சுனையுள்ள மற்றொரு குகைத்தளம் உள்ளது. இங்கும் சமணமுனிவர் தங்குவதற்கு ஏற்றாற்போல் கற்படுக்கைகள் செய்விக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலத்தினைத் தொடர்ந்து இம்மலையின் மூன்று இடங்களில் சமணர்கள் பள்ளிகளை அமைத்துள்ளனர். பரங்குன்றம் மலையின் உச்சிக்குச் செல்லும் பாறையின் தொடக்கத்தில், மலையடிவாரத்தில் பழனியாண்டவர் கோயில் உள்ளது. இக்கோயிலின் பின்புறம் உள்ள சுனையை ஒட்டியும் மலையின் உச்சியில் தென்மேற்குக் கோடியில் சுனைகள் நிறைந்த காசிவிகவநாதர்கோயில் பகுதியிலும் பரங்குன்றத்தின் தென்புற அடிவாரத்தில் உமையாண்டார் கோயிலுள்ள பகுதியிலுமாக மூன்று இடங்களில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பள்ளிகள் அமைத்து சமணர்கள் வழிபாடு செய்து வந்துள்ளனர்.

மலையின் வடப்புக்க அடிவாரத்தில், பழனியாண்டவர்கோயில் பகுதியில் இயற்கையான சுனைக்கு அருகிலுள்ள பாறையில் சமணத் திருவுருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்களாக உள்ளன. முக்குடையின் கீழே அமர்ந்த தீர்த்தங்கரர் உருவங்களும் இயக்கி பத்மாவதி, இயக்கன் தர்ணைந்திரனுடன் காணப்படும் பார்சுவநாதர் உருவமும் இங்கு காணப்படுகின்றன. இச்சிற்பங்களின் கீழே அச்சிற்பங்களைச் செய்வித்தோரின் பெயர்கள் வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பலதேவர் என்பவரும் குறண்டிப்பள்ளியைச் சார்ந்த மாணவர் ஒருவரும் இவற்றில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

மலையின் உச்சியில் காசிவிசுவநாதர் கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள சுனைக்குப் பக்கத்திலுள்ள பாறையில் உயரமான இடத்தில் கி.பி. 9-10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பார்சுவநாதர், பாகுபலி ஆகியோரது உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. பார்சுவநாதர் உருவம் அவரது எதிரியான கமடன் அவர்மீது பாறையைத் தூக்கி வீசுவது போன்றும் பின்னர் அவரது தவத்தினைப் போற்றி வழிபடுவது போன்றும் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. பாகுபலியின் உருவம் அவரது இருசகோதரிகளுடன் காட்சியளிக்கின்றது. காசிவிசுவநாதர் கோயிலுக்குச் செல்லும் சுனைகள் நிறைந்த இப்பகுதியே சமணப்பள்ளியாக முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

தென்பரங்குன்றத்தில் தற்போது உமையாண்டார்கோயில் என்று அழைக்கப்படும் சிவன்கோயில் ஒன்று உள்ளது. கிழக்கு நோக்கிய அகமண்டபத்தினையும் அதற்கு முன்னர் அமைந்த முகமண்டபத்தினையும் கொண்ட இக்கோயில் அசோகமரத்தின் கீழே அமர்ந்த தீர்த்தங்கரார்க்காக எடுக்கப்பட்ட குடைவரைக் கோயிலாகும். எட்டாம் நூற்றாண்டில் முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பரங்குன்றில் சமணம் செல்வாக்கு இழந்த நிலையில் பிரசன்னதேவர் என்ற சைவத்துறவி இக்குடைவரையைச் சிவன் கோயிலாக மாற்றியுள்ளார். முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பெயரால் “சுந்தரபாண்டிய ஈஸ்வரமுடையார் கோயில்” என்ற பெயரில் இதனை உருவாக்கியுள்ளார். இதனைத் தெரிவிக்கும் சுந்தரபாண்டியனின் கல்வெட்டுக் குடைவரையின் முகமண்டப கீழ்ப்புறச் சுவரில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.³² அகமண்டபத்தில் அசோகமரத்தின் கீழே அமர்ந்த நிலையில் இருந்த தீர்த்தங்கரர் பாறைச்சிற்பத்தினை உடைத்துப் பெயர்த்தெடுத்து விட்டு அவ்விடத்தில் காளையின் முன்பு நிற்கும் அர்த்தநாரிசுவரர் உருவம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் தீர்த்தங்கரர் சிற்பம் இருந்தமைக்கான அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. தற்போதுள்ள அர்த்தநாரி சிற்பத்தின் தலைக்கு மேலே பாறையில் தீர்த்தங்கரார்க்குரிய அசோகவிருட்சத்தின் சுருள் சுருளான கிளைகள் மட்டும் எஞ்சிய நிலையில் காணப்படுகின்றன. இதுவே இக்கோயில் தீர்த்தங்கரார்க்குரிய கோயில் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

பராந்தகபர்வதமாயின குறண்டி திருக்காட்டாம்பள்ளி

முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் இருந்த சமணப் பள்ளிகளில் தலைசிறந்து விளங்கிய பள்ளி இதுவாகும். தற்போது இப்பள்ளி

இடந்தெரியாத அளவிற்கு முற்றிலுமாக அழிந்துவிட்டது. இப்பள்ளி பற்றிய செய்திகளைப் பள்ளிமடம், சமணமலை, பரங்குன்றம், உத்தமபாளையம், கழுகுமலை, சோழபாண்டியபுரம் போன்ற இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் மூலமே அறியமுடிகின்றது. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினோராம் நூற்றாண்டு முடிய இப்பள்ளி சிறப்புடன் விளங்கியிருக்க வேண்டும். குறண்டிப் பள்ளி அமைந்திருந்ததாக கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடும் வெண்புநாடு அருப்புக்கோட்டை, காரியாபட்டி வட்டங்களில் இருந்திருக்கிறது. எனவே மதுரையிலிருந்து காரியாபட்டி செல்லும் வழியில் தற்போது உள்ள குறண்டி என்ற ஊரிலேயே இப்பள்ளி இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பள்ளி இவ்வூரில் இருந்த சிறிய குன்றில் இருந்தமையால் “பராந்தக பர்வதமாயின குறண்டி ஸ்ரீவல்லவப் பெரும்பள்ளி” என்று அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேலும் இது “குறண்டி திருக்காட்டாம்பள்ளி” என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பள்ளி முற்றிலுமாக அழிந்த நிலையில் இதன் கல்வெட்டுப் பொறித்த கட்டடப்பகுதிகளைத் திருச்சுழியலுக்கு அருகிலுள்ள பள்ளிமடம் சிவன்கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்று அங்குள்ள முன் மண்டபத்தில் வைத்துக்கட்டியுள்ளதை இன்றும் காணலாம்.

முற்காலப்பாண்டியர்காலத்தில் சமணத்துறவிகள், சமணத்தைப் பின் பற்றும் இல்லறத்தார் ஆகியோர் வாழ்ந்த ஊராக குறண்டி இருந்துள்ளது. இங்குள்ள பள்ளி சமணத் துறவிகளை உருவாக்கும் பெருங்கல்விக் கூடமாகத் திகழ்ந்துள்ளது. இப்பள்ளியில் உருவாகிய சமணத்துறவிகள் தமிழ்நாடுங்கும் சென்று சமணத்தை வளர்த்துள்ளனர். குறண்டியைச் சார்ந்த பல துறவிகள் சமணமலைக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.³³ இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்கிய அஷ்டோபவாசிபடாரர் உத்தமபாளையம் கல்வெட்டிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.³⁴ கழுகுமலைக் கல்வெட்டுகளில் தோரிபடாரர், தீர்த்தப்படாரர், ஹரச்சந்திரதேவர், குணகீர்த்தி ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.³⁵ திருக்கோயிலார் வட்டத்திலுள்ள சோழபாண்டியபுரம் சமணப்பள்ளிக் கல்வெட்டில் (கி.பி. 952) குணவீரபடாரர் என்பவர் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.³⁶

கழுகுமலைக் கல்வெட்டுகளில் குறண்டியைச் சார்ந்த சமணசமயத்து இல்லறத்தார் பலர் அங்கு தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களைச் செய்தவர்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.³⁷ பள்ளிமடத்திலுள்ள கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு மாறஞ்சடையனின் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் குறண்டிப்பள்ளியில் நடைபெற்ற வழிபாடுகள் குறித்து தெரிவிக்கின்றன. குண்ணூர்ச்

சாத்தன்குணத்தான் என்பவன் குறண்டி திருக்கட்டாம்பள்ளித் தீர்த்தங்கரார்க்குத் திருவிளக்கு எரிப்பதற்காக நூறு ஆடுகள் அளித்துள்ளான். சாத்தன்காரி என்பவனும் பாம்பாருரைச் சார்ந்த ஒருவனும் திருவிளக்கு எரிப்பதற்காகக் கொடைகள் அளித்துள்ளனர்.³⁸ குறண்டியில் பெண்துறவியரும் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் கல்வெட்டில் “குறண்டிக்கன்னிமார்” என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.³⁹

“பள்ளி” என்றாலே குறண்டிப்பள்ளியைக் குறிக்கின்ற அளவிற்கு இப்பள்ளி பாண்டிநாட்டில் இருந்த புகழ்பெற்ற பெரும்பள்ளியாக இருந்துள்ளது. இதுவே ஏனைய பள்ளிகளைக் காட்டிலும் அதிக அளவில் அழிவுக்கும் ஆளாகி மறைந்தும் போனது. பாண்டியநாட்டுச் சமணசமய வளர்ச்சிக்கு இப்பள்ளி பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளதைப் பிற ஊர்களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் மூலமே அறியமுடிகின்றது.

கொங்கர்புளியங்குளம் குன்று

மதுரைக்கு மேற்கே கம்பம் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் மதுரையிலிருந்து பதினைந்து கிலோமீட்டர் தொலைவில் கொங்கர்புளியகுளம் உள்ளது. இவ்வூர்க்கு வடகிழக்கே நாகமலையை ஒட்டி பஞ்சபாண்டவர்மலை என்றழைக்கப்படும் சிறிய குன்று உள்ளது. இக்குன்றத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியில் இயற்கையான ஆறு குகைத்தளங்கள் உள்ளன. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் சமணப்பள்ளியாக இவை உருவானபோது இக்குகைத்தளங்களில் வளவளப்பான நீண்ட கற்படுக்கைகள் செய்விக்கப்பட்டுள்ளன. குகைத்தளம் ஒன்றின் முகப்பில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மூன்று கல்வெட்டுகள் உள்ளன.⁴⁰ இவற்றில் இப்பள்ளியை உருவாக்கிய உபாசகன் உப்பறுவன், சிறு ஆதன், பாகனூர்ப் பேராதன் பிட்டன் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

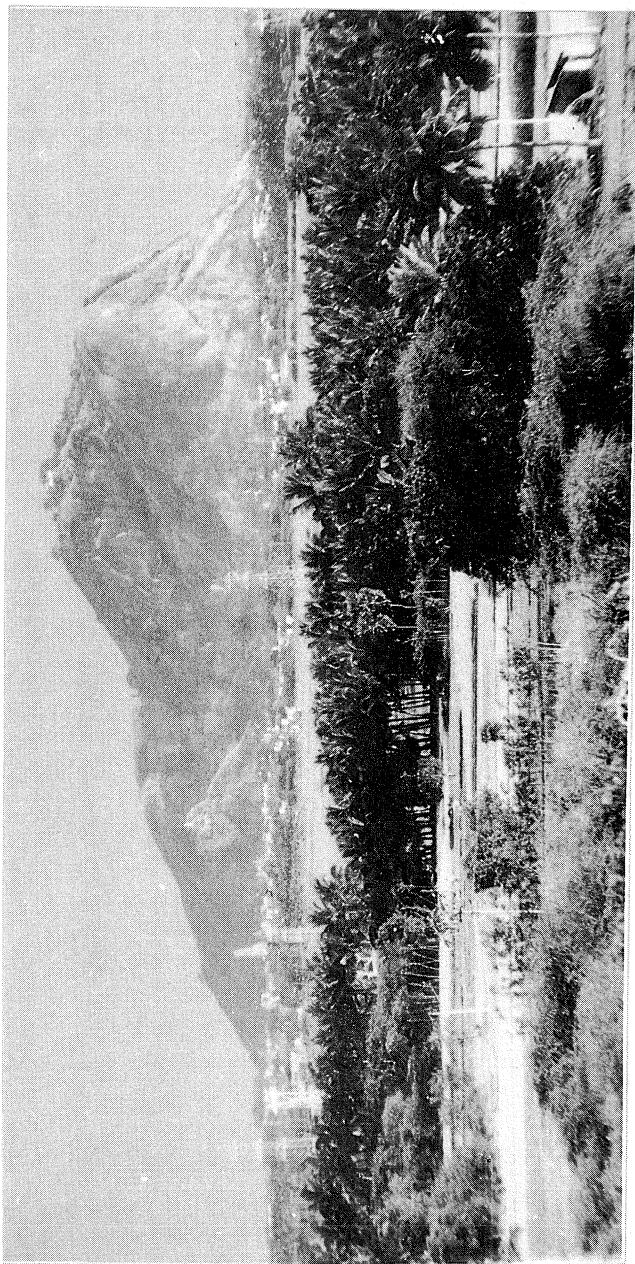
முற்காலப்பாண்டியர் காலத்திலும் சமணர்க்குரிய குன்றாக இது விளங்கியுள்ளது. இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் குகைத்தளத்தின் வெளிப்புறம் பாறையில் பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தீர்த்தங்கரர் திருமேனி புடைப்புச் சிற்பமாக உள்ளது. அசோகமரத்தின் கீழே முக்குடை நிழலில் அர்த்தபரியங்காசனத்தில் அமர்ந்த இத்தீர்த்தங்கரர் உருவத்தை அச்சணந்தி என்ற சமணமுனிவர் செய்வித்துள்ளார். இதனைத் தெரிவிக்கும் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு இச்சிற்பத்தின் அடியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.⁴¹

குறிப்புகள்

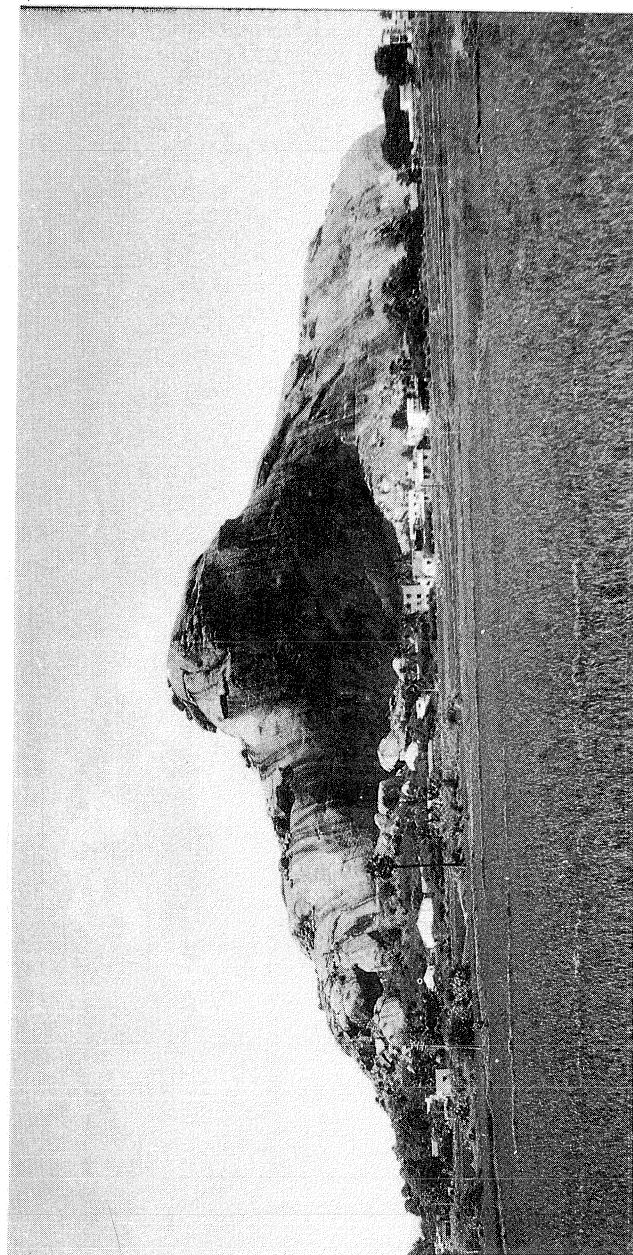
1. I. Mahadevan, "Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions" Seminar on Inscriptions, ed., R. Nagaswamy, Madras, 1966. pp. 57-73.
2. மேலது.
3. I. Mahadevan, "Recent Trends in early Tamil Epigraphy - an overview" Journal of the Institute of Asian Studies, vol. XIII, No. 1, 1995.
4. மதுரைக்காஞ்சி, அடி. 475 – 488.
5. "நீடிய சடையோடு ஆடாமேனிக்
குன்றுறை தவசியர் போல" –நற்றிணை – 141.
6. "உண்ணாமையின் உயங்கிய மருங்கின்
ஆடா படிவத்து ஆன்றோர் போல
வரைசெறி சிறுநெறி நிரைபுடன் செல்லும்
கானயானை கவினழி குன்றம்" – அகம் – 132.
7. மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, 'சங்ககாலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக். கழகம், சென்னை, 1981, பக். 21 –22.
8. சிலப்பதிகாரத்துக் கதைமாந்தராகிய கவுந்தியடிகள் பூம்புகாரிலிருந்து மதுரைக்கு வருவதற்குக் காரணம் அப்பகுதியிலுள்ள சமணமுனிவர்களிடத்து அறவுரை கேட்பதற்காக என்று கூறப்படுகிறது.
9. SII Vol. XIV. No.69; ARE. 105/1909, வீ.செல்வக்குமார், ம. காந்திராசன், சு. கண்ணன். உசிலம்பட்டி பகுதியில் தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகள் ஆவணம் 10, சூலை1999: ப. 108.
10. பெரியபுராணம், திருஞானசம்பந்தர் புராணம்.
11. தக்கயாகப்பரணி, 128 – ஆம் தாழிசை.
12. வெ. வேதாசலம், "திருவுருவகம் – மாதேவிப்பெரும்பள்ளி" ஆராய்ச்சி, காலாண்டு இதழ் எண். 33, 1989.
13. பரிபாடல், பாட்டு எண் 15.

14. மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, சமணமும் தமிழும், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்: சென்னை, 1980, பக் 151 – 160.
15. Epigraphia Carnatica Vol. II Sravanabelkola, No. 24.
16. ARE. 244/1950 - 51.
17. பாண்டியர் செப்பேடு பத்து, வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, வரி. 83 – 84.
18. பாண்டியர் செப்பேடு பத்து, சின்னமனூர்ப் பெரிய செப்பேடு, வரி. 142–143.
19. SII. Vol. XIV Nos.100 -102.
20. இது தொடர்பான கல்வெட்டு நேரில் சென்று படிக்கப்பட்டது.
21. ARE. 61,62/1910.
22. 1. காண்க : SII. Vol. XIV Nos. 1, 2.
2. பெரும்பற்றப்புவியூர்நம்பி திருவிளையாடல் புராணம்,
3. பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல் புராணம். (யானை எய்த படலம், நாகமெய்தபடலம், சமணரைக் கழுவேற்றியபடலம்)
23. Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions, op. cit, pp.63 - 64.
24. ARE. 396/1954 - 55.
25. ஆசிரியர் நால்வர், கல்வெட்டியல், தமிழகத் தொல்லியல்துறை, சென்னை, 1980, பக். 53 – 54.
26. SII Vol. XIV, Nos. 99 - 106.
27. K.V. Raman, Y. Subbarayalu, “A New Tamil-Brahmi Inscription in Arittapatti” Journal of Indian History Congress, Vol. XIIX. Nos. 145 - 147, 1971, pp. 229-232; ARE.265/1978-79.
மா. சந்திரமூர்த்தி, “கழிஞ்சமலை கலைச்சின்னங்கள்” முக்குடை ஜூலை 1975.
28. Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions, op. cit. p. 61.
29. SII. Vol. VIII, Nos. 420 - 421.
30. Ibid. XXIII, No.395.

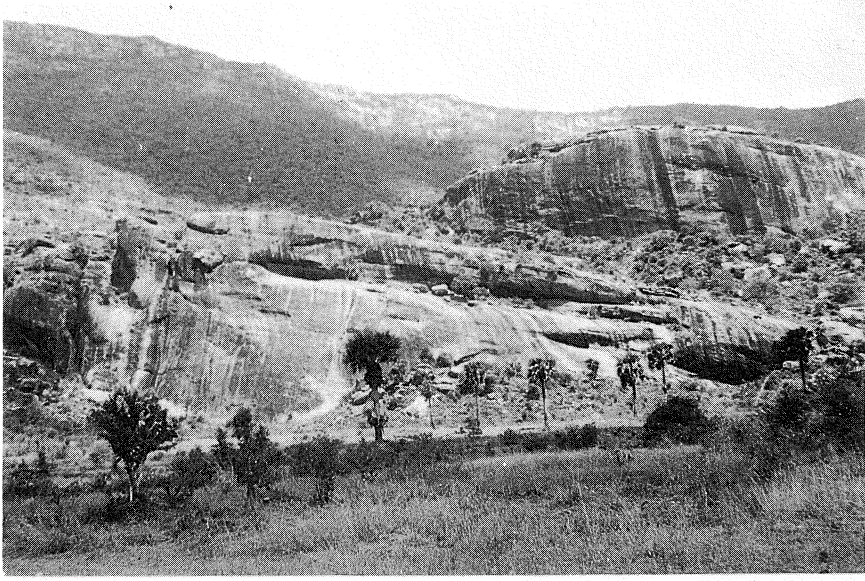
31. கல்வெட்டியல், ப. 55.
32. SII. Vol. IV, No. 372.
33. ARE. 61,62,63/1910.
35. SII. Vol. XIV, No.122.
35. SII. Vol. V, Nos. 325,345; ARE. 863/1917.
36. ARE. 252/1936 - 37.
37. SII. Vol. XIV, Nos. 318,332, 374, 381.
38. SII. Vol. XIV Nos. 34, 35, 39.
39. மேலது, எண்.34, 35.
40. Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions, op. cit, p. 61.
41. ARE. 105/1909.

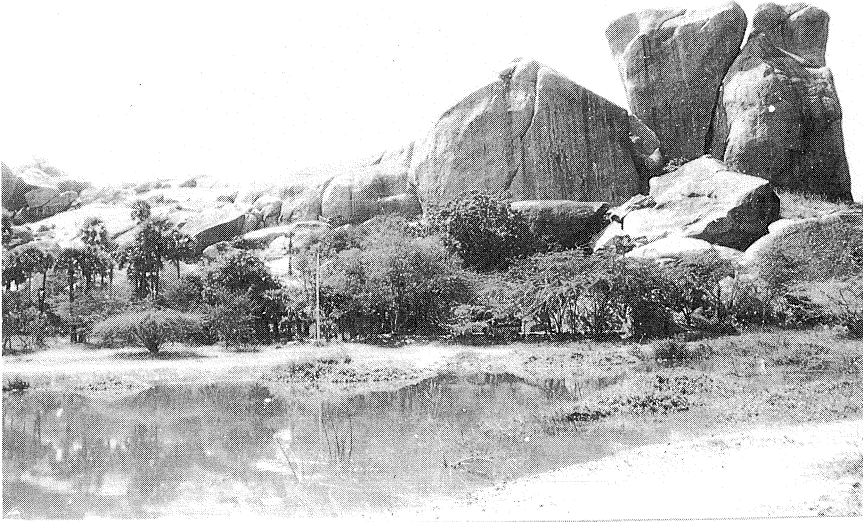
திருப்பாங்குற்றம்

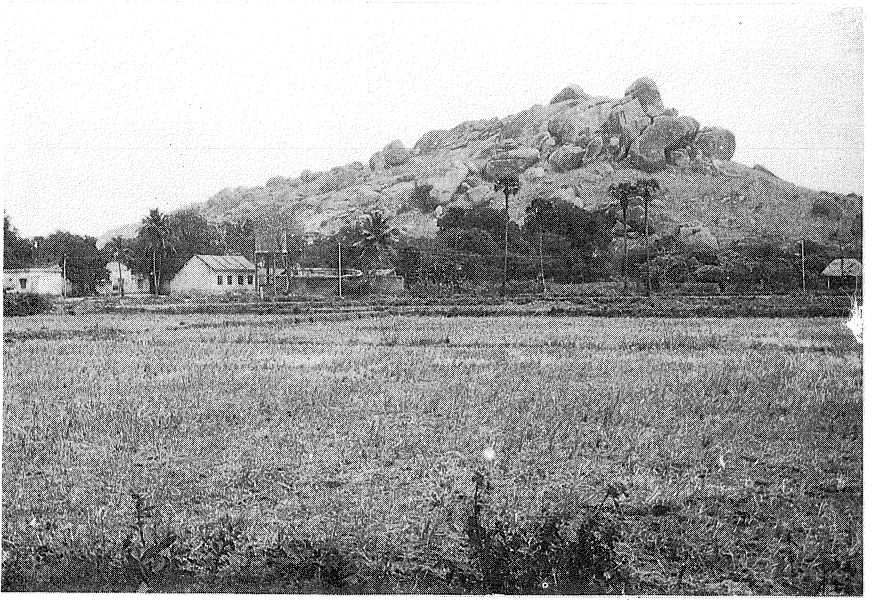

UJT 600-5711-600-60

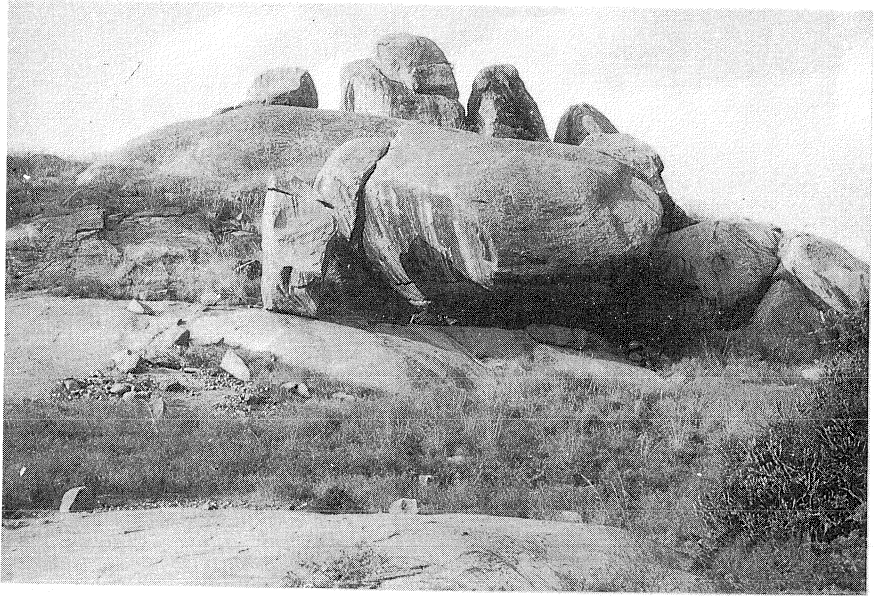

அழகர்மலை

மாங்குளம் குன்று

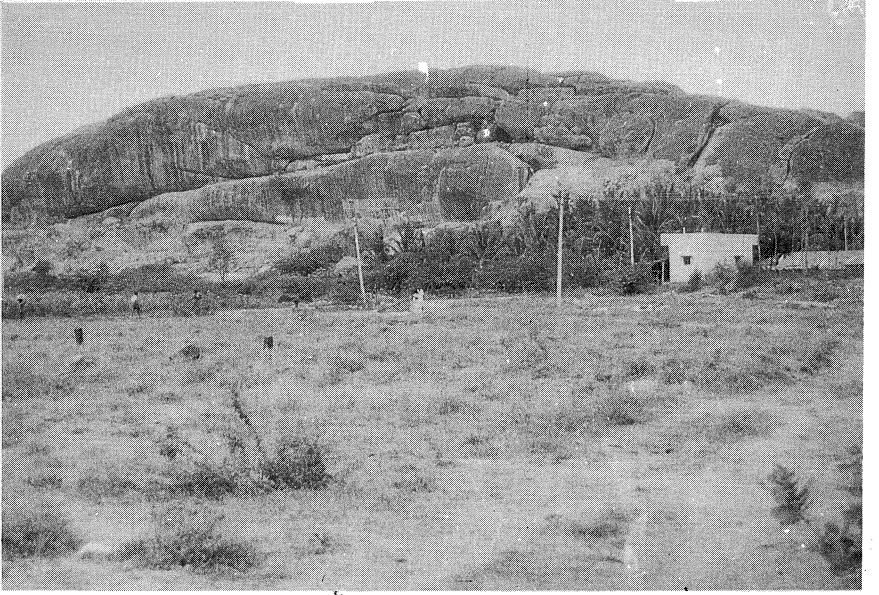
திருவாதவூர்க் குன்று

கீழவளவுக் குன்று - சமணர்பள்ளி

கருங்காலக்குழிக் குன்று

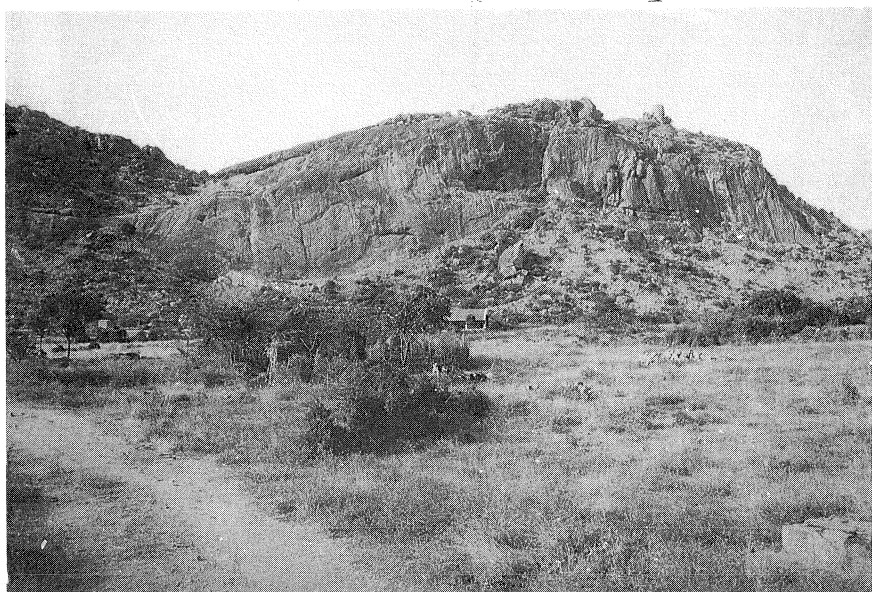
கொங்கர் புளியங்குளம் குன்று

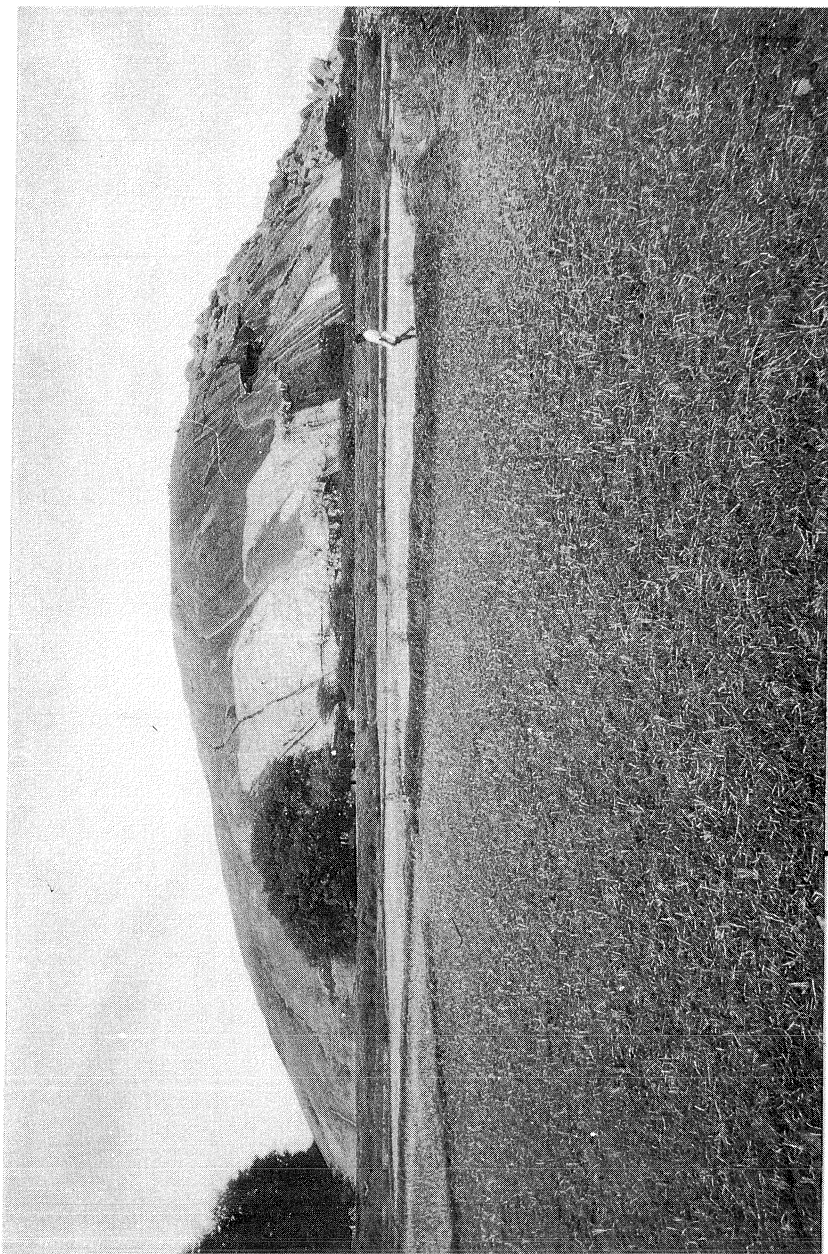
விக்கரங்குளம் - உண்டாங்கல்

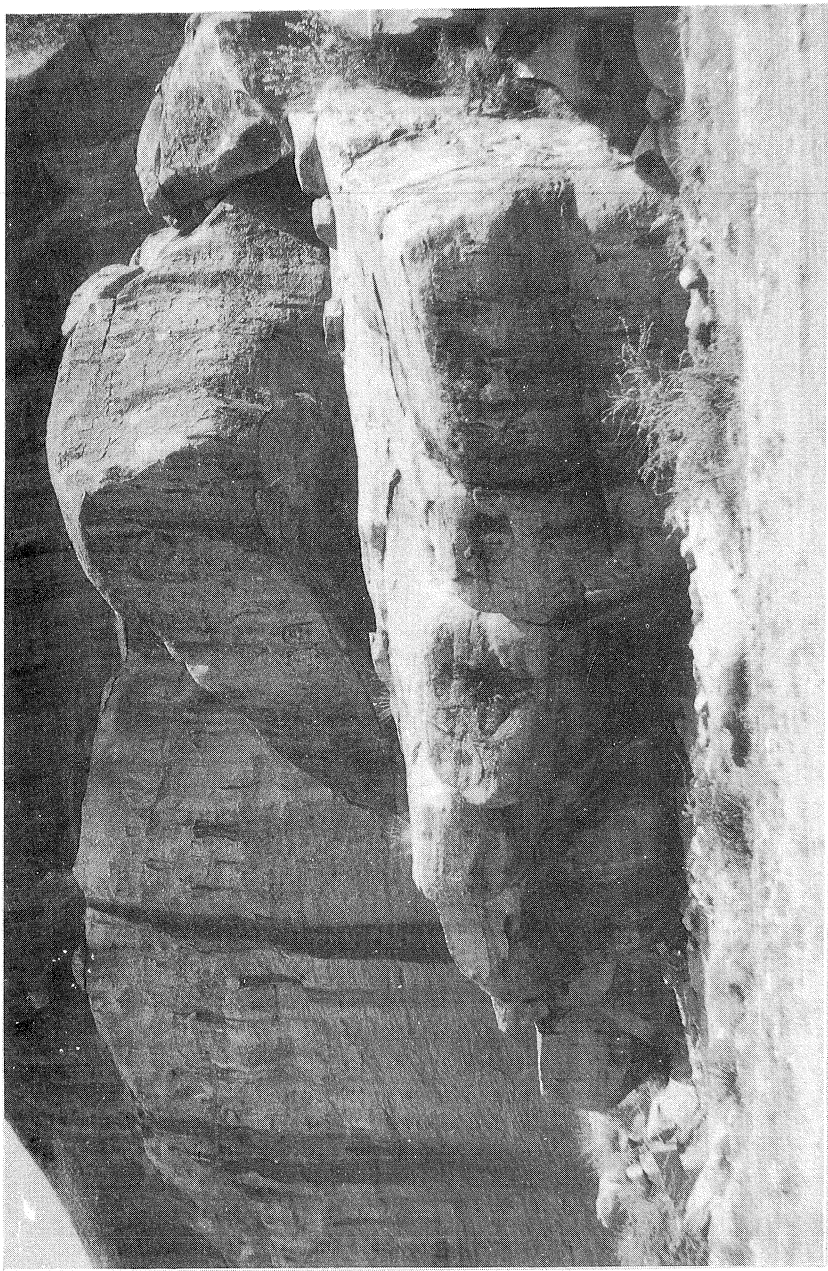
உத்தமபாளையம் குன்று

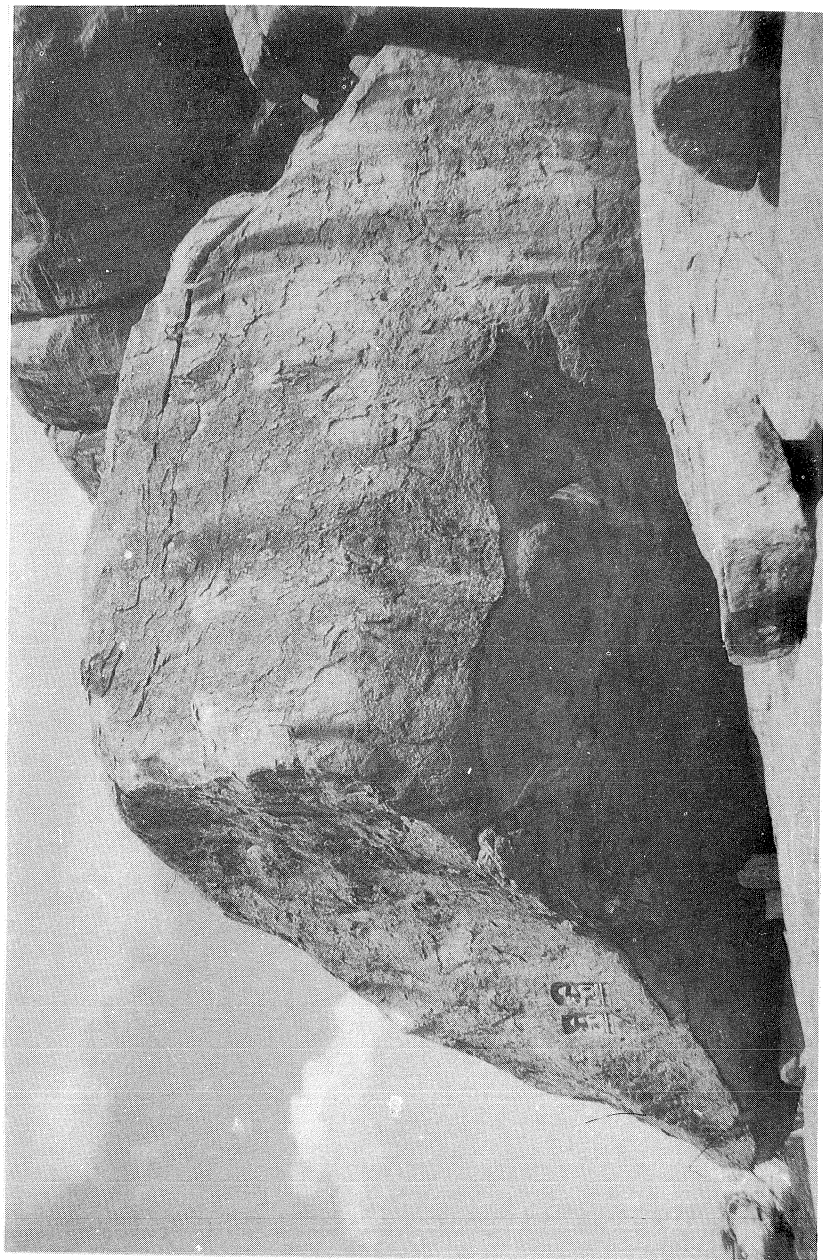
சித்தர்மலை - அணைப்பட்டி

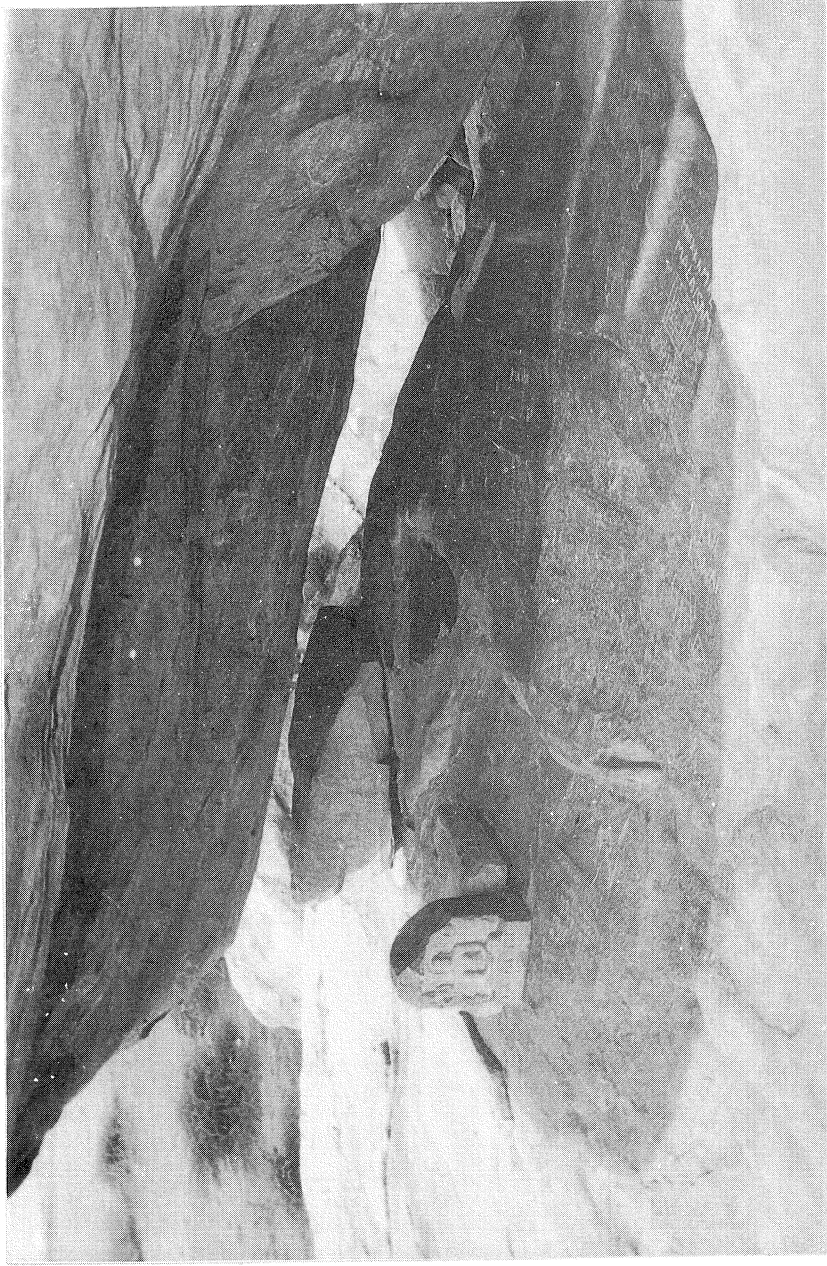
திருவருவகம் - சர னர்மலை

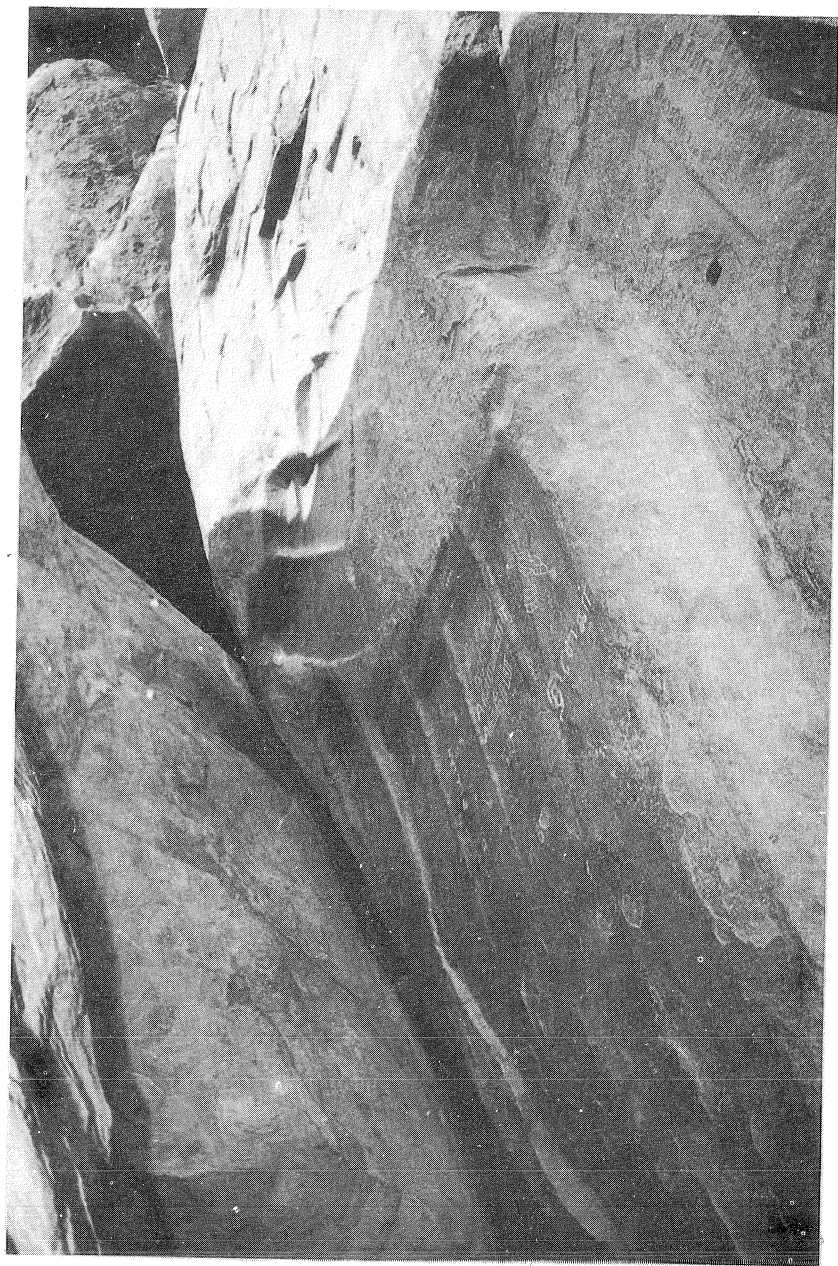
கரடிப்பட்டி பெருமாள்மலை - சமணர் குன்று

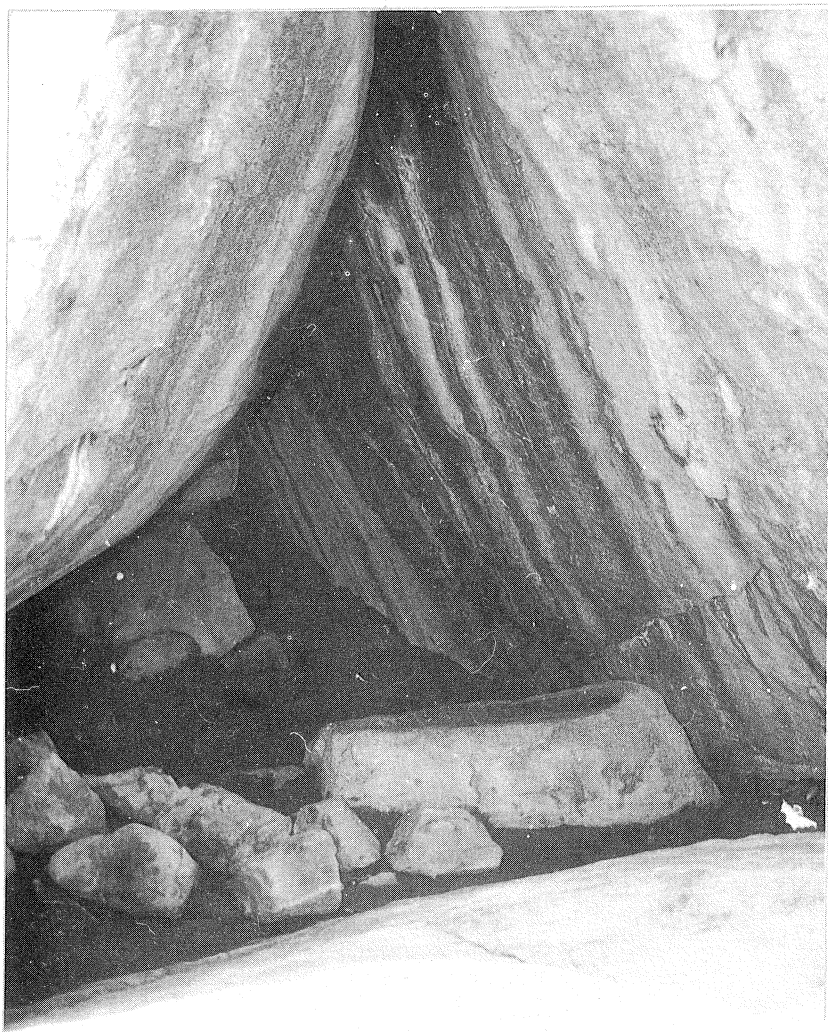
பெருமாள்மலை - சமணப்பள்ளி

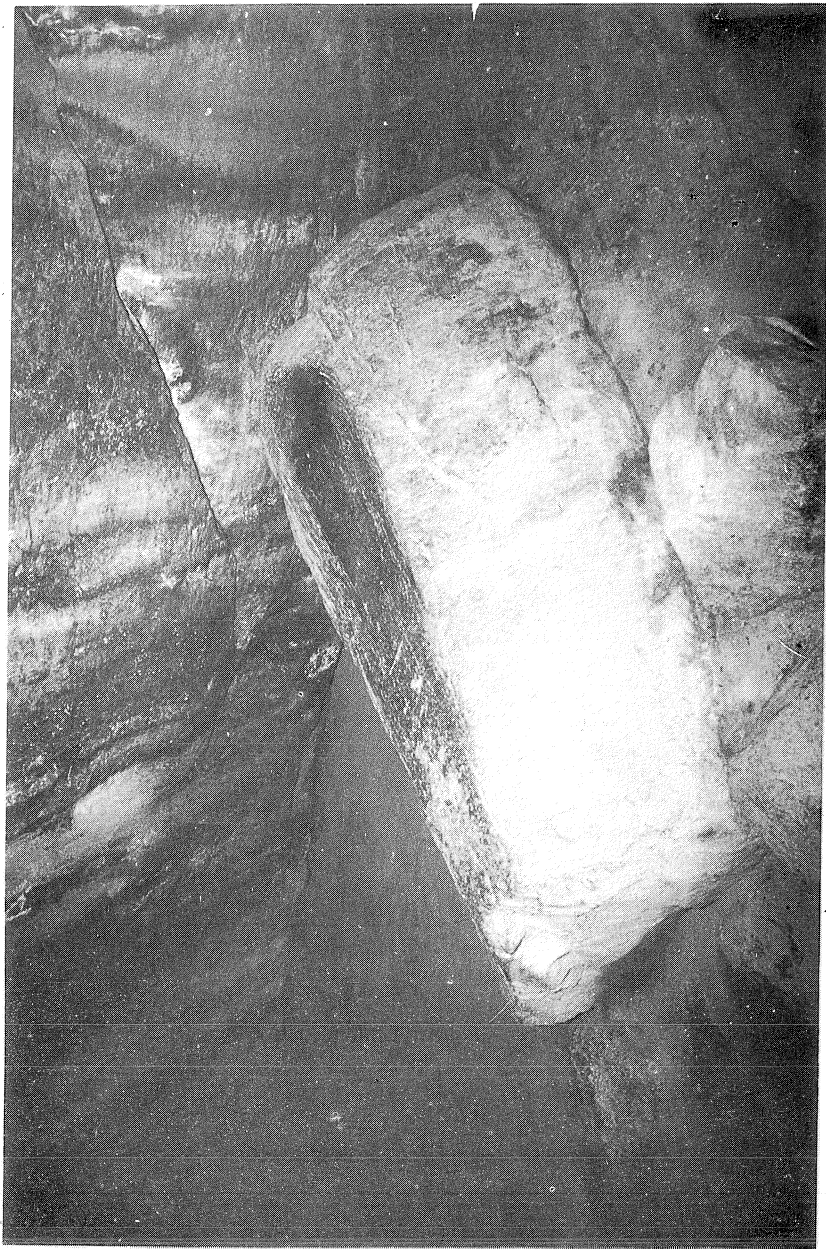
பெருமாளம்மை - சமணர் குகைத்தளம்

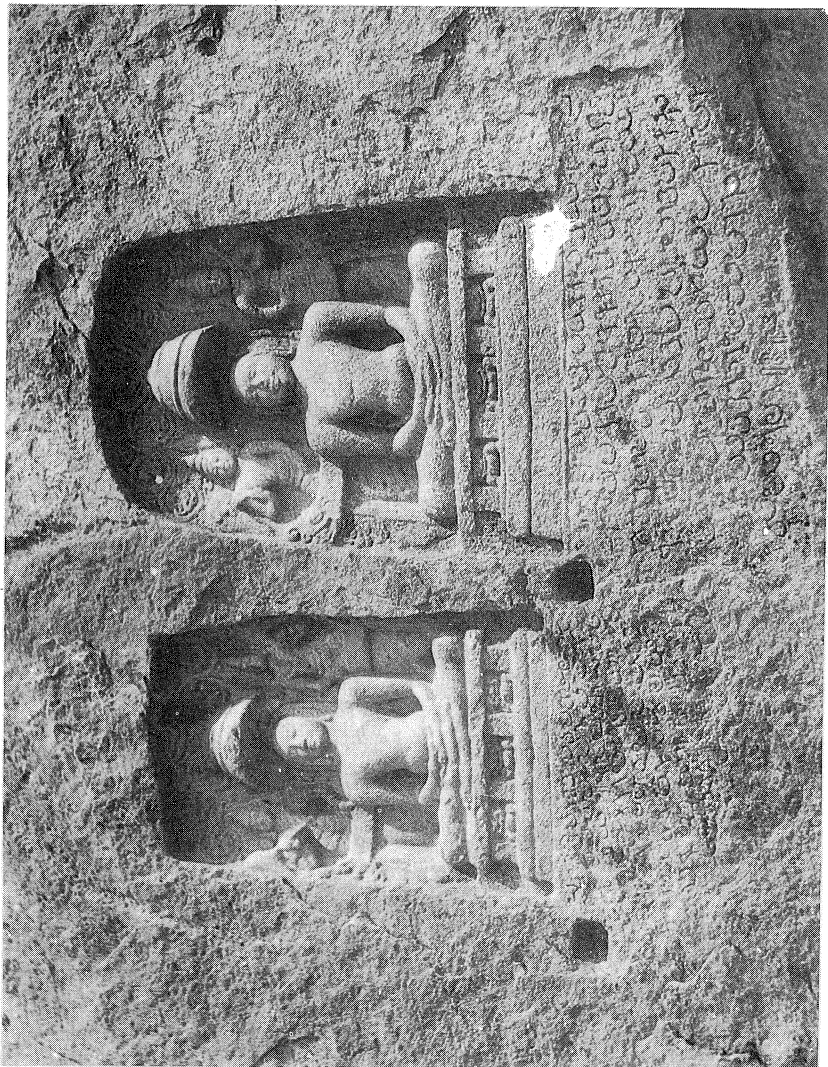
பெருமாள்மலை - சமணப்ள்ளி கற்படுக்கைகள்

பெருமாள்மலை - குகைத்தளம் சமணர்படுக்கை

பெருமாள்மலை - சமணர் கற்படுக்கை

பெருமாள்லை சண்பள்ளித் தீர்த்தங்கரர்கள்

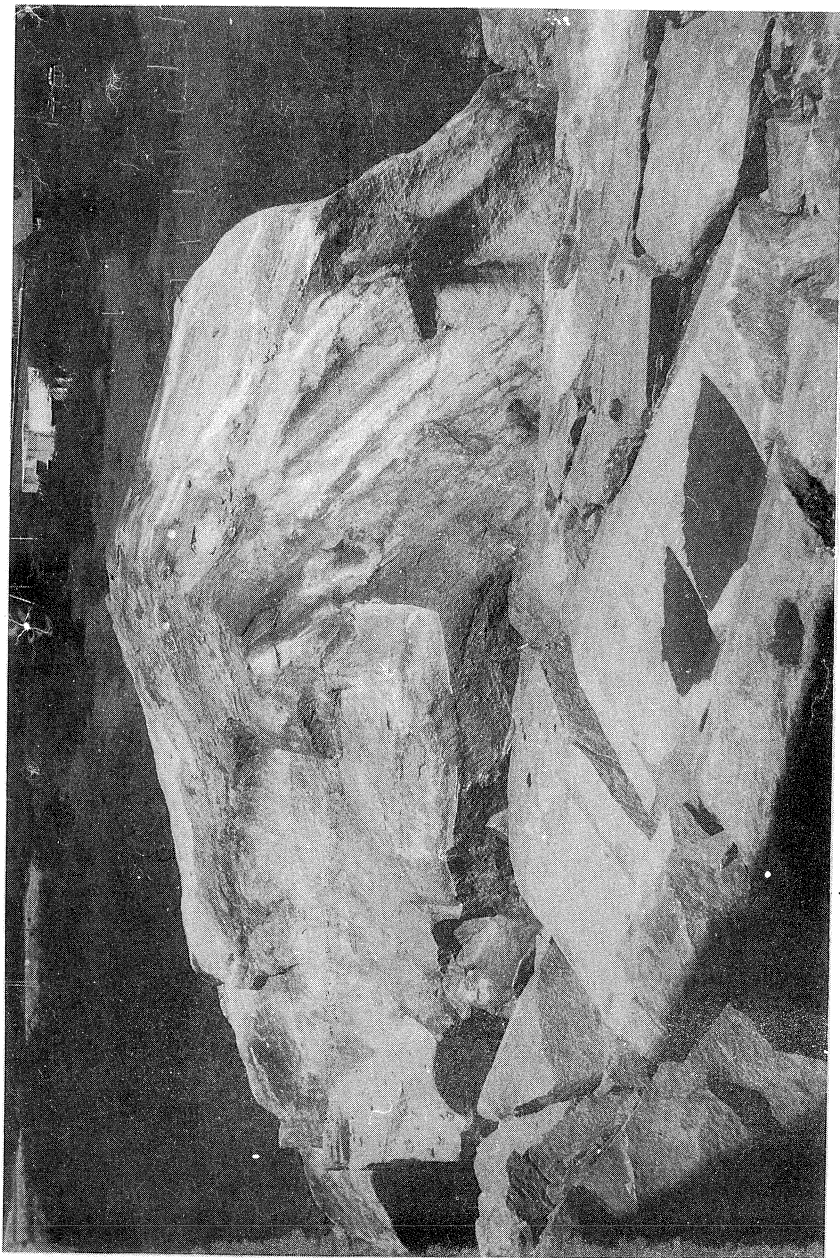
பெருமாள்லை, குகைத்தளத்திலுள்ள தீர்த்தங்கரர்

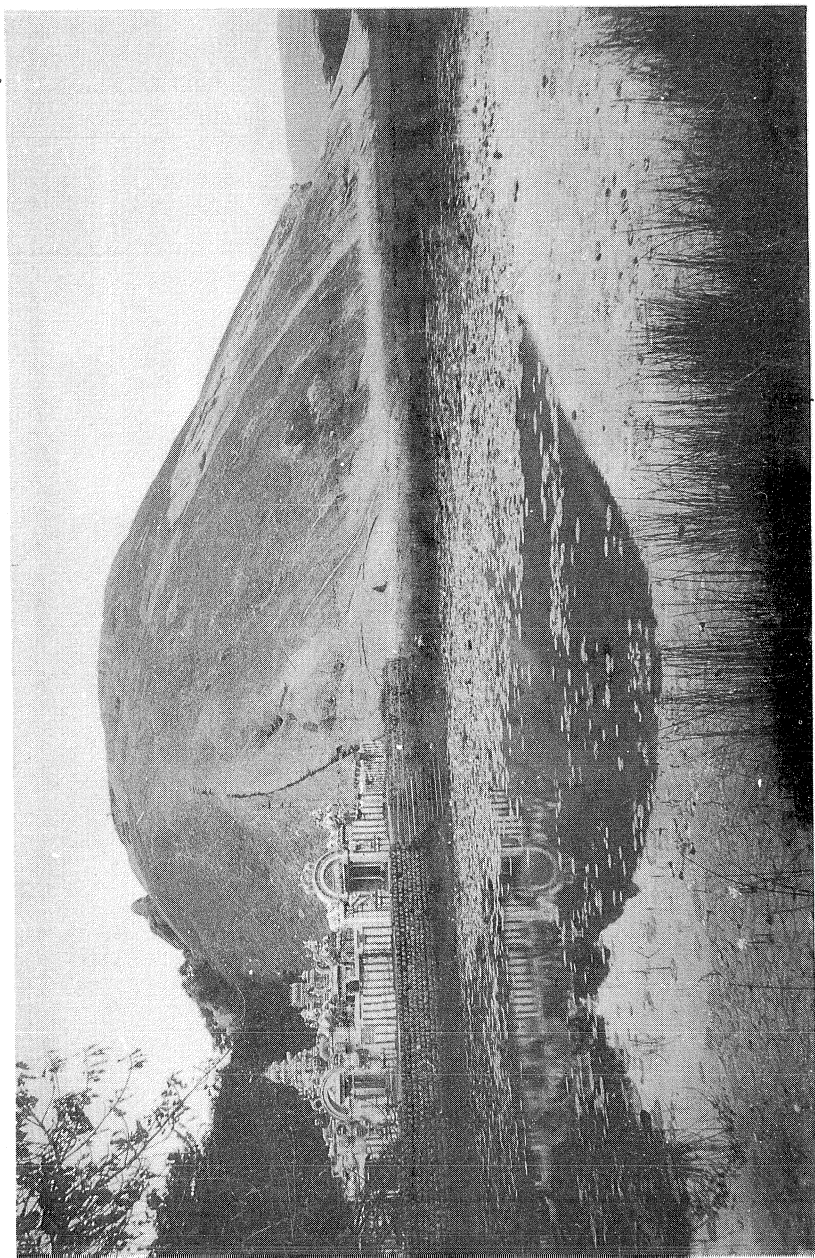
சமணர்மலை (தீலக்குயில்குடி பகுதி) அழிந்து போன சமணர்குகைத்தளம்

சமணர்நிலை - இடியின் தாக்குதலால் சிதைந்த சமணாபிள்ளி

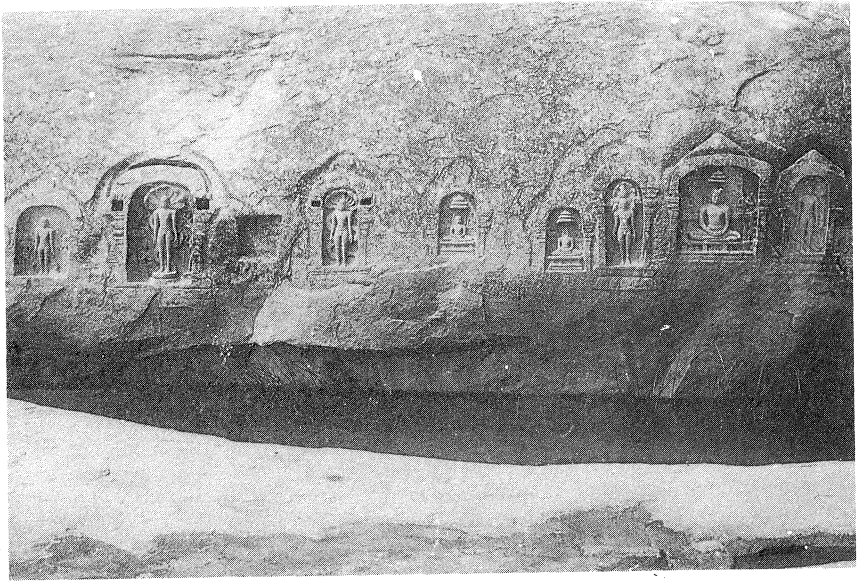
சிதைந்த சமணப்ள்ளியின் கற்படுக்கைகள்

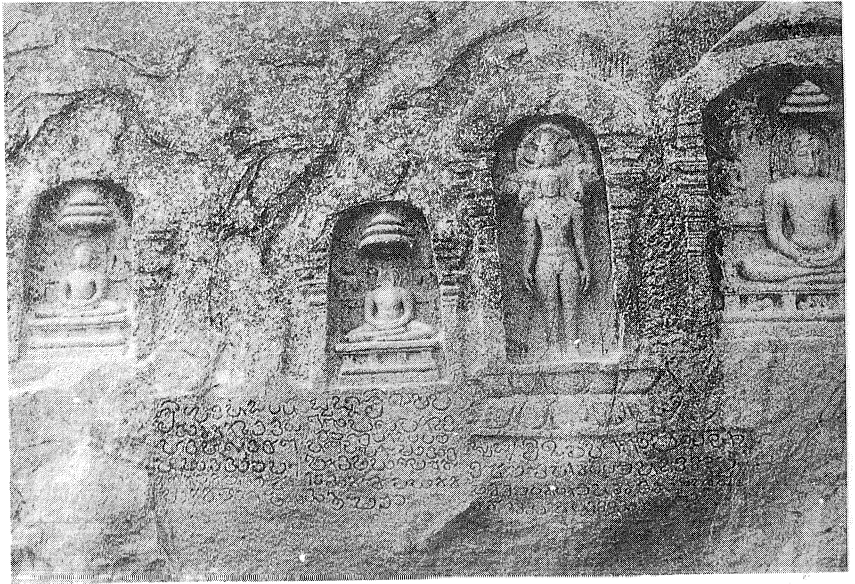
சமணர்ஸை -- திருவுருவகம்

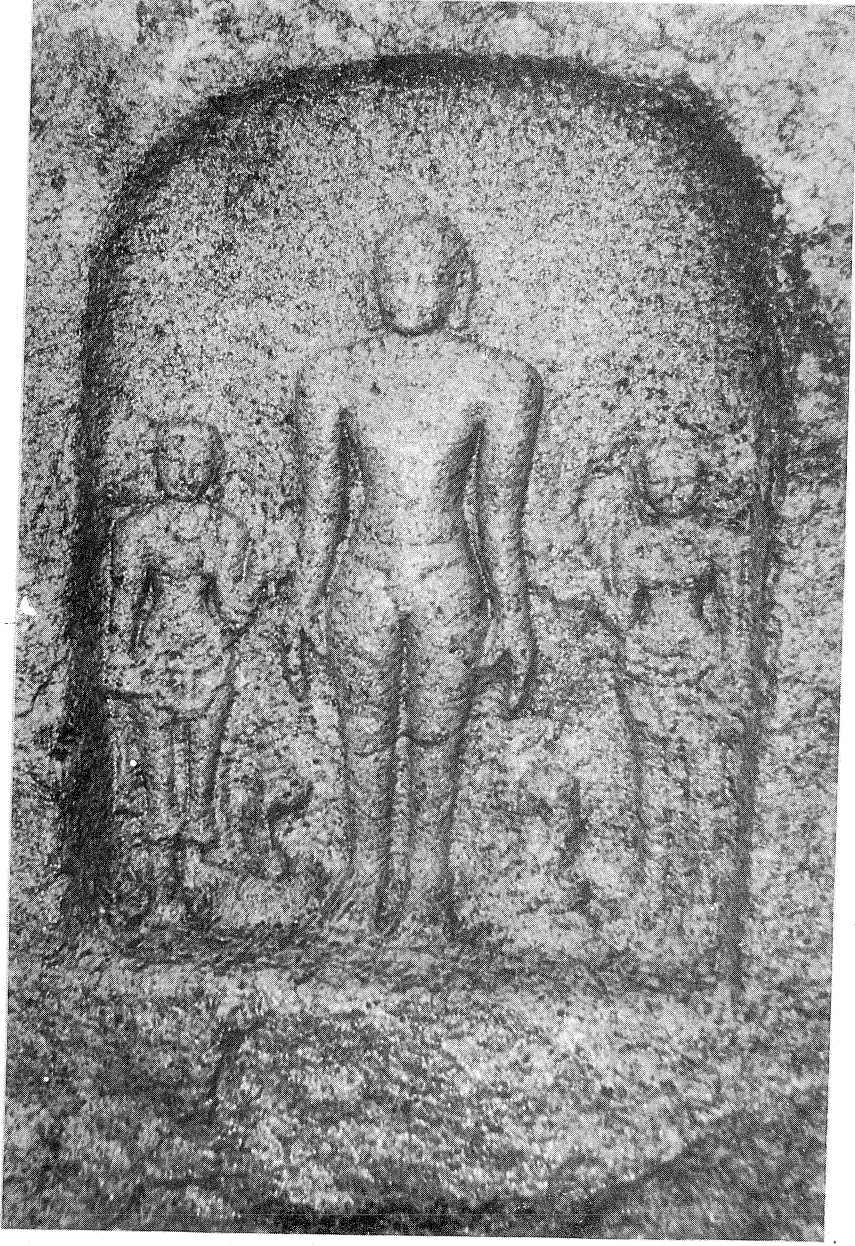
பாணாச்சிற்பங்கள் - பேச்சிப்பள்ளம்

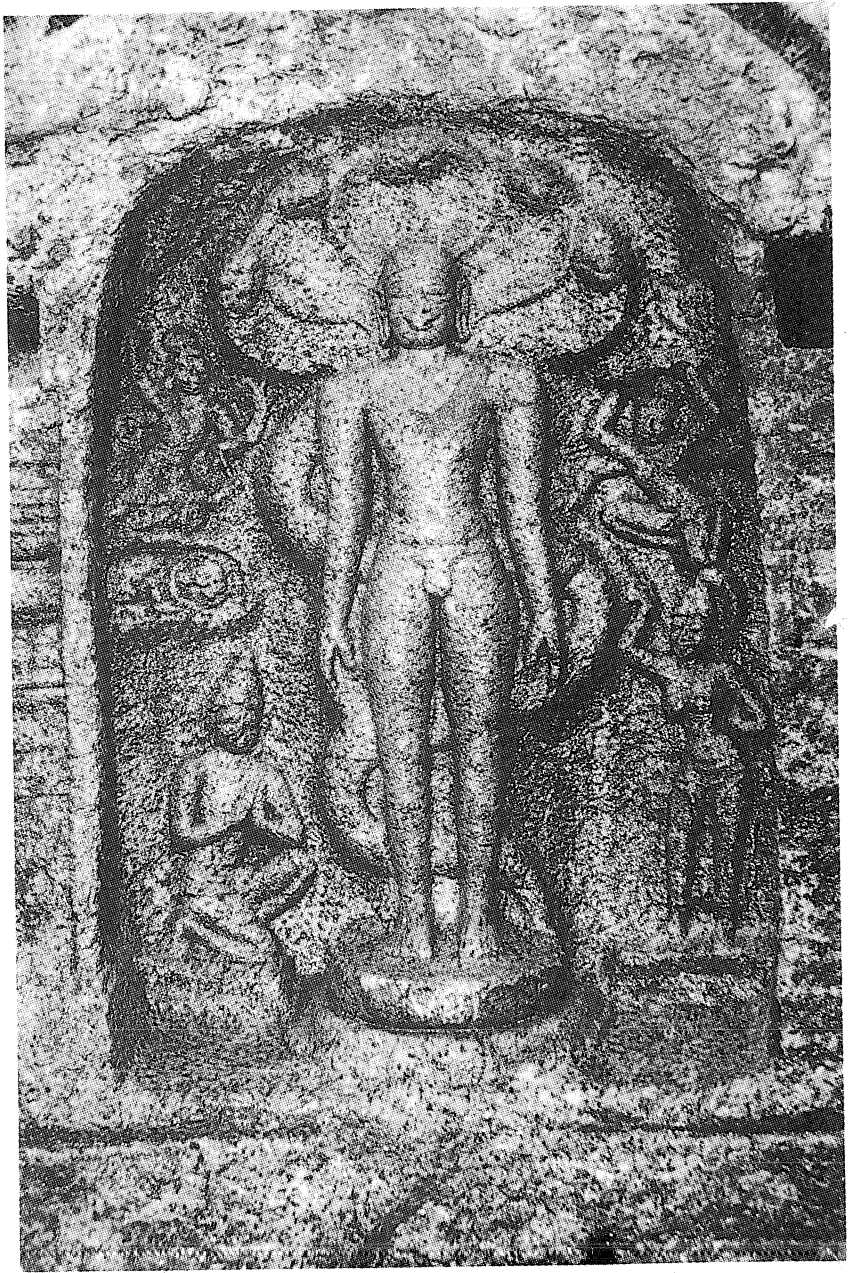
சமணத் திருவருவங்கள் -- பேச்சிப்பள்ளம்

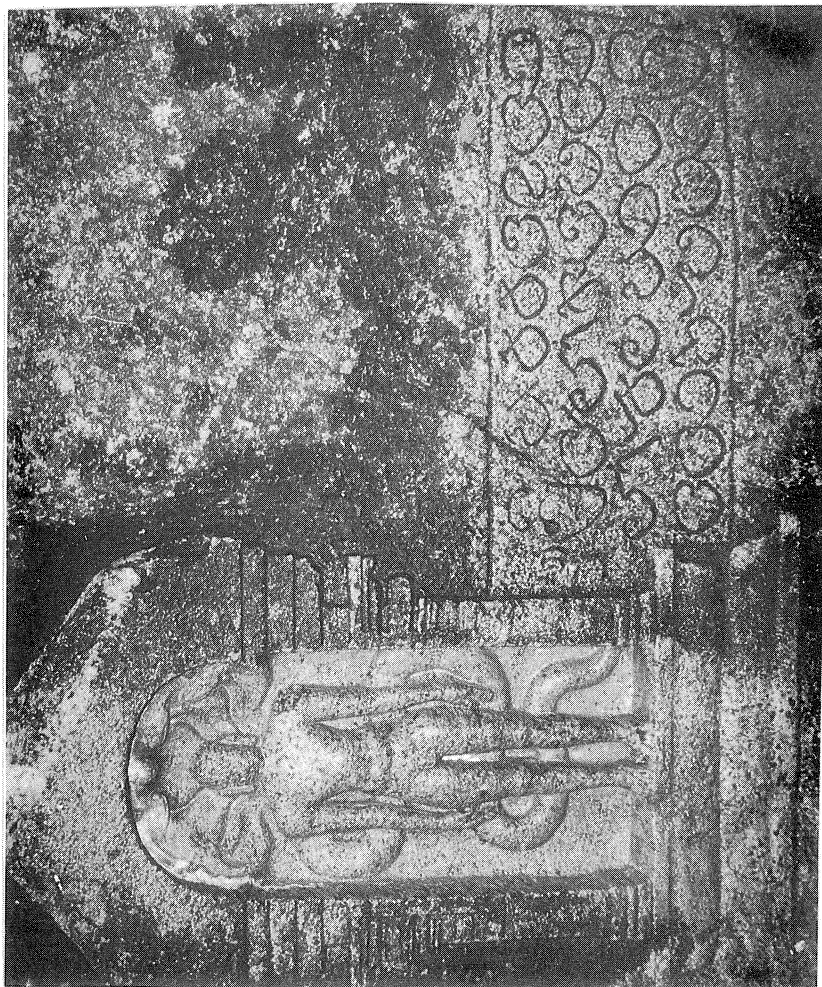
சமணத் திருவருவங்கள் -- பேச்சிப்பள்ளம்

பாகுபலி - பேச்சிப்பள்ளம்

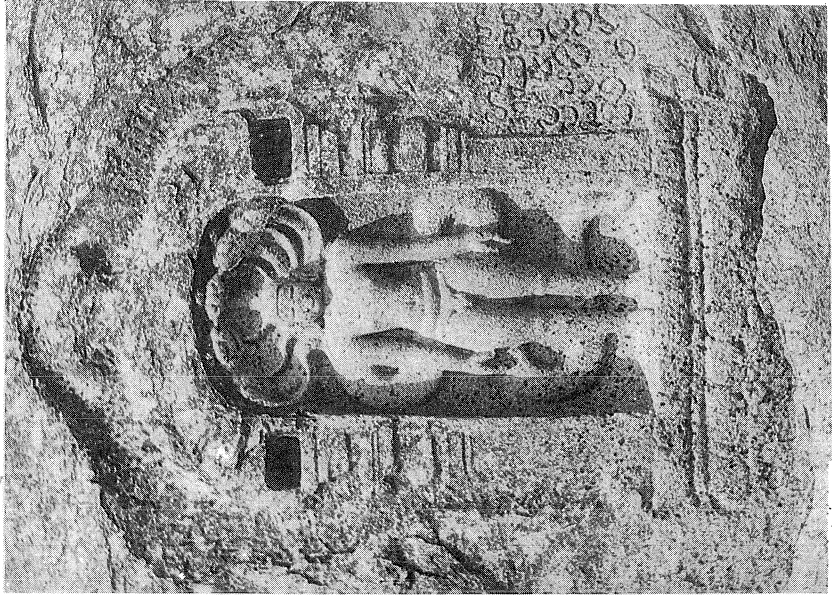
பார்கவநாதர் - பேச்சிப்பள்ளம்

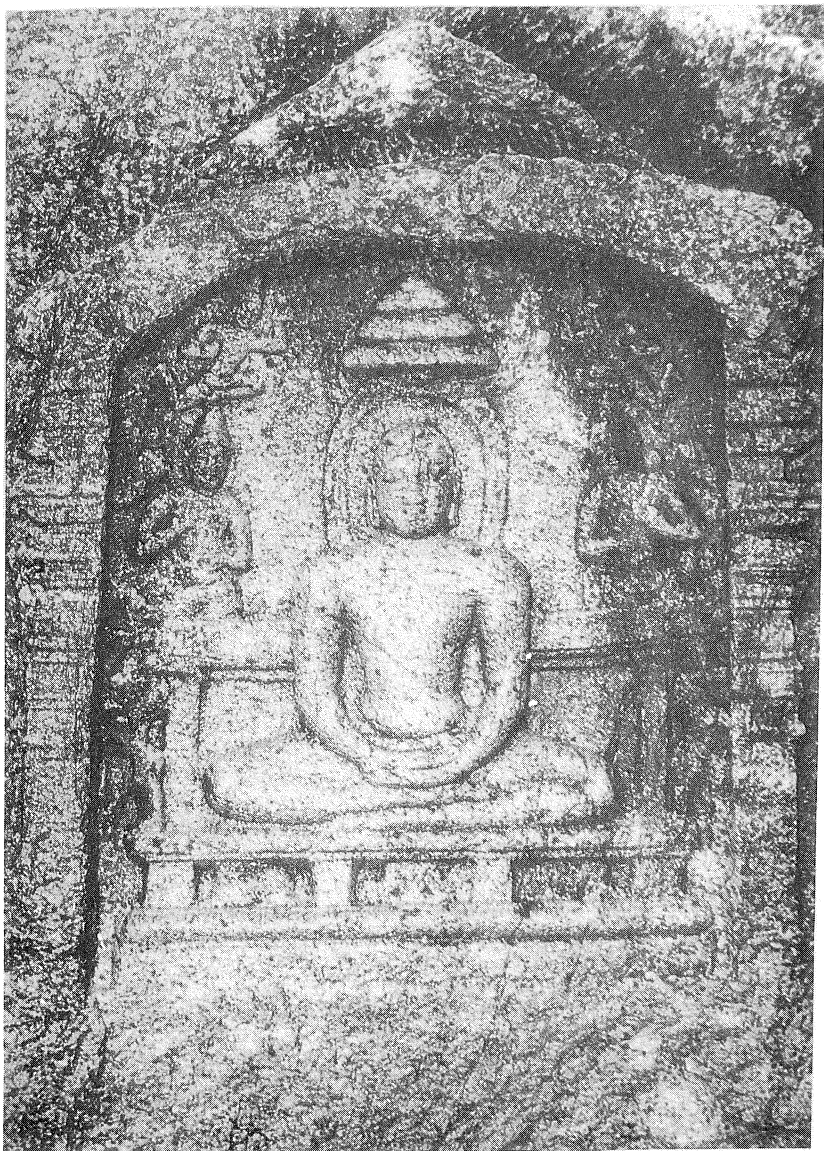
அச்சணந்தி தாயார் செய்வித்த பार्சுவநாதர் - பேச்சிப்பள்ளம்

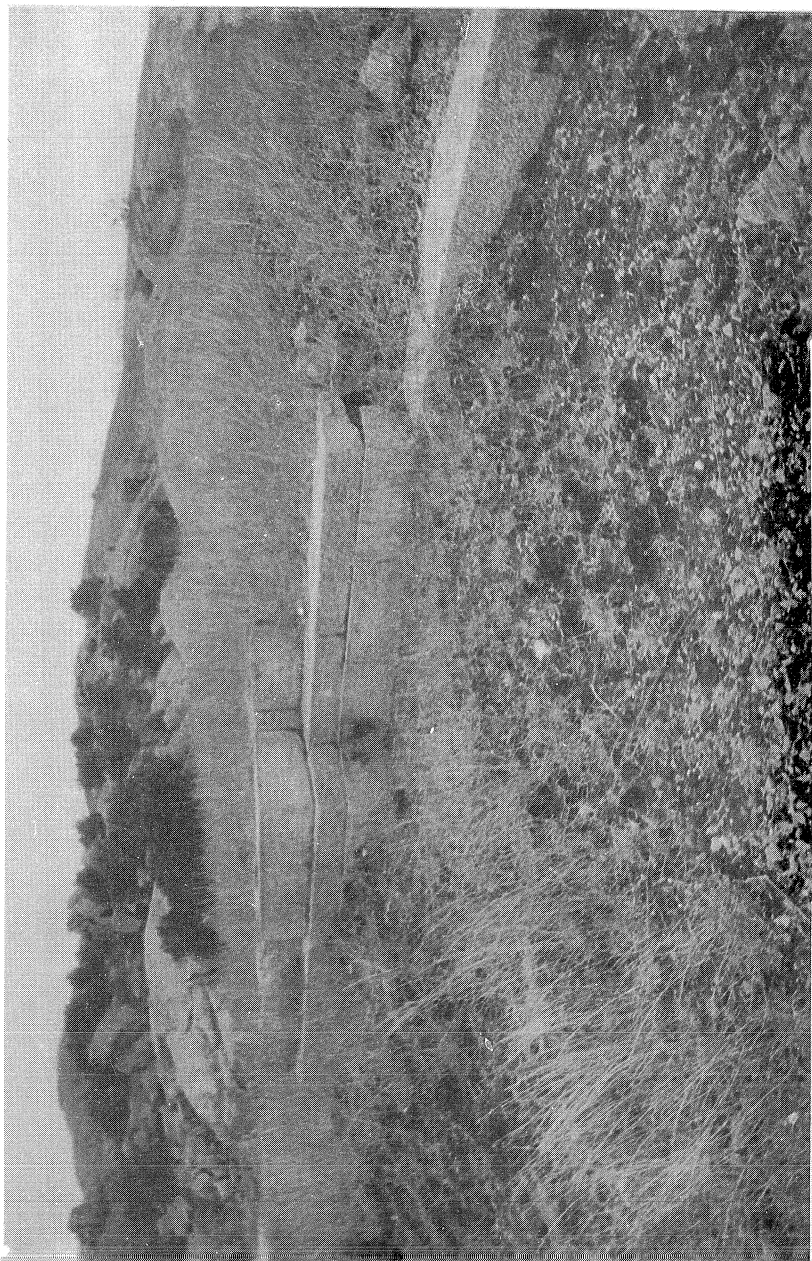
முகஞ்ஞைநாதர் -- பேச்சிப்பள்ளம்

பார்கவநாதர் -- பேச்சிப்பள்ளம்

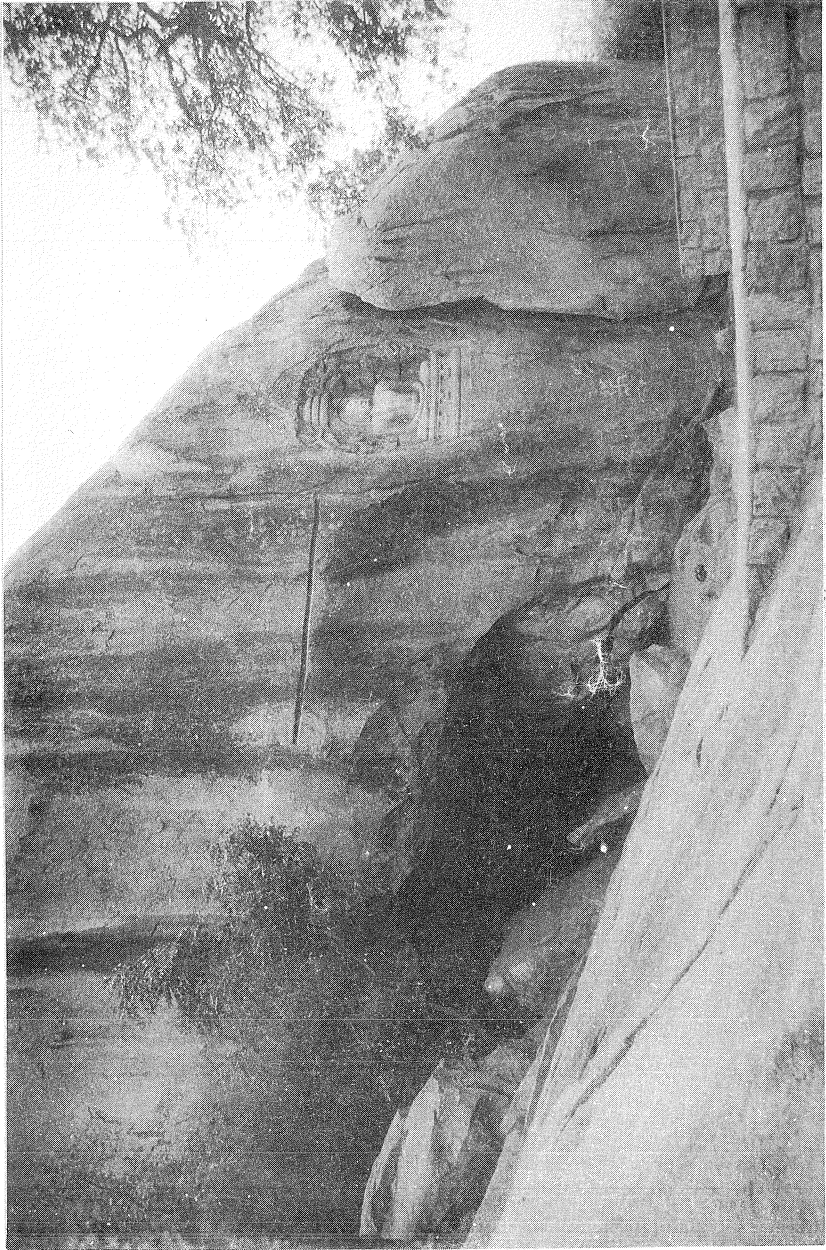
தீர்த்தங்கரர் - பேச்சிப்பள்ளம்

பேச்சிப்பள்ளத்திற்கு மேலேயுள்ள கட்டடக்கோயில்

கட்டக்கோயிலில் இருந்த இயக்கர்வுருவங்கள்

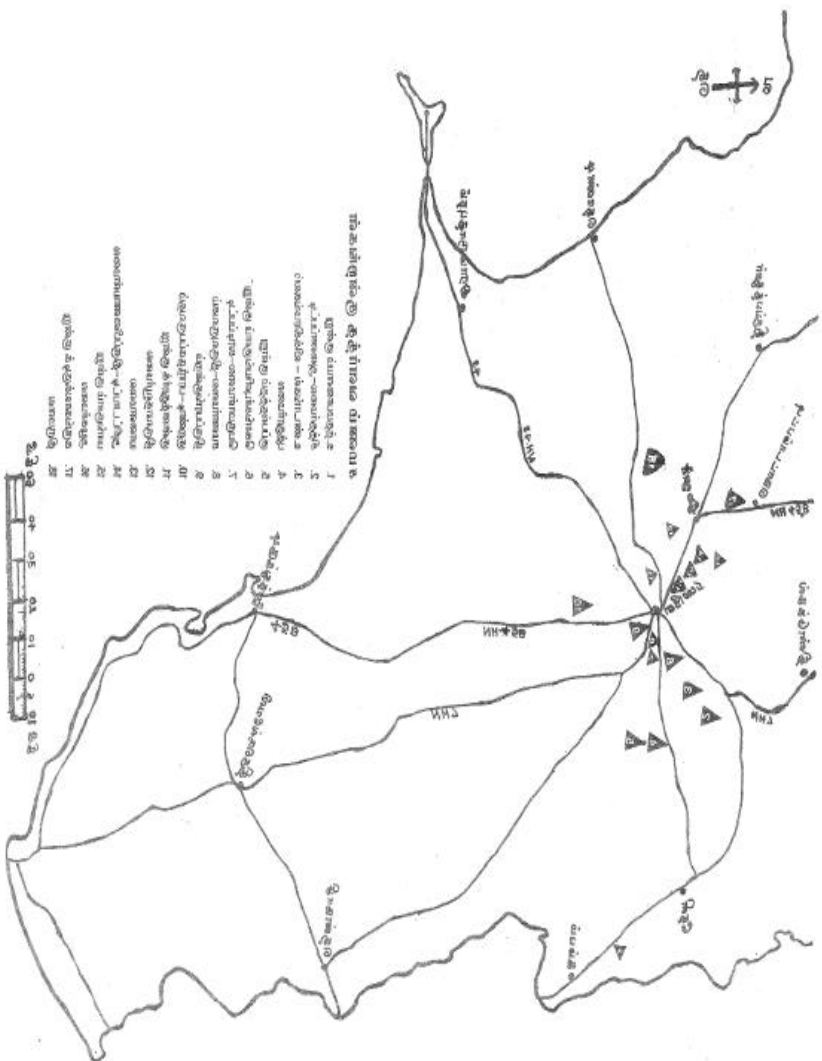
சமணர்மலை - செட்டிபட்டினம்

தீர்த்தங்கரர் - செப்பம்படவு

திர்த்தங்கரர், இயக்கிப் திருவுருவங்கள் - செட்டிபுல

2. சமணமலை

திருவுருவகம் - மாதேவிப் பெரும்பள்ளி

சமணமலைத்தொடர், மதுரைக்கு மேற்கே மதுரையிலிருந்து சுமார் பன்னிரண்டு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. மதுரையிலிருந்து கம்பத்திற்கு செல்லும் நெடுஞ்சாலையிலுள்ள நாகமலைப்புதுக்கோட்டை என்ற ஊருக்கு அருகிலுள்ளது. இவ்வூரின் தென்புறமாக கீழ்க்குயில்குடிக்குச் செல்லும் வழியில் சமணமலைத் தொடரின் முதல்குன்று இருக்கின்றது. (78 ஏக்கர், 5 சென்ட்) இதற்குத் தெற்கே கீழ்க்குயில்குடி என்ற ஊரும், தென்மேற்கே மேலக்குயில்குடி என்ற ஊரும் உள்ளன. சமணமலைத் தொடரின் இரண்டாவது குன்றுப்பகுதி முதல் குன்றிற்கு மேற்கே தற்போது பெருமாள்மலை (85 ஏக்கர் 5 சென்ட்) என்ற பெயரில் இருக்கின்றது. இதனைக் கரடிப்பட்டிப்பெருமாள்மலை என்றும் அழைக்கின்றனர். இதற்கு அருகில் முத்துப்பட்டி, கரடிப்பட்டி, ஆலம்பட்டி, வடபழஞ்சி கிராமங்கள் அமைந்துள்ளன. இரு குன்றுகளையுடைய சமணமலைத்தொடர் கிழக்கு மேற்காக நான்கு கிலோ மீட்டர் நீண்டு சுமார் 262 மீட்டர் உயரம் கொண்டதாய் காட்சியளிக்கின்றது.

சமணர்கள் வாழ்ந்த சமணர்க்குரிய மலையாக விளங்கியமையால் இது சமணமலை, அமணமலை என்று இப்பகுதி மக்களால் அழைக்கப்படுகின்றது. அதற்கு முன்பு எண்பெருங்குன்றங்களில் ஒன்றாகத் “திருவுருவகம்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கிருந்த சமணப்பள்ளி “மாதேவிப்பெரும்பள்ளி” என்ற பெயரில் விளங்கியுள்ளது.¹ இம்மலையைச் சார்ந்த பழமையான ஊராகக் குயில்குடி இருந்தது. இதுவே தற்போது கீழ்க்குயில்குடி, மேலக்குயில்குடி என்று இரண்டு ஊர்களாக இருந்து வருகிறது. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சமணமலைக் கல்வெட்டில் இதன்பெயர் “குயிற்குடியான அமிர்தபராக்கிரமநல்லூர்” என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.² அமிர்த்தபராக்கிரமன் என்ற பெயர் முற்காலப்பாண்டிய மன்னர்க்குரிய பெயராகும். குயிற்குடியும் அதனைச் சார்ந்த பகுதிகளும் “நாட்டாற்றுபுறம்” என்ற நாட்டுப்பிரிவில் இருந்துள்ளன. மாடக்குளத்தின் பாசனக்கால்போக்கில் இவ்வூர் இருந்தமையால் மாடக்குளக்கீழ் நாட்டாற்றுப்புறத்துக் குயில்குடி எனப்பட்டது.

சமணமலை முதல்குன்றின் உச்சியிலுள்ள கட்டடக்கோயிலில் கண்டறியப்பட்ட கல்வெட்டிலேயே இம்மலைக்குரிய பெயர் திருவுருவகம் என்றும், இம்மலையில் இருந்த பள்ளியின் பெயர் மாதேவிப்பெரும்பள்ளி, என்றும் அழைக்கப்பட்டது தெரியவந்தது.³ சமணத்திருவுருவகங்களின்

இருப்பிடமாய் (திரு+ உரு+அகம்) இம்மலை திகழ்ந்தமையால் திருவுருவகம் என்று பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டும். இம்மலையில் பராந்தக வீரநாராயணன் (கி.பி. 860-905) காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இப்பள்ளி அவனது மனைவியான வானவன்மாதேவியின் பெயரைக் கொண்டு விளங்கியுள்ளது.

தோற்றமும் மாற்றமும்

திருவுருவகம், அருகருகே அமைந்த இரண்டு குன்றுகளின் தொடராகும். இவற்றில் கிழக்கில் அமைந்த குன்றினைக் கீழ்க்குயில்குடியைச் சார்ந்த முதல் சமணமலைக்குன்று என்று கூறலாம். இதன் தென்புறம் கீழ்க்குயில்குடியும் மேல்க்குயில்குடியும் வடபுறம் நாகமலைப் புதுக்கோட்டையும் அமைந்துள்ளன. இதற்கு மேற்கிலுள்ள கரடிப்பட்டி ஊரைச் சார்ந்த பெருமாள்மலையை இரண்டாவது சமணமலைக்குன்று எனலாம். இவ்விரு குன்றங்களில் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முடிய சமணப்பள்ளி சிறப்புடன் இருந்திருக்கின்றது. முதல் குன்றின் வடமேற்குக் கோடியில் சங்ககாலத்து கற்படுக்கைகள் நிறைந்த இயற்கையான குகைத்தளம் மேல்க்குயில்குடி ஊர்ப்பகுதியில் உள்ளது. இரண்டாவது குன்றான கரடிப்பட்டிப் பெருமாள்மலை சமணக்குன்றிலும் இதுபோன்ற கற்படுக்கைகளுடன் கூடிய இருகுகைத்தளங்களில் மூன்று தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவற்றில் பழமையான கல்வெட்டு கி.மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும். இதனால் சமணமலைப்பள்ளி கி.மு. முதல் நூற்றாண்டளவிலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம்.

சங்ககாலத்தில் தோன்றிய இப்பள்ளியில் கற்படுக்கைகள் நிறைந்த குகைத்தளங்களில் சமணமுனிவர்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் அக்காலத்தில் உருவ வழிபாட்டை மேற்கொள்ளாது இருந்து வந்துள்ளனர். மேலும் இக்குன்றங்களிலுள்ள குகைத்தளங்களை மழைக்காலம் முழுவதும் தங்கும் இடமாகவும் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு திகம்பரப்பிரிவைச் சார்ந்த சமணர்கள் இக்குகைத்தளங்களில் வாழ்ந்தனர். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இப்பள்ளி பெருவளர்ச்சி அடைந்தது. கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையில் இப்பள்ளி வெறும் துறவிகளின் உறைவிடமாக மட்டுமல்லாமல் திருவுருவங்களைச் செய்வித்து வழிபட்ட சமணர்களின் வழிபாட்டுத் தலமாக மாறியது. இதனால் இல்லறத்தினைப் பின்பற்றிய சாவகர்கள் இம்மலைக்கு அதிக அளவில் வந்து சென்றனர்.

இக்குன்றங்களில் இருந்த துறவியரும் அவர்களது மாணவர்களும், இம்மலைக்கு வந்து சென்ற இல்லறத்தாரும் பல தீர்த்தங்கரர் திருமேனிகளையும் இயக்கியர் உருவங்களையும் புடைப்புச் சிற்பங்களாக இங்குள்ள பாறைகளில் செய்வித்து உருவவழிபாட்டை வளர்த்தனர். இதனால் இம்மலையில் அழகிய பல சமணத் திருவுருவங்களைக் காணமுடிகின்றது.

பராந்தக வீரநாராயணன் போன்ற பாண்டிய அரசரின் ஆதரவில் கீழ்க்குயில்குடியைச் சார்ந்த முதல் சமணமலைக் குன்றின் உச்சியில் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் கல்லாலான பெரிய தீர்த்தங்கரர்கோயில் ஒன்று எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பின்னர் இக்கோயிலும், அதனைச் சார்ந்த சமணமலைப்பள்ளியும் “மாதேவிப்பெரும்பள்ளி” என்று அழைக்கப்பட்டன. இப்பள்ளியின் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட முக்கிய நிகழ்வு இதுவாகும்.

மாதேவிப்பெரும்பள்ளி கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடர்ந்து மூன்று நூற்றாண்டுகள் சமணத்துறவிகளும் அவர்களது மாணவர்களும் நிறைந்த சமணக் கல்லூரியாகவும் இருந்துள்ளது. முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் இப்பள்ளியின் புகழ் தென்னிந்தியா முழுவதும் பரவியிருந்தது. இதனால் திகம்பர சமணத்தின் மூலசங்கமாக விளங்கிய சிரவணப்பெளகோளாவிலிருந்து துறவிகள் பலர் இப்பள்ளிக்கு வந்துள்ளனர். மடம் ஒன்றையும் தோற்றுவித்திருக்கின்றனர்.⁴

சமண முனிவர்களின் வாழ்விடமாகவும் சமணர்களின் வழிபாட்டுத் தலமாகவும் சமணக்கல்லூரியாகவும் விளங்கிய சமணமலைப்பள்ளிக்கு அரசர்கள் மட்டுமின்றி இப்பகுதியில் இருந்த நாட்டாற்றுப்புறத்து நாட்டவையினரும் குயில்குடி ஊரவையினரும் ஆதரவளித்துப் போற்றியுள்ளனர்.⁽⁵⁾ முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் பெருஞ்செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த வேளாண்சமூக நிலவுடமையாளர்களான நாட்டாரும் (நாட்டவை உறுப்பினர்கள்) ஊராரும் (ஊர்வை உறுப்பினர்கள்) இப்பள்ளிக்கு ஆதரவளித்துக் காத்துள்ளது இப்பள்ளியின் நிலையான வளர்ச்சிக்கு வழிகோலியது, பிற சமயத்தவரிடமிருந்து சமணத்தினைக் காத்தது. இந்நிலை கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை இருந்தது. அதன் பின்னர் படிப்படியே அரசு செல்வாக்கும் வேளாண்சமூகத்தினரின் ஆதரவும் இழந்து இச்சமணப்பள்ளி படிப்படியே வீழ்ச்சியுற்றது. இன்று இது மத்திய தொல்லியல் துறையின் பாதுகாக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சின்னமாக இருந்துவருகிறது.

அமைப்பும் வளர்ச்சியும்

சமணமலையைச் சார்ந்த கரடிப்பட்டி பெருமாள்மலைக் குன்றிலுள்ள இயற்கையான குகைத்தளத்திலேயே சங்ககாலத்தில் சமணர்கள் முதன் முதலில் தங்களது சமயவாழ்வைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் அதற்குக் கிழக்கேயுள்ள கீழக்குயில்குடி, மேலக்குயில்குடி பகுதியிலுள்ள சமணமலைக் குன்றிற்குத் தங்கள் சமயத்தளத்தை விரிவு படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் சமணமலைப் பகுதியில் பழமையான தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கரடிப்பட்டி பெருமாள்மலைக் குன்றிலேயே காணப்படுகின்றன.

கரடிப்பட்டி பெருமாள்மலை

பெருமாள் மலை 220 மீட்டர் உயரமுடையது. இம்மலையின் தென்புறமுள்ள இயற்கையான குகைத்தளத்தினைத் தற்போது “பஞ்சவர்படுக்கை” என்று அழைக்கின்றனர். இதனை நாகமலைப் புதுக்கோட்டையிலிருந்து மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் உள்ள ஆலம்பட்டி, வடபழஞ்சி வழியாக அடையலாம். நெடுஞ்சாலையிலிருந்து தெற்காகப் பிரிந்து, பெருமாள்மலைக்குச் செல்லும் பல வண்டிப்பாதைகளும் உள்ளன. சமணர்கள் பெருமாள்மலைக் குகைத் தளத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர் இங்குள்ள குகைத்தளம் பழங்குடி மக்களின் இருப்பிடமாய் இருந்துள்ளது. இதனை உணர்த்துகின்ற வகையில் அவர்களால் வரையப்பட்ட பாறைவோவியங்கள் இங்கு காணப்படுகின்றன.⁶

“பஞ்சவர்படுக்கை” என்று அழைக்கப்படும் பெருமாள்மலைக் குகைத்தளம் மிகப்பெரியதாக கிழக்கிலும் தெற்கிலும் எளிதாக நுழைவதற்கு ஏற்றமுறையில் திறப்புடையதாய் காட்சியளிக்கிறது. சமணமுனிவர்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. குகையின் முகப்பில் மேலிருந்து கீழ்நோக்கி குகைத்தளத்திற்குள் மழைநீர் நுழைந்துவிடாமல் இருப்பதற்காகப் புருவம் வெட்டப்பட்டுள்ளது. கரடுமுரடாக இருந்த குகைத்தளத்தின் தரைப்பகுதி வெட்டிச் சமப்படுத்தப்பட்டு முனிவர்கள் அமர்வதற்கும் படுப்பதற்கும் ஏற்றமுறையில் கற்படுக்கைகளாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. குகைத்தளத்தின் முகப்பிலுள்ள புருவத்திலிருந்து வடிந்து தரையில் விழும் மழைநீர் குகைத்தளத்தின் கற்படுக்கைகள் உள்ள பகுதிக்குச் செல்லாமல் இருக்கவும் அங்கிருந்து வெளியேறவும் சிறிய வாய்க்கால்கள்

தரைப்பகுதியில் வெட்டப்பட்டுள்ளன. குகைத்தளத்திற்குள்ளே வெயிலும் மழையுடன் காற்றும் நுழையாதவாறு அழியும் பொருள்களால் போடப்பட்ட தடுப்புகள் இக்குகைத்தளத்தின் முன்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். இதற்காக உருவாக்கப்பட்ட பந்தல்கால்கள் நடுவதற்குரிய குழிகள், குகைத்தளத்தின் வெளிப்புறத்தில் தரை மீது பாறையில் வரிசையாகக் காணப்படுகின்றன. குகைத்தளத்தின் உட்புறத்திலும் வெளிப்புறத்திலுமாக இருபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட கற்படுக்கைகள் உள்ளன. இவை நீண்டவடிவில் ஒன்றையொன்று ஒட்டிய நிலையில் இருக்கின்றன. ஒரு படுக்கை மற்றொரு படுக்கையோடு சேராதவாறு இரண்டிற்கும் இடையே சிறிய பிதுக்கம் காட்டப்பட்டுள்ளது. இப்படுக்கைகள் முனிவர்களின் உடம்பை அழுத்தாதவாறு மிருதுவாகவும் வளவளப்பாகவும் நன்கு தேய்த்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. படுக்கைகள் நிறைந்த பெரிய குகைத்தளத்திற்கு வடகிழக்கில் தெற்கு நோக்கியவாறு மற்றொரு இயற்கையான குகைத்தளமும் காணப்படுகிறது. ஆனால் இதன் முகப்பில் மழைநீரைக் தடுக்கும் புருவம் வெட்டப்படவில்லை. இங்கு தரைப்பகுதியில் பீடம் போன்று உயர்ந்துள்ள பாறையில் ஒருகற்படுக்கை மட்டும் தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுடன் காட்சியளிக்கின்றது. பெரியகுகைத்தளத்தினை உருவாக்கியவரின் பெயர்கள் குகைத்தளத்தின் கீழ்ப்புறம் முகப்பில் புருவத்திற்கு கீழேயும், தென்புறம் படுக்கையின் அருகில் தரையிலும் தமிழ் பிராமி எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.⁷

தமிழ் பிராமிக்கல்வெட்டுகள்

தென்திசை நோக்கிய சிறிய குகைத்தளத்தில் தனிக்கல்லிலுள்ள படுக்கையின் பக்கவாட்டில்பொறிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு கி.மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும்.

கல்வெட்டு ஒன்று

“நாகப்பேரூரதைய் முசிறிக்கோடன் எளமகன்”

இக்கல்வெட்டு “முசிறிக்கோடன் இளமகன்” என்பவன் இப்படுக்கையை உருவாக்கியதைக் கூறுகிறது. மேலும் இப்பள்ளியின் வடகிழக்கே அமைந்த நாகப்பேரூர் பற்றியும் தெரிவிக்கின்றது. தற்போது இவ்வூர் நாகமலைப் புதுக்கோட்டை என்று அழைக்கப்படுகின்றது. நாகமலையின் தென்புறத்தில் சமணமலைக்கு வடக்கேயமைந்த இவ்வூரே இப்பகுதியில் தோன்றிய தோன்மையான ஊராகும். சங்ககாலத்தினைச் சார்ந்த முதுமக்கள்தாழிகள்

இங்கு கிடைத்துள்ளன.⁸ நாகப்பேரூரைச் சார்ந்தே சங்ககாலத்தில் சமணமலைக் குன்றுகள் இருந்துள்ளன. அதன்பிறகு குயில்குடி போன்ற ஊர்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். சேரநாட்டிலிருந்து நாகப்பேரூர்க்கு வந்து தங்கியிருந்த சேரநாட்டு முசிறித் துறைமுகத்தினைச் சார்ந்த முசிறிக்கோடன் என்பவன் இப்பள்ளிக்கு ஆதரவளித்துள்ளான். இவன் செல்வமிக்க வணிகனாக இருக்க வேண்டும். சேரநாட்டோடு பாண்டியநாடு கொண்டிருந்த உறவை இத்தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.

கற்படுக்கைகள் நிறைந்த பெரிய குகைத்தளத்தின் முகப்பில் முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மற்றொரு கல்வெட்டு உள்ளது.

கல்வெட்டு இரண்டு

1. “சையஅளன் விந்தைஊர் காவிய்”

விந்தையூர் காவிதி சயலன் என்பவன் இப்பள்ளியை உருவாக்கியதை இக்கல்வெட்டு கூறுகின்றது. சாயலன் என்பதே கல்வெட்டில் சையஅளன் என்று வருகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் எட்டிச்சாயலன் என்ற சமணசமய இல்லறத்தானின் பெயர் குறிப்பிடப்படுவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. சையஅளன் என்பதை இலங்கையைச் சார்ந்தவன் என்றும் பொருள் கொள்கின்றனர். காவிய் என்பதை குகை என்றும் கருதுகின்றனர்.

கல்வெட்டு மூன்று

குகைத்தளத்தின் வெளிப்புறமுள்ள படுக்கையின் பக்கவாட்டில் உள்ள மூன்றாவது கல்வெட்டு பொருள்பட படிக்க இயலாத வகையில் சிதைவுற்றுள்ளது.

1.திடிக.....காதான்.....மைளய்.....

தீர்த்தங்கரர் திருமேனி, வட்டெழுத்துக்கல்வெட்டுகள்

முற்காலப்பாண்டியர்காலத்தில் சமணசமயத்தில் உருவவழிபாடு வளர்ந்த நிலையில் இக்குகைத்தளத்தில் திருமேனிகள் செய்து வழிபடப்பட்டுள்ளன. குகைத்தளத்துக் கற்படுக்கைப்பகுதியில் பீடத்தின் மீது தீர்த்தங்கரர் சிற்பம் ஒன்று தனித்தநிலையில் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிற்பம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும். மூன்று சிம்மங்கள் சுமந்த இணையரி ஆசனத்தில் அர்த்தபரியங்காசனத்தில் அமர்ந்த நிலையில் தீர்த்தங்கரர்

காட்சியளிக்கின்றார். அவரது பின்புறம் பெரிய திண்டும் மகரவாய்களும் காணப்படுகின்றன. நீள்செவியுடைய பொலிவான உடலமைப்புடன் விளங்கும் இவரது இருபுறமிருந்து பக்கத்திற்கு ஒருவராக இரு இயக்கர்கள் கவரி வீசுகின்றனர். தலையினைச் சுற்றி சவாலையுடன் கூடிய ஒளிவட்டம் திகழ்கிறது. தலைக்கு மேலே மணிமலர்கள் உடைய அசோகமரத்தின் சுருள்சுருளான கிளைகள் விரிந்துள்ளன. சிறிய முக்குடை தலைக்கு மேலிருந்து தீர்த்தங்கராக்கு நிழல் தருகின்றது. தனித்தநிலையில் அமைதி தவழும் எளியதோற்றத்துடன் செய்விக்கப்பட்ட இத்தீர்த்தங்கரர் திருமேனி பாண்டியநாட்டில் உள்ள கலைச்சிறப்பு வாய்ந்த தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களில் ஒன்றெனக் கூறலாம்.

பாறைச்சிற்பங்கள்

குகைத்தளத்தின் வெளிப்புறத்தில் தென்திசை நோக்கிப் பாறையில் புடைப்புச் சிற்பமாக அமர்ந்த நிலையில் இரண்டு தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் காட்சியளிக்கின்றன. அசோகமரத்தின் கிளைகளுக்குக் கீழே முக்குடைநிழலில் இயக்கர்கள் இருவர் கவரிவீச அர்த்தபரியங்காசனத்தில் அமர்ந்தநிலையில் தீர்த்தங்கரர்கள் திகழ்கின்றனர். மகரவாய், இணையரிகளுடன் மூன்று சிம்மங்கள் சுமந்த அரியாசனத்தில் இத்தீர்த்தங்கரர்கள் அமர்ந்துள்ளனர். இத்தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றண்டின் இறுதியில் செய்விக்கப்பட்டதை இதனடியிலுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகளைக் கொண்டு அறியலாம்.

அடுத்தடுத்துள்ள இரண்டு மாடங்களில் தனித்தனியாக செய்விக்கப்பட்ட இத்தீர்த்தங்கரர் உருவங்களைச் செய்வித்தோர் பற்றி அவற்றின் அடியிலுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றில் மேல்புறமுள்ள தீர்த்தங்கரர் உருவத்தினைப் பராந்தகபருவதமாயின ஸ்ரீவல்லவப் பெரும்பள்ளிக் குறண்டி அஷ்டோபவாசி படாரரின் மாணாக்கர் மகாணந்திப்பெரியார் என்பவர் நாட்டாற்றுப்புறத்து நாட்டாரின் பெயரால் செய்வித்துள்ளார்.⁹

இவ்வுருவத்தின் கீழ்ப்புறமுள்ள மாடத்திலுள்ள தீர்த்தங்கரர் சிற்பத்தினை நாட்டாற்றுப்புறத்து அமிர்தபராக்கிரம நல்லூராயின குயிற்குடி ஊராரின் பெயரால் கனகவீரப் பெரியடிகள் செய்வித்துள்ளார். இவர் குணசேனதேவரின் மாணாக்கர் ஆவார். குணசேனதேவர் முதல் மாடத்தில் இருந்த சிற்பத்தினைச் செய்வித்த மகாணந்திப்பெரியாரின் ஆசிரியர் குறண்டி

அஷ்டோபவாசிப் படாரரின் மாணாக்கர் ஆவார். இதற்குக் காவலாக “பள்ளிச்சிவிகையார்” இருந்துள்ளனர்.

மகாணந்திப்பெரியாரைக் குறிப்பிடும் முதல் கல்வெட்டில் குறண்டிப்பள்ளி குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது “பராந்தகபர்வதமாயின ஸ்ரீவல்லவப் பெரும்பள்ளி குறண்டி” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை முன்னர் “பராந்தகபர்வதமாயின தென்வட்டைப் பெரும்பள்ளி குறண்டி” என்று தவறாகப் படித்துள்ளனர்.¹⁰ அண்மையில் இக்கல்வெட்டை நேரில் சென்று படித்தபோது குறண்டிப்பள்ளிக்கு ஸ்ரீவல்லவப்பெரும்பள்ளி என்ற பெயர் இருந்திருப்பது தெரியவந்தது. “ஸ்ரீவல்லவப் பெரும்பள்ளி” என்பதை தென்வட்டைப் பெரும்பள்ளி என்று முன்னர் படித்தமையால் இதனை அறிய முடியவில்லை. புதியதாகப் படித்தறிந்த செய்தியின் மூலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த ஸ்ரீமாத ஸ்ரீவல்லவனின் (கி.பி. 815 - 862) பெயரால் அவன் ஆதரவு பெற்று குறண்டிப்பள்ளி விளங்கியுள்ளதை உணரமுடிகின்றது. இம்மன்னனின் ஆதரவுடனேயே மதுரையாசிரியன் இளங்கௌதமன் என்ற சமணமுனிவர் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலுள்ள சித்தன்னவாசல் அறிவன்கோயிலில் பல திருப்பணிகளைச் செய்துள்ளார்.¹¹ குறண்டிப்பள்ளியின் குன்று “பராந்தகபர்வதம்” என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளதால் இப்பள்ளி ஸ்ரீமாதஸ்ரீவல்லவனின் தந்தையான பராந்தகநெடுஞ்சடையனின் (கி.பி. 767 - 815) ஆதரவையும் பெற்று விளங்கியுள்ளது எனலாம்.

சமணமலைப்பள்ளி கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் மறுமலர்ச்சியடைந்து சமணர்களது வழிபாட்டுத்தலமாகவும் சமணக் கல்லூரியாகவும் மாறுவதற்கு குறண்டியிலிருந்து வந்த மகாணந்திப் பெரியார், குணசேனதேவர் போன்ற துறவிகளே காரணமாக இருந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் இருவரும் குறண்டி அஷ்டோபவாசி படாரரின் மாணாக்கர் ஆவார்கள். எட்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை உணவு உண்ணும் நோன்பை மேற்கொண்டவராக இருந்தமையால் அஷ்டோபவாசி படாரர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளார். இவரது மாணவரான குணசேனதேவரே இப்பள்ளியின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தியவர் ஆவார். மகாணந்திப்பெரியார் குணசேனதேவர் ஆகியோரின் மாணவர்கள் சமணமலைப்பள்ளியின் பகுதியில் இருந்த நாட்டவை, ஊரவை ஆகியவற்றின் ஆதரவைப் பெற்று இங்குள்ள சிற்பங்களைச் செய்வித்துள்ளனர். மேலும் இங்குள்ள சிற்பத்திற்கு அரசனின் பல்லக்குத் தூக்கிகளாக விளங்கிய “பள்ளிச்சிவிகையார்” என்ற வீரர்கள் காவல் பொறுப்பை ஏற்றுக் காத்து வந்துள்ளனர்.

குயில்குடி - சமணமலைக்குன்று

இக்குன்றத்தில் கீழ்க்கண்ட இடங்களில் சமணசமயம் தொடர்பான கல்வெட்டுகள், சிற்பங்கள், கற்படுக்கைகள் உள்ளன.

1. கற்படுக்கைகள் உள்ள இயற்கையான குகைத்தளம் (மேலக்குயில்குடி).
2. செட்டிப்புடவு - வட்டெழுத்துக்கல்வெட்டுகள், தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள்.
3. பேச்சிப்பள்ளம் - வட்டெழுத்துக்கல்வெட்டுகள், தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள்.
4. தீர்த்தங்கரர் கட்டடக்கோயிலுள்ள பகுதி.
5. கன்னடக்கல்வெட்டு உள்ள பகுதி.

இக்குன்றத்தின் கீழ்ப்புறம் அடிவாரத்தில் அழகான பெரிய தாமரைக்குளம் ஒன்றுள்ளது. இதன் மேல்கரையில் மலையடிவாரத்தில் நாயக்கர்காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அப்யனார் கோயில் அமைந்துள்ளது.

1. இயற்கையான குகைத்தளம் (மேலக்குயில்குடி)

இக்குன்றத்தின் வடமேற்கு மூலையில் வடக்கு நோக்கிய நிலையில் சற்று உயரமான இடத்தில் இயற்கையான குகைத்தளம் ஒன்று உள்ளது. இக்குகைத்தளம் மேலக்குயில்குடி ஊர்பகுதியைச் சார்ந்ததாகும். தற்போது இது இங்குள்ள மக்களால் “பஞ்சபாண்டவர் படுக்கை”, “பஞ்சவாப்படுக்கை” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. சமார் ஐம்பதடி நீளமுள்ள இக்குகைத்தளத்தில் சிறியதும் பெரியதுமான பன்னிரண்டு கற்படுக்கைகள் வரிசையாக உள்ளன. படுக்கையின் தலைப்புறம் சற்று உயரமாக தலையணை போன்று செதுக்கப்பட்டுள்ளது. குகைத்தளத்திற்குள் மழைநீர் மேலிருந்து வடிந்து உள்ளே இறங்காதவாறு முகப்பில் நீண்ட புருவம் வெட்டப்பட்டுள்ளது. பெருமாள்மலையிலுள்ள குகைத்தளத்தினைப் போன்று காற்றும் வெயிலும் குகைத்தளத்திற்குள்ளே நுழையாதவாறு தடுப்பு பழங்காலத்தில் இங்கும் இருந்திருக்கவேண்டும். குகைத்தளத்தின் முகப்பிற்குக் கீழே வெளிப்புறத்தில் பந்தல்கால்கள் நடுவதற்காக தோண்டப்பட்ட குழிகள் வரிசையாகப் பாறையில்காணப்படுவது இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. பெருமாள்மலை குகைத்தளத்தினைப் போன்று இக்குகைத்தளமும் காணப்படுவதால் இதுவும் சங்ககாலத்தில் சமணமுனிவர்கள் வாழ்ந்த இடமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இதனை உருவாக்கியோரை அறிந்து கொள்ள உதவும் தமிழ் பிராமிக்கல்வெட்டுகள் இங்கு காணப்படவில்லை.

சிறிதுகாலத்திற்கு முன்பாக இக்குகைத்தளமுள்ள குன்றுப்பகுதியின் அடிவாரத்தில் கற்களம் (கற்குவாரி) அமைத்துக் கற்கள் உடைத்து எடுக்கப்பட்டு வந்தது. இதனால் இக்குகைத்தளம் வலுவிழந்த நிலையில் இருந்து வந்தது. அண்மையில் ஒருநாள் திடீரென மழையுடன் கூடிய இடி இப்பகுதியின் மீது தாக்கியது. இதனால் குகைத்தளத்தினை மூடிக் கொண்டிருந்த மேல்புறப்பாறை முழுவதுமாக சரிந்து உடைந்து கீழே விழுந்துவிட்டது. இதனால் படுக்கைகள் உள்ள பகுதி வெட்ட வெளியில் வெயில்படும் நிலையில் இருந்து வருகின்றது.

2. செட்டிப்புடவு

கீழ்க்குயில்குடி சமணக்குன்றின் தென்புறத்தில், தென்மேற்கு நோக்கிய நிலையில் உட்புறம் குடைபோன்று குழிவான இயற்கையான குகைத்தளம் ஒன்று உள்ளது. இதனைச் செட்டிப்புடவு என்று மக்கள் அழைக்கின்றனர். இக்குகைத்தளத்தின் வெளிப்புறம் பாறையிலுள்ள மிகப்பெரிய தீர்த்தங்கரர் உருவத்தினைச் செட்டியார் எனக் கருதி இப்புடவிற்கு (குகைத்தளம்) செட்டிப்புடவு என்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

இப்புடவின் வெளிப்புறத்திலுள்ள பாறையின் சரிவில் உயரமான இடத்தில் மேற்கு நோக்கியவாறு சுமார் எட்டடி உயரம் கொண்ட தீர்த்தங்கரரின் உருவம் காணப்படுகின்றது. பாறையில் புடைப்புச் சிற்பமாக அரியாசனத்தின் மீது அர்த்தபரியங்காசனத்தில் அமர்ந்தகோலத்தில் தீர்த்தங்கரர் காட்சியளிக்கின்றார். முன்புறம் திண்டும் பக்கவாட்டில் பக்கத்திற்கொரு மகரவாயும் காணப்படுகின்றன. அறத்தின் வெற்றியை விளக்கும் எடுப்பான பெருமிதம்கொண்ட தோற்றமுடன் தீர்த்தங்கரர் திகழ்கின்றார். நீள் செவிகள் கொண்ட தலையினைச் சூழ்ந்து அனல்நாக்குகள் உடைய ஒளிவட்டம் அணிசெய்கின்றது. தோளுக்கு அருகே பக்கத்திற்கு ஒருவராக இரு இயக்கர்கள் நீண்ட கைப்பிடியுடைய சாமரத்தினைக் கரங்களில் ஏந்தி வீசும் நிலையில் நிற்கின்றனர். தலைக்கு மேலே மூன்றடுக்கு முக்குடை திகழ்கிறது. அதற்கும் மேலே சுருங்குருளான அசோகமரத்தின் கிளைகள் தீர்த்தங்கரார்க்கு நிழல் காட்டுகின்றன. முக்குடையின் பக்கவாட்டில் வானத்திலிருந்து பறந்துவரும் நிலையில் சூரியனும், சந்திரனும் உள்ளனர். சூரியன், சந்திரன் ஆகியோரது ஒருகரம் முறையே தாமரை, அல்லி மலர்களை ஏந்தியுள்ளது. மற்றொரு கரம் தீர்த்தங்கரைப் பரவிப் போற்றும்நிலையில் உள்ளது. சூரியன், சந்திரன் உருவங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்ற முறையில் இருவரது தலையைச்

சுற்றி ஒளிவட்டம் விளங்குகின்றது. தோள்வலி படைத்த கம்பீரமான தோற்றமுடன், அமைதியும் மென்மையும் குடிகொண்ட முகப் பொலிவுடன் அணிகலன் ஒன்றும் அணியாத அழகராக இத்தீர்த்தங்கரர் திருமேனி திகழ்கின்றது. பாண்டியநாட்டில் உள்ள பாறைச்சிற்பங்களில் அளவில் பெரிய, கலையழகு படைத்த தீர்த்தங்கரர் திருவுருவங்களில் தலைசிறந்த சிற்பங்களில் ஒன்றாக இதனைக் கருதலாம்.

இத்தீர்த்தங்கரர் சிற்பத்தை இப்பள்ளியின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்த குறண்டி திருக்காட்டாம்பள்ளியைச் சார்ந்த துறவியான அபினந்தனப்படாரர் என்பவர் செய்வித்துள்ளார். இதனை இச்சிற்பத்தின் அடியில் பொறிக்கப்பட்ட கி.பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. அபினந்தனப்படாரரின் ஆசிரியர், அவரது ஆசிரியர்க்கும் ஆசிரியர் என்று நான்கு தலைமுறையினரின் பெயர்கள் இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.¹²

செட்டிப்புடவு குகைத்தளத்தின் உட்புறம் பாதையில் மேற்கு நோக்கியவாறு மூன்று தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள், இரண்டு இயக்கியர் உருவங்கள் அடுத்தடுத்து வரிசையாக அமைந்த ஐந்து மாடங்களில் புடைப்புச் சிற்பங்களாக உள்ளன. இவற்றில் இயக்கியர் இருவருக்கும் இடையே உள்ள தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களுக்கு அடியில் அவற்றைச் செய்வித்தோரின் பெயர்கள் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியில் வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தீர்த்தங்கரர் திருவுருவங்கள்

இங்குள்ள மூன்று தீர்த்தங்கரர் உருவங்களும் ஒரே மாதிரியாக காட்சியளிக்கின்றன. வட்டவட்டமாக சுருண்ட பூமலி அசோகின் புனைநிழலில் முக்குடைக்குக் கீழே மகரவாய்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய சிங்கஞ்சுமந்த இணையரிடாசனத்தில் அர்த்தபரியங்காசனத்தில் அமர்ந்த நிலையில் தீர்த்தங்கரர் மூவரும் உள்ளனர். இவர்களின் தோள்புறமிருந்து பக்கத்திற்கு ஒருவராக இயக்கர் இருவர் கவரி வீசுகின்றனர். தென்கோடியிலுள்ள தீர்த்தங்கரர் உருவத்தில் மட்டும் முக்குடையின் பக்கவாட்டிலிருந்து பறந்துவந்து பரவும் கோலத்தில் தாமரை, அல்லிமலர் ஏந்திய, தலையைச் சுற்றி ஒளிவட்டத்துடன் திகழும் சூரியன், சந்திரன் ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர். இவ்வுருவம் வெளிப்புறம் செய்விக்கப்பட்ட பெரிய தீர்த்தங்கரர் உருவத்தினை ஒத்துள்ளது.

இம்மூன்று தீர்த்தங்கரர் உருவங்களில் வடகோடியில் காணப்படும் உருவத்தினைக் குணசேனதேவரின் மாணவர் (சட்டன்) தெய்வபலதேவர் என்ற முனிவர் செய்வித்துள்ளார்.¹³ இவ்வுருவத்திற்குத் தெற்கே நடுவிலுள்ள தீர்த்தங்கரரைக் குணசேனப் பெரியடிகள் என்பவர் செய்வித்துள்ளார்.¹⁴ இவர் வர்த்தமானப் பண்டிதரின் மாணவர். வர்த்தமானப் பண்டிதர் வெண்பு நாட்டுக் குறண்டி திருக்காட்டாம்பள்ளியைச் சார்ந்த குணசேனதேவரின் மாணவர் ஆவார் என்ற செய்தியும் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. நடுவிலுள்ள தீர்த்தங்கரரை அடுத்து தென்கோடியில் காணப்படும் தீர்த்தங்கரர் உருவம் குணசேனதேவரின் சட்டனான அந்தலையான் களக்குடிதன் என்பவனைச் சார்த்திச் செய்விக்கப்பட்டுள்ளது.¹⁵

இயக்கியர் உருவங்கள்

மூன்று தீர்த்தங்கரர் உருவங்களுக்கும் காவலாக வடகோடியில் ஒன்றும் தென்கோடியில் ஒன்றுமாக இரண்டு இயக்கியர் உருவங்கள் இங்கு பாறையில் சிற்பமாகச் செய்விக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு இயக்கியர் உருவங்களுக்கு இடையேதான் மூன்று தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன.

இயக்கி அம்பிகா

இவ்விரு உருவங்களில் தென்கோடியிலுள்ள இயக்கி இடக்காலைப் பீடத்தில் மடித்து வைத்து வலக்காலைத் தொங்கவிட்டு கரண்டமகுடம் அணிசெய்ய வலக்கரத்தில் சாமரத்தை ஏந்தியுள்ளார். இடதுகரம் இடதுகாலின் மீதுள்ளது. தனித்த நிலையில் செய்விக்கப்பட்ட இவ்வியக்கியரின் இருபுறமும் அவரது பரிவாரப் பெண்கள் இருவர் பக்கத்திற்கொருவராக நிற்கின்றனர். இவ்வியக்கியரின் வலது பாதத்திற்கு அருகில் இருசிறுவர்களது உருவங்கள் செய்விக்க முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் வலப்புறமுள்ள உருவம் மட்டும் பூர்த்தியடைந்த நிலையில் உள்ளது. இச்சிறுவர்களது உருவங்கள் இயக்கியம்பிகாவின் குழந்தைகளின் உருவங்களாகும். எனவே இச்சிற்பத்தினை இயக்கி அம்பிகாவின் உருவம் என்று கருத இடமுள்ளது. மகாவீரரின் இயக்கியாகிய சித்தாக்கியா என்று கருதுவது¹⁶ தவறாகும். இயக்கி அம்பிகா இங்கு பரிவார தெய்வமாகமட்டுமல்லாமல் தனித்த நிலையில் விளங்கும் பெண்தெய்வமாகவும் வழிபாடு செய்யப்பட்டுள்ளார் என்பதை தனித்த நிலையில் மாடமொன்றில் விளங்கும் அவளது அமர்ந்தகோலம் உணர்த்துகின்றது.

கொற்றாரியா, கொற்றக்கிரியா

செட்டிப்புடவிற்குள் மூன்று தீர்த்தங்கரர்களுக்கு வலப்பறம் வடகோடியில் செய்விக்கப்பட்டுள்ள பெண்தெய்வம், சமணசமய பெண்தெய்வ உருவக்கலை வரலாற்றில் புதுமையானதாகும். தமிழ்நாட்டுச் சமணத்தலங்களில் வேறு எங்கும் இத்தகைய உருவத்தினைக் காணமுடியவில்லை. சிம்மம் ஒன்றின் மீது எட்டுக்கரங்களுடன் அமர்ந்து யானை மீது வந்த அவுணனை எதிர்கொண்டு போரிடும் கோலத்தில் இவள் வடிக்கப்பட்டுள்ளாள். இவளது போர்க்காட்சி மாமல்லபுரத்து மகிசாசுரமர்த்தினி சிற்பத்தினை நினைவூட்டுகின்றது. இடக்கரத்தில் கேடயம் ஏந்தி, வலக்கரத்தில் தலைக்கு மேலே ஓங்கிய வாளுடன் தனது உடலை முறுக்கிக் கொண்டு இயக்கியுடன், அவுணன் (அரக்கன்) போரிடுகின்றான். இயக்கியின் வாகனமான சிம்மம் தனது வலது முன்னங்காலைக்கொண்டு அவுணனின் யானையைத் தாக்கி தனது வாயால் யானையைக் கடித்துக்குதற முற்படுகின்றது. சிம்மத்தின் மீது வலக்காலை குத்திட்டு அமர்ந்த இயக்கி எட்டுக்கரங்களில் எட்டுவகையான ஆயுதங்கள் ஏந்தி அவுணனோடு போரிடுகின்றான். அவளது கரங்களில் வில், அம்பு, வாள், கேடயம், அங்குசம், பாசம், சங்கு, சக்கரம் போன்ற ஆயுதங்கள் காணப்படுகின்றன. அவுணனின் தலைக்கு மேலே இப்போர்க்காட்சியைக் கண்டு வியப்புடன் நிற்கும் விஞ்சையன் ஒருவன் காட்சியளிக்கின்றான்.

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச்சார்ந்த இச்சமணப்பெண் தெய்வத்தை அம்பிகா என்றும்¹⁷ சித்தாக்கியா என்றும்¹⁸ கருதியுள்ளனர். ஆனால் சமணசமய உருவக்கலை வரலாற்றினை நன்கு ஆய்வுசெய்த யு.பி.சா. அவர்கள் வடநாட்டில் சமணர்கள் வழிபட்ட கொற்றக்கிரியா, கொற்றாரியா, என்ற பெண்தெய்வமாக இவ்வுருவம் இருக்க வேண்டும் என்று கருதுவது¹⁹ பொருத்தமாக உள்ளது.²⁰ தமிழ்நாட்டில் பல்லவர்காலத்தில் சிறப்புடன் விளங்கிய மகிசாசுரமர்த்தினியின் வழிபாட்டிற்கு இணையாக தங்களிடமிருந்த இப்பெண் தெய்வவழிபாட்டினைச் சமணர்கள் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். இச்சிற்பத்தினை விளக்கும் பின்வரும் தமிழ்ப்பாடல் ஒன்று யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையில் காணப்படுகின்றது.²¹

இடக்கை வெஞ்சிலை வலங்கை வாளியின் எதிர்ந்த தானையை

இலங்கும் ஆழியின் விலங்கியோள்

முடங்கு வாலுழை மடங்கல் மீமிசை முனிந்து சென்றுடன்

முரண்ட ராசனை முருக்கியோள்

வடங்கொண் மென்முலை நூடங்கு நுண்ணிடை மடந்தை சுந்தரி
வனங்கொள் பூண்முலை மகிழ்ந்தகோன்
தடங்கொள் தாமரை யிடங்கொள் சேவடி தலைக்கு வைப்பவர்
தமக்கு வெந்துயர் தவிர்க்குமே

இது போன்ற மேலும் பல பாடல்கள் யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையில் காணப்படுகின்றன.²¹ இம்மேற்கோள் பாடல்களை வைதிக சமய கொற்றவைக்குரிய பாடல்கள் என்று கருதுவதைவிட சமணப் பெண் தெய்வமான கொற்றாரியாவிற்குரியவை என்று கொள்வது பொருத்தமாகப் படுகின்றது. மேற்கண்ட இரு சமணசமயப் பெண் தெய்வங்களின் சிற்பங்கள் செட்டிப்புடவில் தனித்தநிலையில் காணப்படுவது இயக்கியர் வழிபாடு சமணமலைப்பகுதியில் கி.பி. 9, 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிறப்புடன் இருந்துள்ளது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

3. பேச்சிப்பள்ளம்

கீழ்க்குயில்குடி சமணமலைக் குன்றின் அடிவாரத்தில் காணப்படும் அய்யனார்கோயிலுக்கு வடக்காக மலைமீது ஏறிச் சென்றால் மலையின் நடுவிலுள்ள பேச்சிப்பள்ளம் என்ற இடத்தினை அடையலாம். கிழக்கு நோக்கிக் காணப்படும் பாறைச் சரிவாக இவ்விடம் அமைந்துள்ளது. தெற்கு வடக்காக சுமார் ஐம்பதடி நீளம் நீண்டுள்ள இப்பாறையின் அடியில் கோடை காலத்திலும் வற்றாத சுனை ஒன்று உள்ளது. சுனைக்கு மேலுள்ள பாறைச்சரிவில் கிழக்குநோக்கிய நிலையில் தெற்கு வடக்காக வரிசையாக தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அடியில் தமிழ்மொழியில் வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள சிற்பங்களும் கல்வெட்டுகளும் கி.பி. 9,10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாகும். பேச்சி என்ற பெண்தெய்வம் இவ்விடத்தில் குடிகொண்டுள்ளதாக நாட்டுப்புற மக்கள் நம்புவதால் இவ்விடம் பேச்சிப்பள்ளம் என்று அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பழங்காலத்தில் இவ்விடம் சமணசமயப் பெண்தெய்வமான இயக்கியரை வழிபாடு செய்த இடமாகவும் விளங்கியிருக்க வேண்டும். அப்பெண் தெய்வ வழிபாடே காலப்போக்கில் நாட்டுப்புறத் தெய்வ வழிபாடாக மாறியிருக்க வேண்டும்.

பேச்சிப்பள்ளத்துப் பாறையில் எட்டு சமணத் திருவுருவங்கள் உள்ளன. இவற்றில் ஒரு உருவம் பாகுபலியின் உருவமாகும். மற்றவை தீர்த்தங்கரர்

உருவங்களாகும். இவற்றுடன் முற்றுப்பெறாத நிலையிலுள்ள தீர்த்தங்கரர் சிற்பம் ஒன்று தெற்குக் கோடியில் காணப்படுகின்றது. தீர்த்தங்கரர் உருவத்தினைச் செய்வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட மாடம் ஒன்றும் தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களுக்கு இடையே உள்ளது. இம்மாடம் வெற்றிடமாக இருக்கின்றது. இங்குள்ள சிற்பங்களில் தெற்கிலிருந்து வடக்காக 1. பாகுபலி, 2. பார்க்வநாதர், 3. பார்க்வநாதர், 4. முக்குடைநாதர், 5. முக்குடை நாதர், 6. பார்க்வநாதர், 7. முக்குடைநாதர், 8. பார்க்வநாதர் ஆகியோரது உருவங்கள் உள்ளன.

பாகுபலி

ஆதிநாதரின் மகனான பாகுபலி, கானகத்தில் கடுந்தவம் புரிந்து நிற்கும் நிலையில் தெற்குக்கோடியில் முதலாவது சிற்பமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளார். பல்லாண்டு அசையாது தவம் செய்தமையால் அவரது கால்களைச் சுற்றித் தொடைவரை காட்டுச்செடிகளின் கொடிகள் வளர்ந்துள்ளன. பாதங்களின் பக்கவாட்டில் பாம்புப்புற்றுகள் தோன்றிய நிலையில் அவற்றிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி வந்தபாம்புகள் படமெடுத்துப் பாகுபலியை வணங்கி நிற்பது போன்று காணப்படுகின்றன. பாகுபலியின் இருபுறமும் பக்கத்திற்கு ஒருவராக அழகிய அணங்குகளாக அவரது சகோதரிகள் இருவர் நிற்கின்றனர். பிராமி, சுந்தரி என்று பெயர் கொண்ட அவ்விருவரும் பாகுபலிக்குத் தந்தையின் செய்தியைத் தங்கள் கரங்களை நீட்டி எடுத்துக்கூறும் நிலையில் காணப்படுகின்றனர். பாண்டியநாட்டிலுள்ள சமணத்தலங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பாகுபலியின் அழகியவ்ருவங்கள் அவரது இரு சகோதரிகளின் உருவங்களோடு வடிக்கப்பட்டுள்ளன. தனது சகோதரனான பரதனோடு முரண்பட்டு அகிலவுலகையும் ஆளும் அரசபதவியைத் துறந்து கடுந்தவம் புரிந்து சமணசமயத்தில் முதன்முதலில் ஆதிநாதருக்கும் முன்பாக முற்றுணர்ந்தஞானம் பெற்றவர் பாகுபலியாவர். மண்ணாசையைத் துறந்த இவரது பெருமையையும் வரலாற்றையும் நாடாளும் அரசாக்கும் மற்றவர்க்கும் எடுத்துக்கூறும் நோக்கில் பாகுபலியின் உருவங்கள் தென்னிந்தியா முழுவதும் உள்ள சமணத்தலங்களில் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கருநாடகத்தில் சிரவணபெளகோளாவிலும் தமிழ்நாட்டில் திருமலையிலும் முறையே கி.பி. பத்து, பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மிகப்பெரிய பாகுபலியின் உருவங்கள் இந்நோக்கிலேயே செய்விக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பாண்டியநாட்டில் கமுகுமலையிலுள்ள பாகுபலியின் திருவ்ருவம் சமணசமய சிற்பக்கலையின் சிகரமாக விளங்குகின்றது.

பார்க்வநாதர்

பேச்சிப்பள்ளத்தில் பாகுபலியை அடுத்துள்ள பார்க்வநாதரின் பாறைச் சிற்பம் அவரது வரலாற்றை விளக்கும் முறையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனைமலை, கழுகுமலை, திருப்பரங்குன்றம் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் பார்க்வநாதர் உருவங்களை இத்திருவுருவம் ஒத்துக் காணப்படலும் சில மாறுபாடுகளுடன் இது செய்விக்கப்பட்டுள்ளது. தாமரைமலர் மீது நின்ற நிலையிலுள்ள இவருக்குப் பூமியின் அடியிலிருந்து கிளம்பிய நாகலோகத்தின் தலைவனான தர்ணேந்திரன் ஐந்தலையுடைய பாம்பாக அரவுக்குடை பிடித்துள்ளான். பார்க்வநாதர் தலைக்கு மேலாகவுள்ள ஐந்தலை அரவுக்குடைக்குப் பார்க்வநாதரின் இடப்புறம் நின்று ஒற்றை நாகக்குடையுடைய இயக்கி பத்மாவதி வச்சிரக்குடை பிடித்து நிற்கின்றான். கணவனும் மனைவியுமான இவர்கள் இருவரும் பார்க்வநாதரின் தவத்தினை கமடன் என்னும் அவரது பகைவன் அழிக்கவிடாது காத்து நிற்கின்றனர். பார்க்வநாதர் தவத்திற்கு தீங்கு செய்த கமடன் உருவங்கள் இச்சிற்பத்தில் மூன்று இடங்களில் வேறுபட்ட நிலைகளில் காட்டப்பட்டுள்ளன. பார்க்வநாதரின் வலது தோளுக்கு மேல்புறம் உள்ளவன் நான்கு கரங்களுடன் காணப்படுகின்றான். மழையும் காற்றும் வரச் செய்து பார்க்வநாதரின் தவக்கோலத்தினை அழிக்கும் செயலில் இக்கமடனின் உருவம் உள்ளது. அவனது இடது கீழ்க்கரம் பார்க்வநாதரை நோக்கி சுட்டுகிறது. இடது மேல்கரம் பார்க்வநாதர்க்கு எதுவும் நேராத தன்மையைக் கண்டு ஆச்சரிய முத்திரை காட்டுகின்றது. வலது மேல்கரம் பார்க்வநாதரை நோக்கி ஒங்குகிறது. பார்க்வநாதரின் இடது தோளுக்கு அருகில் காட்டப்பட்டுள்ள நான்கு கரங்களுடன் விளங்கும் மற்றொரு கமடனின் உருவம் பார்க்வநாதர் மீது பெரும்பாறை ஒன்றை தலைக்கு மேலாகத் தூக்கி வீசும் நிலையில் உள்ளது. மேலேகண்ட கமடனின் இருவருவங்களும் வானில் பறந்துவந்து பார்க்வநாதரைத் தாக்கும் நிலையில் திகழ்கின்றன. இறுதியில் தோல்வியுற்று பார்க்வநாதரின் வலதுபாதத்திற்கு அருகில் மண்டியிட்டு அமர்ந்து கரம்கூப்பி வணங்குவது போன்று கமடனின் உருவம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. பொதுவாகப் பூண்டியநாட்டிலுள்ள பார்க்வநாதர் சிற்பங்களில் இறுதியில் கண்ட இரண்டு நிலையிலுள்ள கமடன் உருவங்கள் காட்டப்படுவது வழக்கம். இவற்றில் ஒருவுருவம் பார்க்வநாதரைத் தாக்குவது போன்றும் மற்றொரு உருவம் அவரை அடிபணிந்து வணங்குவது போன்றும் காட்டப்படும். ஆனால் பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள இப்பார்க்வநாதர் உருவத்தில் மூன்று நிலையிலுள்ள கமடனின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் இரண்டு உருவங்கள்

B. Vithayalathan
5/1/2010

பார்கவநாதர் தவத்திற்குக் கேடு விளைவித்துத் தாக்குவது போன்றும் மூன்றாவது உருவம் அவரைக் கைகூப்பி வணங்குவது போன்றும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இங்கு கதையின் தொடர்ச்சி பல சிற்பங்களாகக் காட்டப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. பார்கவநாதரைக் கமடனிடமிருந்து காக்கும் இயக்கன் தர்ணேந்திரன் பிற இடங்களில் காணப்படுவது போன்று மானிடவடிவில் காட்டப்படவில்லை. பாம்புவடிவில் காட்டப்பட்டுள்ளான். தலைக்கு மேலே ஐந்தலைப் பாம்பு குடைபிடித்து பார்கவநாதரின் முதுகுப்புறத்தில் பாம்புடல் வளைந்து சென்று வால்பகுதி பூமியைத் தொடும் நிலையில் விளங்குகிறது. பார்கவநாதரின் வலப்புறம் அவரது தவக்கோலத்தினைக் கண்டுற்ற சிங்கம் ஒன்று தனது கொலை செய்யும் கொடுத்தொழிலையும் விட்டுவிட்டு அமைதியுடன் பதுங்கிப் படுத்துறங்குகிறது. திருப்பரங் குன்றிலுள்ள பார்கவநாதர் சிற்பத்திலும் இதுபோன்ற சிம்மம் படுத்துறங்கும் காட்சி காட்டப்பட்டுள்ளது.

பெரியஅளவில் செய்யப்பட்ட இப்பார்கவநாதர் உருவத்தினை அடுத்து (வரிசையில் மூன்றாவது, ஆறாவது, எட்டாவது) மூன்று பார்கவநாதர் சிற்பங்கள் எளிமையான முறையில் செய்விக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றில் இரண்டு பார்கவநாதரின் திருவுருவங்கள் (வரிசையில் மூன்றாவது, எட்டாவது) ஒரே மாதிரியாய் விளங்குகின்றன. ஐந்துதலை அரவுக் குடையின் கீழே பார்கவநாதர் நிர்வாணமாய் நின்ற நிலையில் காட்சியளிக்கின்றார். ஐந்துதலை அரவின் தலைக்குக் கீழேயுள்ள உடல் பகுதி மூன்று வளைவுகளுடன் பார்கவநாதரின் முதுகுப்புறமாக (வால்பகுதி) தரையை நோக்கிச் செல்கின்றது. இவற்றில் வடகோடியிலுள்ள பார்கவநாதர் சிற்பத்தின் மீது கதை பூசப்பட்டு வண்ணம் தீட்டப்பட்டதற்கான எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆறாவதாக உள்ள மற்றொரு பார்கவநாதரின் தலைக்கு மேலே மானிடவடிவில் இயக்கன் தர்ணேந்திரன் ஐந்தலை அரவக்குடையுடன் கரங்கள் இரண்டிலும் சாமரங்கள் ஏந்தி நிற்கின்றான். அவனது மார்பிற்குக் கீழேயுள்ள உடல்பகுதி பார்கவநாதரின் முதுகுப்புறத்தில் மறைந்துள்ளது. இப்பார்கவநாதர் விரிந்த தாமரைமலர்மீது நின்ற நிலையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளார்.

முக்குடைநாதர்

பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள எட்டுச் சிற்பங்களில் எஞ்சிய மூன்று சிற்பங்கள் முக்குடைக்குக் கீழே அர்த்தபரியங்காசனத்தில் சிம்மாசனம் ஒன்றின் மீது அமர்ந்த நிலையில் விளங்கும் தீர்த்தங்கரர்களாக உள்ளன. இவற்றில்

(வரிசையில் நான்காவது, ஐந்தாவது) இரண்டு சிற்பங்கள் எளிய தோற்றத்துடன் இயக்கர் இருவர் இருபுறமிருந்து கவரிவீசம் நிலையில் காணப்படுகின்றன. ஐந்தாவதாக உள்ள முக்குடைநாதரின் தலைப்பகுதி அண்மையில் உடைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏழாவதாக உள்ள முக்குடைநாதரின் உருவம் சற்று விரிவாக மற்ற முக்குடைநாதரைவிட அளவில் பெரியதாய்ச் செய்விக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மகரவாய்கள் இணையாயுள்ள மூன்று சிம்மங்கள் சுமந்த சிம்மாசனத்தில் இத்தீர்த்தங்கரர் அமர்ந்திருக்கின்றார். இயக்கர் இருவர் அவருக்குக் கவரி வீசுகின்றனர். அவர்களுக்குமேலே வானத்திலிருந்து சூரியனும் சந்திரனும் பறந்து வருகின்றனர். பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள பெரிய தீர்த்தங்கரர் உருவத்தினைப் போன்று இவரது உருவமும் உள்ளது.

பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள அனைத்து சமணத்திருவுருவங்களும் செப்புத் திருமேனிகளில் காணப்படுவது போன்று திருவாசி ஒன்றிற்குள் இருக்கும் நிலையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. தலைக்கு மேலே வளைந்து நிற்கும் திருவாசியின் ஆரத்தை இருபுறமிருந்து இரு திருவாசிக் கால்கள் தாங்குகின்றன. பாண்டிநாட்டில் வேறு இடங்களிலுள்ள கல்லாலான சமணத் திருவுருவங்களுக்குத் திருவாசி வைக்கும் வழக்கம் காணப்படவில்லை. ஆனால் பாண்டிய நாட்டில் செப்புத் திருமேனிகளுக்குத் திருவாசி செய்ய தொடங்கிய காலத்தில் பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள சிற்பங்கள் செய்யப் பட்டமையால் அக்கலை மரபின் தாக்கம் இங்கும் காணப்படுகிறது எனக் கருதலாம்.

சமண மலையிலுள்ள முக்குடைக்குக் கீழே அமர்ந்த தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களை எந்தத் தீர்த்தங்கரர் என்று அறிவதற்குரிய அடையாளங்கள் அவற்றில் இல்லை. வடநாட்டில் காணப்படுவது போன்று ஒவ்வொரு தீர்த்தங்கரர்க்குரிய இலட்சணங்கள் அவற்றின் பீடத்தில் பொறிக்கப்படவில்லை. இந்நிலையில் இவற்றை முக்குடைநாதர், தீர்த்தங்கரர் என்றே பொதுவாக அழைக்க வேண்டியுள்ளது. வடநாட்டிலுள்ள தீர்த்தங்கரைப் போன்று பத்மாசனத்தில் அமர்ந்துள்ள தீர்த்தங்கரைக் காணமுடியவில்லை.²² இங்கு அர்த்தபரியங்காசனத்தில் அமர்ந்த கோலத்திலேயே காணமுடிகிறது. பார்சுவநாதர் உருவத்தினை மட்டும் ஐந்தலை அரவுக்குடையின் கீழே அவர் நிற்பதைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது. சமணமலையில் காணப்படும் சமணச்சிற்பங்களில் சாளுக்கிய, இராட்டிரகூடர் கலைமரபின் தாக்கத்தினைக் காணமுடிகின்றது. அய்ஹோளே, எல்லோரா முதலிய இடங்களில் காணப்படும் பாகுபலி, பார்சுவநாதர், முக்குடைநாதர் உருவங்களின் சாயலைச் சமணமலை

சிற்பங்களில் காணலாம்.²³ பார்க்வநாதர் உருவத்தில் மட்டும் எல்லோரா, அய்ஹோளேயில் காணப்படுவது போன்று பத்மாவதி இயக்கி அவருக்கு வலப்புறம் நிற்காது அமர்ந்த நிலையில் காணப்படுகின்றாள். மேலும் பார்க்வநாதர்க்கு முக்குடைகாட்டும் மரபு பாண்டியநாட்டில் இல்லை. தர்ணைந்திரன் மானிடவடிவில் ஐந்தலை அரவுக்குடையுடன் பார்க்வநாதர்க்கு மேலே நிற்பது தமிழ்நாட்டுச் சமணசமய சிற்பக்கலை மரபில் புதுமையாக உள்ளது.

சிற்பங்களைச் செய்வித்தோர்

பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள எட்டு திருவுருவங்களைச் செய்வித்தவர்களின் பெயர்கள் அவற்றின் அடியில் கி.பி. 9,10 ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியில் வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தென்புறமிருந்து வடக்காகக் காணப்படும் பாறைச்சிற்பங்களில் தென்புறக்கோடியில் முதலாவதாகக் காணப்படும் பாகுபலியின் உருவத்தினை மிழலைக்கூற்றத்துப் பாருருடையான் வேளான் சடையன் என்பவனைச் சார்த்தி அவனது மணவாட்டி வெண்புநாட்டு நால்கூரைச் சார்ந்த ஒருத்தி செய்வித்துள்ளாள்.²⁴ மிழலைக்கூற்றம் பூக்கோட்டை மாவட்டத்தில் ஆவுடையார்கோவில் வட்டத்தில் இருந்துள்ளது. இந்நாட்டுப்பிரிவில் இருந்த பாருர் இப்பகுதியிலேயே இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பாருரைச் சார்ந்தவர் குறண்டிப்பள்ளிக் கல்வெட்டிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். எனவே பாருர் சமணசமய இல்லறத்தார் வாழ்ந்த ஊராக அக்காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் வெண்புநாட்டு நால்கூர் அருப்புக்கோட்டை வட்டத்திலுள்ள பந்தல்குடிக்கு அருகில் உள்ளது. இந்நால்கூரில் சமணப்பள்ளி இருந்துள்ளதையும் சமணசமயத்து இல்லறத்தார் பலர் வாழ்ந்துள்ளதையும் நாலூர்,²⁵ கழுகுமலை²⁶ முதலிய இடங்களில் காணும் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

பாகுபலி சிற்பத்தை அடுத்து இரண்டாவதாகவுள்ள பெரிய பார்க்வநாதர் சிற்பத்தினை மதுரையில் இருந்த காட்டாம்பள்ளி அரிஷ்டநேமி அடிகள் செய்வித்துள்ளார்.²⁷ கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் காட்டாம்பள்ளி என்ற பெயரில் மதுரையின் புறப்பகுதியில் சமணப்பள்ளி ஒன்று இருந்திருப்பதை இக்கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் திருஞானசம்பந்தர் காலத்திற்குப் பின்னரும் மதுரையில் சமணப்பள்ளி இருந்துள்ளது என்பதை இக்கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகின்றது. மதுரையிலிருந்து சமணம் முற்றிலுமாக ஒழிக்கப்படவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது.

முன்றாவதாக உள்ள பார்கவநாதர் சிற்பத்தைக் குணதேவரின் மாணாக்கர் சிங்கடைபுரம் என்ற ஊரைச் சார்ந்த கண்டன் பொற்பட்டன் என்பவன் செய்வித்துள்ளான் என்பதை அதன் அருகிலுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.²⁸ சிங்கடைபுரம் என்ற ஊர் கொங்குநாட்டு சிங்கபுரமாகவோ, இலங்கையிலுள்ள சிங்கபுரமாகவோ இருக்க வேண்டும்.

நான்காவதாக முக்குடைக்குக்கீழே அமர்ந்த நிலையிலுள்ள பாறைச்சிற்பத்தினை வெண்புநாட்டுக் குறண்டி பாதமூலத்தாரைச் (அடிகளை துறவிகளை) சார்த்தி அமிர்தீனமரைகள் கனகநதி என்ற துறவுசெய்வித்துள்ளார்.²⁹ கனகநதி என்பவர் பெண்துறவியாக இருக்கவேண்டும். அமிர்தீனமரைகள் என்பதே கல்வெட்டில் அமிர்தீனமரைகள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. ஐந்தாவதாகவுள்ள தலையுடைந்த முக்குடைக்குக் கீழே அமர்ந்த முக்குடைநாதர் திருவுருவத்தை குணசேனதேவரின் மாணவர் அரையங்காவிதி என்பவன் தங்கணம்பியைச் சார்த்திச் செய்வித்துள்ளான்.³⁰ சார்த்திச் செய்வித்தது என்பதற்கு ஒருவரது நினைவாகவோ அல்லது இத்தலத்திற்கு வரமுடியாதவர்க்காகவோ செய்வித்தது என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆறாவதாகவுள்ள பார்கவநாதர் பாறைச்சிற்பத்தைக் குணசேனதேவரின் மாணவர் அந்தலையான் மாசேனன் என்பவன் தனது மருமகன் ஆச்சன்சிரிபாலனைச் சார்த்திச் செய்வித்துள்ளான்.³¹ அந்தலையான் மாசேனனும் செட்டிப்புடவு கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் அந்தலையான் களக்குடிதனும் உடன் பிறந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். உடன்பிறந்த இவர்கள் இருவரும் இத்தலத்தில் தீர்த்தங்கரர் உருவங்களைச் செய்வித்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏழாவதாக உள்ள பெரிய முக்குடைநாதரின் உருவத்தைச் செய்வித்தவரின் பெயர் அச்சிற்பத்தின் அடியில் பொறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் இவ்வுருவத்திற்கு எதிர்ப்புறமுள்ள பாறையிலுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு இங்கு திருமேனி செய்வித்ததாகக் கூறுகின்றது. ஆனால் கல்வெட்டுள்ள அப்பாறையில் தீர்த்தங்கரர் உருவம் எதுவுமில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்ற குணசேனதேவர் மாணவர் சந்திரப்பிரபர் ஏழாவது உருவத்தினைச் செய்வித்திருக்க வேண்டும்.³²

எட்டாவதாக உள்ள வடகோடியிலுள்ள பார்கவநாதர் உருவத்தை அச்சணந்தி என்ற சமணமுனிவர் தாயாரான குணமதியார் என்ற பெண் செய்வித்துள்ளார்.³³ அச்சணந்தி கி.பி. 9, 10 ஆம் நூற்றாண்டில்

பாண்டியநாட்டில் வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற சமணத்துறவியாவார். தமிழ்நாட்டெங்கும் உள்ள சமணத்தலங்களுக்குச் சென்று தனது காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் சமணத்தை மறுமலர்ச்சி அடையச் செய்த துறவியாவார். இவரது தாயாரான குணமதியாரும் சமணசமய வளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையில் சமணமலையிலுள்ள பேச்சிப்பள்ளத்தில் பார்கவநாதர் உருவத்தினைச் செய்வித்துள்ளார். இவரது மகனான அச்சணந்தி கொங்கர்புளியங்குளம், அய்யர்மலை (அய்யம்பாளையம்), உத்தம்பாளையம், அரிட்டாபட்டி, கருங்காலக்குடி, அழகர்மலை, எருவாடி, சிதறால் (கேரளா) போன்ற பல இடங்களிலுள்ள மலைப்பள்ளிகளுக்குச் சென்று அவ்விடங்களிலுள்ள பாறைகளில் தீர்த்தங்கரர் உருவங்களைச் செய்வித்துள்ளார்.³⁴ அத்தீர்த்தங்கரர் உருவங்களுக்குக் கீழே அவற்றைச் செய்வித்த அச்சணந்தியின் பெயர் வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

4. தீர்த்தங்கரர்கோயில் - மாதேவிப்பெரும்பள்ளி

பேச்சிப்பள்ளத்திலிருந்து மலை உச்சிக்குச் செல்லும் வழியில் திறந்த வெளியில் இக்கோயிலின் கருவறை அர்த்தமண்டபத்துடன் கூடிய அடிப்பகுதி மட்டும் சிதைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. இதன் கவரும் மேற்கூரையும் முழுவதுமாக அழிந்து போய்விட்டன. இக்கோயில் சிறிய கோபுரத்துடன் பெரிய திருச்சுற்று மதிலைக் கொண்டதாக இருந்துள்ளது. கோபுரமும் திருச்சுற்று மதிலும் எழுப்பப்பட்டதற்கு கருவறையைச் சுற்றியும் முன்பாகவும் அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. பாறையில் கட்டடம் நிற்பதற்குரிய அடித்தளமாக பள்ளம் பாறை மீது வெட்டப்பட்டிருப்பதை இன்றும் காண முடிகின்றது.

இக்கோயிலிலிருந்த சிற்பங்கள் இரண்டு இம்மலையடிவாரத்தில் உள்ள கருப்பண்ணசாமி கோயிலில் எடுத்து வைக்கப்பெற்றுள்ளன. தற்போது இவற்றை இங்குள்ள மக்கள் உக்கிரபாண்டியன், பாண்டியன் என்று பெயரிட்டு வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ்வுருவங்களை ஆய்வுசெய்தபோது இவை இக்கட்டடக்கோயிலின் வாயிலில் இருந்த தீர்த்தங்கரரது இயக்கர்களின் உருவங்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதை அறிய முடிந்தது. இவற்றின் இடுப்பிற்குக் கீழுள்ள பகுதி முழுவதுமாக உடைந்துவிட்டது. மேலும் இவற்றின் உருவ அமைதி இக்கட்டடக்கோயில் எடுப்பிக்கப் பெற்ற கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சார்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. இங்குள்ள மக்களைக் கேட்டபோது இச்சிற்பங்களை மலைமேலிருந்து எடுத்து வந்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

உக்கிரபாண்டியன் என்று அழைக்கப்படும் உருவம், தலையினை வலப்புறத்தே சற்று சாய்த்த நிலையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. தலையினை கூம்புவடிவில் அமைந்த கரண்டமகுடம், காதுகளை வட்டமான பெரிய பத்திரகுண்டலங்கள், மாப்பினைப் பட்டையான முப்புரிநூல், வயிற்றினை இரத்தினம் பதித்த பட்டையான உதரபந்தம், தோளினை அழகிய வேலைப்பாடு மிக்க கேயூரங்கள் அணிசெய்கின்றன. உருண்டையான முகமும் புன்முறுவல் தவழும் உதடுகளும் கொண்டு, இடக்கரம் சாமரம் ஏந்திய நிலையிலுள்ளது. முற்காலப்பாண்டியர் கலைப்பணிக்குக் குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டாய் இவ்வுருவம் விளங்குகின்றது. இதேவுருவ அமைதியில் விளங்கும் பாண்டியன் என்று அழைக்கப்படும் மற்றொரு இயக்கனின் உருவம் நிமிர்ந்த நிலையில் பழமையைக் காட்டும் வடிவம் கொண்டு விளங்குகின்றது.

இவ்வுருவங்களில் முந்தையவை இக்கோயிலின் வாயிலின் வலப்புறத்தேயும் மற்றொன்று இடப்புறத்தேயும் வாயில் காவலர்களாக வைக்கப்பெற்றிருக்க வேண்டும். முற்காலப்பாண்டியர் காலத்துச் சிவன் கோயில்களில் துவாரபாலகர்கள் பெற்ற இடத்தை இவ்வுருவங்கள் இச்சமணக்கோயிலில் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்வுருவங்கள் சமணசமய இயக்கர்கள் என்பதற்குச் சான்றாக இவ்வுருவங்களில் ஒன்று கையில் சாடும் ஏந்தியுள்ளது. மேலும் இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் செட்டிபுடவில்பெரிய தீர்த்தங்கராக்கு இருபுறமும் காணப்படும் இயக்கர்களின் உருவத் தோற்றத்தைப் போன்றும் இவை காணப்படுகின்றன.

திருவுருவத்தில் சமணர்களின் வழிபாட்டுத் தலமாக விளங்கிய இம்மலைப்பள்ளிக்கு மாதேவிப்பெரும்பள்ளி என்று அக்காலத்தில் பெயரிடப்பெற்றுள்ளது. இதனை அழிந்து போன இக்கட்டக் கோயிலின் தென்புற ஐகதிப்படையில் உள்ள புதியதாகக் கண்டறியப்பட்ட முற்காலப் பாண்டியர் கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கின்றது. இக்கல்வெட்டு கோமாறஞ்சடையனின் இருபத்தொன்பதாவது ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப் பெற்றதாகும். இதன் எழுத்தமைதியைக் கொண்டு இது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பொறிக்கப்பெற்றதாகக் கூறலாம். இக்காலத்தில் மாறஞ்சடையன் என்ற பட்டத்தினைப் புனைந்து ஸ்ரீமாறஸ்ரீவல்லபனின் பிள்ளைகளான இரண்டு பாண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிந்து இருக்கின்றனர். இதில் ஒருவன் கி.பி. 862 முதல் 885 வரை இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த இரண்டாம் வரகுணன் ஆவான். மற்றொருவன் கி.பி. 860 முதல் 905 முடிய ஆட்சிபுரிந்த தளவாய்புரம் செப்பேட்டை வெளியிட்ட பராந்தக

வீரநாராயணன் ஆவான். இக்கல்வெட்டு கோமாறஞ்சடையனின் இருபத்தொன்பதாவது ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப் பெற்றிருப்பதால் இருபத்தைந்தே ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த இரண்டாம் வரகுணனின் கல்வெட்டாக இருக்க இயலாது. இதில் குறிக்கப்பெறும் மாறஞ்சடையன் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த பராந்தக வீரநாராயணனாகவே இருக்க முடியும். எனவே இக்கல்வெட்டு பராந்தக வீரநாராயணனுடையதாகவே இருக்க முடியும். எனவே இக்கல்வெட்டு பராந்தக வீரநாராயணனின் இருபத்தொன்பதாவது ஆட்சியாண்டாகிய கி.பி. 889இல் பொறிக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும், மாதேவிப்பெரும்பள்ளி என்ற இப்பள்ளியின் பெயர் இப்பராந்தக வீரநாராயணனின் பட்டத்தரசியான வானவன்மாதேவியின் பெயராகும். இவள் சேரர் குலத்தில் பிறந்தவள். இதனால் சேரன்மாதேவி என்ற பெயரினைப் பெற்று விளங்கினாள். திருநெல்வேலிக்கு அருகிலுள்ள சேரன்மாதேவி என்ற ஊர் (சேரன்மாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம்) இவள் பெயரால் அழைக்கப்பெற்ற ஊராகும். இவளே சின்னமனூர்ப் பெரிய செப்பேட்டை வெளியிட்ட இரண்டாம் இராசசிம்மனைப் பெற்றவள் ஆவாள். இதனைச் சின்னமனூர்ப் பெரியசாசனம்

“வானவன்மாதேவி என்னும் மலர்மடந்தை முன்பயந்த
மீனவர்கோன் இராசசிங்கன்”

என்று தெரிவிக்கின்றது.

இவனது முயற்சியால் இம்மலையில் இக்கட்டடக்கோயிலும் எழுப்பப்பெற்று பல நிவந்தங்கள் இப்பள்ளிக்கு அளிக்கப்பெற்றிருக்க வேண்டும். இதன் கராணமாக இப்பள்ளி இவளது பெயரால் “மாதேவிப்பெரும்பள்ளி” என்றழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இம்மலையிலுள்ள பராந்தக வீரநாராயணன் கல்வெட்டு இப்பள்ளிக்கென்று பள்ளிச்சந்தமாக அளிக்கப்பெற்ற நீர்நிலங்களின் எல்லைகளைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுகின்றது.

கல்வெட்டு

1. ஸ்வஸ்திமூலீகோமாறஞ்சடையற்கு யாண்டு இருபத்தேழித
னெதிராண்டினெதிராண்
2. ௮ மாடக்குளக்கீழ் திருவுருவகத்து மாதேவிப்பெரும்பள்ளிச்
3. சந்தம் நாட்டாற்றுப்புறத்து புளிங்குன்னூர் நீர்நிலமிருவே

4. லியிலும் கீழ்மாந்தரனமரன்வயும் அதன் துடவரும் மேற்றி நில
5. மிரண்டுமாவும் திருவுருவகத்து மலைக்கீழ் (போ)யின வட(கீ)
6. பூ சிரிபால வயக்கலு மிதன் தென்வய

இக்கல்வெட்டு முழுமையற்ற நிலையில் இப்பள்ளிக்காக நிலம், புளிங்குன்றூரிலுள்ள இரண்டுவேலியிலும், கீழ்மாந்தரனமரன் வயலில் இரண்டுமாவும் திருவுருவகத்து மலைக்கீழ் சிரிபாலவயக்கலிலும் விடப்பெற்றதையும், அதன் எல்லைகளையும் எடுத்துக்கூறும் நிலையில் நின்றுவிடுகின்றது. “நாட்டாற்றுப்புறத்துப் புளிங்குன்றூர்” என்று இக்கல்வெட்டில் குறிக்கபெறும் புளிங்குன்றூர் இன்று மதுரைப்பல்கலைக் கழகத்தினை அடுத்து மேற்குத்திசையில் கொங்கர்புளியங்குளம் என்ற பெயரில் விளங்குகிறது. இது பராந்தக வீரநாராயணன் பெயரால் வீரநாராயணன் ஏரி என்று பெயரிடப்பெற்ற ஏரியின் பாசனத்தைப் பெற்று விளங்கிற்று. இதனைத் திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கின்றது.³⁵ சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் அவனது பெயரால் இவ்வூர் சுந்தரபாண்டியபுரம் என்று பெயரிடப்பெற்று புளிங்குன்றூரான சுந்தரபாண்டியபுரம் என்று அழைக்கப்பெற்றது.

இக்கல்வெட்டில் நிலஎல்லைகளைக் கூறும்போது சமணசமயத்தைச் சார்ந்த சிரிபாலன் என்பவனது நிலமும் ஓர் எல்லையாகக் கூறப்படுகின்றது. பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றிலும் ஆச்சான் சிரிபாலன் என்ற சமணர் ஒருவரின் பெயர் பொறிக்கப்பெற்றிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.

இடிந்தபோன இக்கோயிலில் மற்றொரு சிறிய துண்டுக்கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. கி.பி. 9 - 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இவ்வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு அரசனது ஆட்சியாண்டையும் “இரட்டையான்” என்பவன் பெயரைக் குறிப்பிட்டு “ரக்கை” என்று முடிகிறது.³⁶

5. கன்னடக்கல்வெட்டு - சமணமடம்

தீர்த்தங்கரர்கோயிலில் இருந்து மலைவுச்சிக்குச் சென்றால் அங்கு விளக்குக் கம்பம் ஒன்று இருப்பதைக் காணலாம். அதற்கு முன்பாகப் பாறையில் கன்னடக்கல்வெட்டு ஒன்று எழுவரிகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டு கி.பி. 10 - 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும்.³⁷ எழுத்தமைதியைக் கொண்டே இதன் காலத்தைக் கணிக்கவேண்டியுள்ளது.

மன்னரின் ஆட்சியாண்டு எதுவும் இதில் குறிப்பிடப்படவில்லை. இக்கல்வெட்டு கருநாடகத்திலுள்ள மூலசங்கத்தினைச் சார்ந்த சிரவணபௌகோளாவிலிருந்து கீழ்க்கண்ட ஆறு சமணமுனிவர்கள் சமணமலைக்கு வந்து சமணமடம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியதைத் தெரிவிக்கின்றது.

1. ஆரியதேவர்
2. தவளசந்திரதேவர்
3. நேமிதேவர்
4. சூரியபிரதாப அஜீதசேனதேவர்
5. கோவதானதேவர் (கோவர்த்தனதேவர்)
6. நாக. தர்மதேவர்

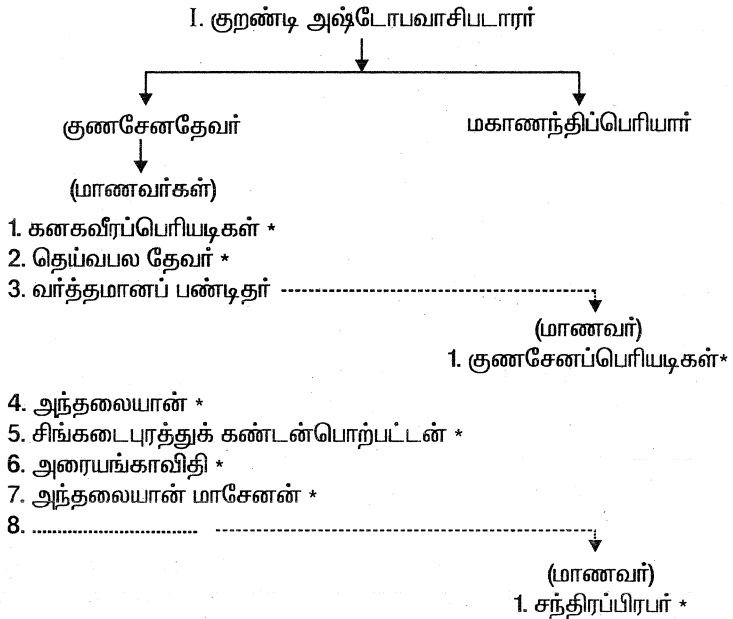
இவர்களில் ஆரியதேவரின் பெயர் முதல்வரியில் கன்னடத்தில் எழுதப் பெற்று அடுத்த வரியில் தமிழிலும் எழுதப்பெற்றுள்ளது. சிரவணபௌகோளாவிற்கும் சமணமலைக்கும் உள்ள தொடர்பை இக்கல்வெட்டு தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. கருநாடகப்பகுதியிலிருந்து திகம்பரசமணம் பாண்டியநாட்டுப் பகுதிக்கு வந்ததோடு தொடர்ந்து உறவும் கொண்டிருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் சிரவணபௌகோளாவைச் சார்ந்த துறவிகளின் மடம் சமணமலையின் உச்சிப்பகுதியில் இருந்து காலப்போக்கில் அழிந்துபட்டிருக்க வேண்டும். தற்போது இப்பகுதியில் இருந்து காலப்போக்கில் அழிந்துபட்டிருக்க வேண்டும். இருந்தமைக்கான தடையங்கள் எதுவும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை.

சமணக்கல்லூரி - ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள்

சமணமலையின் இருகுன்றுகளிலும் சமணசமயக் குரவர்களான ஆசிரியர்களும் அவர்களது மாணவர்களும் தலைமுறை தலைமுறையாய் வாழ்ந்துள்ளனர். இதனை இக்குன்றுகளில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளைத் தொகுத்து ஆய்வதன் மூலம் அறியலாம். தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த சமண முனிவர்களும் கருநாடகத்திலிருந்து (சிரவணபௌகோளாவிலிருந்து) வந்த முனிவர்களும் இங்கு இருந்துள்ளனர். பாண்டிய நாட்டுக் குறண்டிப்பள்ளியில் தோன்றிய சமணக்குரவர்களின் மாணவர்களே இங்கு அதிகஅளவில் செல்வாக்குடன் இருந்துள்ளனர். கல்வெட்டுகளில் இவர்களது பெயர், நாடு, ஊர், பள்ளி ஆகியவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆனால் இவர்களது சங்கம், கணம், கச்சம், அன்வயம் போன்ற சமணமுனிவர்க்குரிய பிரிவுகள்

குறிப்பிடப்படவில்லை. மாணவர்கள் ஆசிரியரின் வழிமுறையோடு குறிப்பிடுகின்றனர். ஆசிரியர்கள் தேவர், படாரர், அடிகள், பெரியடிகள், பண்டிதர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். மாணவர்கள் 'மாணாக்கர்', சட்டன்' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இங்கு மாணவர்களாக இருந்தவர்கள் பின்னர் இப்பள்ளியின் ஆசிரியர்களாவும் மாறியுள்ளனர். அவர்கள் உருவாக்கிய மாணவர்களும் இப்பள்ளியில் இருந்துள்ளனர். எனவே ஆசிரியர், அவரது மாணவர், ஆசிரியரான அம்மாணவரின் மாணவர் என்று பலர் இப்பள்ளியில் வாழ்ந்துள்ளனர் எனலாம்.

குறண்டி அஷ்டோபவாசி படாரரின் இரண்டு முக்கிய மாணவர்களான குணசேனதேவரும் மகாணந்திப் பெரியாரும் இப்பள்ளியின் மூத்த சமணக்குரவர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களில் குணசேனதேவரின் மாணவர்களே இப்பள்ளியில் அதிகஅளவில் இருந்துள்ளனர். பின்வரும் முறையில் கல்வெட்டுகளில் அவர்களது பெயர்கள் வருகின்றன.

(உடுக்கு குறியிட்டவர்கள் இப்பள்ளியிலுள்ள திருவுருவங்களைச் செய்தவர்கள் ஆவார்கள்) இவர்களைத் தவிர குறண்டியைச் சார்ந்த இரண்டு சமயக்குரவர்களும் மதுரைக்காட்டாம்பள்ளியைச் சார்ந்த ஒருவரும் இப்பள்ளியில் இருந்த மூத்த சமணக்குரவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். இவர்களில்குறண்டி அபினந்தனப்படாரரின் வழிமுறை பின்வருமாறு கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

II. குறண்டி கனகனந்திப்படாரர்

↓
அபினந்தனப்படாரர்
↓
அரிமண்டலப்படாரர்
↓
அபினந்தனப்படாரர் *

III. குறண்டி அமித்தீனமரைகள் கனகந்தி *

IV. மதுரைக் காட்டாம்பள்ளி அரிஷ்டநேமியடிகள் *

மேற்கண்டவர்களோடு மூலச்சங்கத்துச் சிரவணபௌகோளாவிலிருந்து வந்த ஆறு சமயக்குரவர்களும் மடம் அமைத்து இப்பள்ளியில் வாழ்ந்துள்ளனர். சமணமலைக் கல்வெட்டுகளில் காணும் இவர்களது பெயர்களைக் கொண்டு நந்திகணம், சேனைகணம், தேவகணம் என்ற பிரிவைச் சார்ந்த சமணமுனிவர்கள் இம்மலையில் இருந்துள்ளனர் எனலாம்.

பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரைக்கருகில் இவ்வாறு ஆசிரியர்களும் அவர்தம் மாணவர்களும் நிறைந்த சமணக்கல்லூரியாக சமணமலைப்பள்ளி முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் திகழ்ந்துள்ளது. இதனருகிலேயே தற்போது மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகமும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பள்ளியின் தலைவராக அதன் நிருவாகத்தினை ஏற்று நடத்தியவர் குறண்டி ஆசிரியர் வழிவந்த மூத்த சமயக்குரவரான குணசேனதேவர் ஆவார். இவர் "இப்பள்ளி ஆள்கின்ற குணசேனதேவர்," என்றும் "இப்பள்ளிவுடைய குணசேனதேவர்" என்றும் சமணமலையிலுள்ள ஆறு கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.³⁸ குணசேனதேவரின் தலைமையில் இப்பள்ளி கி.பி. 9, 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிறப்புடன் விளங்கியிருக்க வேண்டும்.

குறிப்புகள்

1. வெ. வேதாசலம், “திருவுருவகம் மாதேவிப்பெரும்பள்ளி” ஆராய்ச்சி, காலாண்டு இதழ், எண். 33, 1989.
2. ARE. 61/1910.
3. “திருவுருவகம் – மாதேவிப்பெரும்பள்ளி”.
4. ARE. 244/1950 இக்கல்வெட்டு கி.பி. 10 –11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும். இதனை வாசித்து இதன் காலத்தையும் தெரிவித்த மத்திய தொல்லியல்துறை ஓய்வுபெற்ற இயக்குநர்களான திரு.கே.வி.இரமேஷ், திரு.மாதவ் என். கட்டி ஆகியோர்க்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இக்கல்வெட்டின் காலத்தினைப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு என மத்திய அரசு கல்வெட்டுத்துறை கல்வெட்டு அறிக்கை 1950இல் குறிப்பிட்டுள்ளது தவறாகும்.
5. ARE 61/1910.
6. இவ்வோவியத்தை மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஆர். வெங்கட்ராமன் கண்டறிந்தார்.
7. பெருமாள்மலையிலுள்ள தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மறுஆய்வு செய்து திரு.ஐ.மகாதேவன் அவர்களின் வழிகாட்டுதலுடன் படிக்கப்பட்டன என்பதை நன்றியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.
8. நாகமலைப் புதுக்கோட்டை வெள்ளைச்சாமிநாடார் கலைக் கல்லூரி வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் திரு.காந்திதாசன் இப்பகுதியில் முதுமக்கள் தாழிகளைக் கண்டறிந்தார். நூலாசிரியரும் இப்பகுதியில் கிடைத்த முதுமக்கள் தாழிகளைப் பார்வையிட்டார்.
9. ARE.62/1910.
10. ARE 61/1910: ஜீவபந்து. T.S ஸ்ரீபால், சமணர்மலை, ஜைன இளைஞர்மன்றம், சென்னை, 1996, ப. 30.
11. SII. Vol. XIV. No. 45.
12. ARE 63/1910
13. ARE 331/1908.

14. ARE 330/1908
15. ARE 332/1908
16. P.B.Desai, Jainism in South India and some Jaina Epigraphs, Jains Samgha, Gholapur, 1957, p. 59.
17. A. Ghosh (ed) Jaina Art and Architecture, Bharatiya Jnanpith, NewDelhi, 1975. Vol. II p. 228 - 29.
18. P.B. Desai, Jainism in South India, pp. 58-59.
19. U.P. Shah, Jaina-Rupa-Mandana, Abhinav Publications, New Delhi, 1987, pp.338, fig. No. 166, pl. LXXXXIV.
20. வெ. வேதாசலம், “தமிழிலக்கியங்கள் சிற்பங்கள் காட்டும் சமணசமய இயக்கியர்”, “இலக்கியமும் சிற்பமும்” என்ற பொருளில் தஞ்சைத் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் (23,24-3-2000) சிற்பத்துறையில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் படிக்கப்பெற்ற கட்டுரை.
21. யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை, கழகவெளியீடு, சென்னை, 1973, பக். 109-110, 319,320, 410.
வெ. வேதாசலம், இயக்கி வழிபாடு, அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை, 1989 பக். 78.
22. U.P. Shah, Jaina - Rupa - Mandana, p. 4.
23. C. Sivaramamurthi, Panorama of Jain Art, the Times of India, New Delhi, 1982, pp. 90,91,103,104,108, 141
24. ARE. 67/1910
25. வெ. வேதாசலம், "நாலூர் அவிச்சேரிப்பள்ளி", வரலாற்றுக் கலம்பகம், மனோபதிப்பகம். தஞ்சாவூர், 1999, பக். 21 -28.
26. SII. Vol. V. 404.
27. இக்கல்வெட்டை இந்நூலின் ஆசிரியரும் தொல்லியல்துறை அலுவலர் சொ. சாந்தலிங்கமும் களஆய்வில் கண்டறிந்தனர்.
28. ARE. 66/1910
29. ARE. 68/1910

30. ARE. 69/1910
31. ARE. 65/1910
32. ARE. 242/1950-51
33. ARE. 64/1910
34. ARE. 396/1954-55
35. SII. Vol. IV. No. 372
36. ARE, 243/1950: ARE. 105/1909; ARE. 562/1911; SII. Vol. XIV. Nos. 102, 108, 129
37. பார்க்க நான்காவது குறிப்பு.
38. பெருமாள்மலைக் குகைத்தளம், செட்டிப்புடவு, பேச்சிப்பள்ளம் கல்வெட்டுகளில் இவர் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

I கரடிப்பட்டி பெருமாள்மலைப்பள்ளியிலுள்ள கல்வெட்டுகள்

1. குகைத்தளத்தின் முகப்பிலுள்ள தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு (கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு)

1. சையஅளன் விந்தைஊர் காவிய்

2. குகைத்தளத்தின் படுகையிலுள்ள தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு (கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு)

1. திக..... காதான்.... மைளய்...

3. பெரியகுகைத்தளத்திற்கு வடக்கிலுள்ள குகைத்தளத்துப் படுக்கையிலுள்ள தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டு - (கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு)

1. நாகப்பேருரையை முசிறிகோடன் எனமகள்

பெரியகுகைத்தளத்தின் வெளிப்புறம் உள்ள தீர்த்தங்கரர் பாறைச் சிற்பங்களுக்கு கீழேயுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள். (கி.பி. 9-10 ஆம் நூற்றாண்டு)

4. 1. ஸ்வஸ்திமூரீ பராந்தக பருவதமாயின மூரீ

2. (வல்)லவப் பெரும்பள்ளிக்

3. குறண்டி அஷ்டோபவாசிபடா

4. ரர் மாணக்கர் மகாணந்திபெ

5. ரியார் நாட்டாற்றுப்புறத்

6. து நாட்டார்பேரால் செய்விச்

7. ச திருமேனி

5. 1. ஸ்வஸ்திமூரீ வெண்புணாட்டுக் குறண்டி அஷ்டோப

2. வாஸிபடாரர் மாணாக்கர் குணசேனதேவர் குண

3. சேனதேவர் மாணாக்கர் கனகவீரப்பெரியடிக

4. ள் நாட்டாற்றுப்புறத்து அமிர்தபராக்கி

5. ரம நல்லூராயின குயிர்குடி ஊரார் பேரா

6. ல் செய்வித்த திருமேனி பள்ளி

7. ச் சிவிகையார் ரகெஷ

II கீழ்க்குயில்குடி மலையில் செட்டிப்புடவு குகைத் தளத்திலுள்ள வட்டெழுத்துக்கல்வெட்டுகள் (கி.பி. 9-10 ஆம் நூற்றாண்டு.)

6. செட்டிப்புடவு குகைத்தளத்தின் வெளிபுறமுள்ள பெரிய தீர்த்தங்கரர் பாறைச் சிற்பத்தின் கீழேயுள்ள கல்வெட்டு.
 1. வெண்புணாட்டுக் குறண்டி திருக்காட்டாம்பள்ளி கனகனந்திப்ப
 2. டாரர் அபினந்தனபடாரர் அவர் மாணாக்கர் அரிமண்டலப்பபடாரர் அ
 3. பினந்தனப்படாரர் செய்வித்த திருமேனி.

செட்டிப்புடவு குகைத்தளத்தின் உள்ளே தீர்த்தங்கரர் பாறைச் சிற்பங்களுக்குக் கீழேயுள்ள கல்வெட்டுகள் - (கி.பி. 9-10 ஆம் நூற்றாண்டு)
7.
 1. ஸ்வஸ்திபூர் இப்பள்ளிவுடைய கு
 2. ணசேனதேவர் சட்டன் தெய்வ
 3. பலதேவர் செய்விச்ச திருமேனி
8.
 1. ஸ்வஸ்திபூர் வெண்புணாட்டுக் குறண்டி
 2. த் திருக்காட்டாம்பள்ளிக்
 3. குணசேனதேவர் மாணாக்கர் வ
 4. ர்தமாணப் பண்டிதர் மாணாக்
 5. கர் குணசேனப் பெரிய
 6. டிகள் செய்வித்த தி
 7. ருமேனி
9.
 1. ஸ்வஸ்திபூர் இப்பள்ளி ஆள்
 2. கின்ற குணசேனதேவர் சட்டன்
 3. அந்தலையான் களக்குடிதன்னை
 4. ச் சார்த்தி செய்வித்த திரு
 5. மேனி.

III கீழ்க்குயில்குடி மலையில் பேச்சிப்பள்ளத்திலுள்ள தீர்த்தங்கரர் பாறைச் சிற்பங்களுக்கு அடியிலுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் (கி.பி 9-10 ஆம் நூற்றாண்டு)

10. 1. ஸ்ரீ மிழலைக்கூற்றத்து பாருடை
2. யான் வேளான் சடைவனைச் சார்த்தி
3. இவன் மணவாட்டி வெண்புணாட்டு நால்
4. கூர் சடைய.....
11. 1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ மதுரைக்காட்டர
2. ம்பள்ளி அரிஷ்டநேமி அ
3. டிகள் செய்வித்த
4. திருமேனி
12. 1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ இப்பள்ளி
2. உடைய குணசேனதே
3. வர் சட்டன் சிங்கடை
4. ப்புறத்து கண்டன்பொற்
5. பட்டன் செய்வித்த
6. திருமேனி ஸ்ரீ
13. 1. ஸ்ரீ வெண்பு நாட்டு
2. திருக்குறண்டி
3. பாதமூலத்தாரை
4. அமித்தின்மரை
5. கள் கனகன்தி செ
6. விச்ச திருமேனி
14. 1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ இப்ப
2. ள்ளி உடைய குண
3. சேனதேவர் சட்டன்

4. அரையங்காவிதி த
 5. ங்கணம்பியைச் சா
 6. ற்த்திச் செய்விச்ச
 7. திருமேனி
15. 1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ இப்பள்ளி உடைய கு
 2. ணசேனதேவர் சட்டன் அந்தலையான்
 3. மாசேனன் மருமகன் ஆச்சஞ் சிரிபாலனை
 4. ச் சார்த்தி செயித்த திருமேனி
16. 1. ஸ்ரீ அச்சணந்தி
 2. தாயார் குணமதி
 3. யார் செய்வித்
 4. ததிருமேனி ஸ்ரீ

.....

17. இப்பள்ளி வுடைய குணசேனதேவர் மாணக்கர்.....கர்
சந்திரப்பிரபவித்த.....

IV செட்டிப்புடவு மேலேயுள்ள அழிந்துபோன கட்டடக் கோயிலிலுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள்.

18. 1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ கோமாறஞ்சடையற்கு யாண்டு இருபத்தேழித
னெதிராண்டி நெதிராண்
 2. டு மாடக்குளக்கீழ் திருவுருவகத்து மாதேவிப்பெரும்பள்ளி பள்ளிச்
 3. சந்தம் நாட்டாற்றுப்புறத்து புளிங்குன்றூர் நீர்நிலமிருவே
 4. லியிலும் கீழ்மாந்தரனமரன் வயும் அதன் துடவரும் மேற்றி நில
 5. மிரண்டு மாவும் திருவுருவகத்து மலைக்கீழ் (போய்) யின வட(கீ)
 6. ழ் சிறிபால வயக்கலு மிதன் தென்வய.....
19. 1.இவ்வாண்டு இரட்டையான்ஸ்ரீபரம..... ரகைஷ

V. கீழ்க்குயில்குடி மலையின் உச்சியிலுள்ள கன்னடக்
கல்வெட்டு (கி.பி. 10-11 ஆம் நூற்றாண்டு)

20. 1. ஆரிய தேவரு
2. ஆரியதேவர் *
3. மூலசங்க பெருகுள தவள
4. சந்திரதேவரு நமிதேவரு சூர்ய
5. பிரதாப ஆஜிததேனதேவ(ரு)மா
6.(கோ) தானதேவரு நாக
7. தர்மதேவரு மட.

* இக்கல்வெட்டில் இரண்டாவது வரி தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

